

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ. Θ.
Αρ 393

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

1934

Σελ. 52

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ BRITANNIA

ΤΜΗΜΑ
ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΝ

Ηγγυημένοι επιδιορθώσεις Γραμμοφώνων. Επίσης αναλαμβάνομεν και επιδιορθώσεις Γραμμοφώνων κατ' οίκον.

Φωνογραφικοί δίσκοι όλων των Έταιριών, Μηχαναί Γρομμοφώνων και διάφορα ανταλλακτικά αυτών.
Όλα τα είδη εις τὸ κατάστημα

ΝΙΚ. Σ. ΧΟΥΒΑΡΔΑ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 3-ΑΘΗΝΑΙ

Εἰς τιμὰς ἔκτος συναγωνισμοῦ
ΠΑΡΕΧΟΝΤΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Προτιμάτε τὴν Βελό-
ναν BRITANNIA ἔχει
τὴν φυσικωτέραν καὶ
τελειότεραν ἀπόδοσιν

Δὲν εἶνε ἀπαραίτητο μὴ κα-
ρὶνὰ νὰ εἶνε ὀρθὰ μὴ νὰ γίνῃ
κομψὴ καὶ γοητευτικὴ καὶ νὰ
προκαλῇ τὸν θαυμάσιον εἰς ὁ-
δὸς ἡ ἐμφάνισις τῆς. Ἀρκεῖ μὴ
καλλιστεχνικὴ ἐξομοίωσις μετὰ
τὴν νὰ ἴδῃς δαδὴ τὴν γὰρ καὶ
τὴν γοητεία καὶ νὰ εἴναι κομψὴ
ἐνὰ ἑμφύχῳ κομμοῦ. Ἀνέμεσα
εἰς τοὺς κομμοὺς τοῦ ὁμοῦ ὅσον
μὴ τὸ ἀλλεῖται πρὸς ἐμπροσ-
θεὶ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς
μοδῆς, μετὰ πικαντικὸς σὰν ὁμο-
μοδῆς δημιουργεῖ τὴν λεπτὴν
καὶ ἐξομῶν αἰλουέταν.

Ἡ Δρ. Μανώλεα, Διπλωματοῦ-
χος τῆς Academie Internationale
de Coupe de Paris, ἐπανελθοῦσα
πρὸ τινος ἀπὸ τὴν αἰώνιαν πό-
λιν τοῦ μόντερνισμοῦ, ἔφερε
πλουσιωτάτην συλλογὴν μοντέ-
λων, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὸ
πλέον ἰδιότροπον γεῦστο.

Ὁδὸς Κυδαθηναίων 11

Τὸ θαυματουργὸν Ἰνδιὰν Ἐλαιον

ΤΡΙΧΟ--ΦΟΙΝΙΣ,,

Ἐγκριμένον παρὰ τοῦ ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, τυγχάνει φυτικὸν πα-
ρασκευάσμα καὶ ἀνευ οὐδενὸς βαφῆς μεταβάλλει φυσιολογικῶς τὰς
λευκανθείσας τρίχας εἰς τὸ προηγουμένον αὐτῶν χρῶμα, ΣΑΦΕΟΝ,
ΜΕΛΑΝ ἢ ΚΑΣΤΑΝΟΝ, δίδει νέαν ζωὴν εἰς αὐτὰς καὶ σπιλνότητα.
Ὁδηγίαι τρόπου χρήσεως ἐντὸς τοῦ κτιρίου (ἀπλουστάτη).

Γενικὴ Ἀντιπρόσθεσις :

Οἶκος ΦΩΤΙΑΔΗ,,

Φ. Κ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ & Ο. Γ. ΒΕΪΝΟΓΛΟΥ
Μακρὰς Στῆς 42 — Πειραιᾶ.
Στὸν Ἀλατίν 18 — Θεσσαλονίκη.

Πειραιῶς 2 γ — Ἀθήναι, ὅπου καὶ δίδονται πληροφορίες ἐκάστην
Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 1 μ. μ.
Ἐπίσης ἐν Καλλιθέᾳ παρὰ τῷ Ιατροῦ κ. Χαλαρίδῃ, ὁδὸς Θεσσαλίας 152.

Ἡ ἀρχαιότερα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ
τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ, Ἀμφότε-
ραι ἐν Παρισίοις ἐπὶ τριετίαν σπουδάζαντες εἰς τὴν ACADE-
MIE NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν
NAPOLITAINE.

Τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.
Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια
των. ἐδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπτεῦ ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΦΡΑΚΑ

ΣΜΟΚΙΝ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
Υπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45
ΤΗΛ 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Υπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ χαριτωμένη βεντέττα τοῦ Γαλλικοῦ κινηματογράφου Μὲγκ Λεμονιέ, ὅπως ἐμφανίζεται σ' ἓνα νέο τῆς φιλμ.

ΘΕΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΝΗΓΙ ΛΙΟΝΤΑΡΙΩΝ ΜΕ ΤΟ ΑΚΟΝΤΙΟ

(Του Βίκτωρ Φορμπέν)

Άλλοι στήνουν ενέδρες στα λιοντάρια, σκάβοντας, στα μονοπάτια που περνούν, βαθείς λάκκους, τους οποίους σκεπάζουν ύστερα με καλάμια, χώμα και χόρτα.

Το πρώτο κυνήγι λιονταριού για έναν Μαζαίτη είναι σχεδόν τελετή. Ο νέος ετοιμάζεται από καιρό. Τάξεται στους Θεούς και επικαλείται την προστασία τους, νηστεύοντας αρκετές μέρες και υποβάλλοντας σε αυστηρή εγκράτεια. Κάθε βράδυ οι ήλιωμένοι, στους οποίους έχει ανατεθεί η προπόνηση του, τον κλείνουν σε μια στρουγγα και για να μην το σκάσει τη νύχτα και πείσει στο σπίτι ή σε κανένα ερωτικό οργασμό, σκορπουν γύρω-γύρω στην στρουγγα σάχτι, πάνω στην οποία θα φανούν το πρωί τα ίχνη της φυγής. Κατόπιν υποβάλλουν τον νέο σε ένα είδος δυναμικής διαίτης. Επί τρεις μέρες τρώει το κυνήγι σφάζουν με μια σπαθιά έναν ταύρο και βάζουν τους νέους να πούν όλο με τη σειρά τους ζεστό αίμα από τις άρτηρες του λαμίου του. Έτσι, λένε, θ' αποκτήσουν οι νέοι τη δύναμη και τη γενναϊότητα του ταύρου.

Την παραμονή του κυνηγιού του λιονταριού οι καλύτεροι από τους παλιούς κυνηγούς θα βγούν σε ανίχνευση. Δουλειά δύσκολη και επικίνδυνη. Πρέπει ν' ανακαλύψουν τα ίχνη του λιονταριού, χωρίς αυτό να τους καταλάβει και να φύγει ή να τους επιτεθεί. Το βράδυ που γυρίζουν, αναφέρουν σε ποιο σημείο της ζούγκλας θα βρούν την έπαυση του λιονταριού ή και άγελι ολόκληρη λιονταριών.

Το πρωί της μεγάλης ημέρας, μόλις ξημερώσει, ο αρχηγός της

φυλής καλεί όλους τους γέροντες, πολεμιστές και κυνηγούς και μπροστά τους παραδίδει επίσημα στους νέους τα μαγικά ακόντια, σπολιμένα με κλαριά ή με φτερά. Τους παραδίδει επίσης και τις στρουγγιές ασπίδες από δέρμα ιπποπόταμου ή αγριοβουβάλου, που θα τους χρειασθούν ως άμυντικά όπλα, γιατί πολλές φορές το λιοντάρι, όταν ξεβράσκει, όρμαιοι πάνω στους ανβράχους και ο αγών γίνεται στήθος με στήθος. Ύστερα προσφωνεί τους νέους και τους συμβουλεύει. Έλεος ξεκινούν πρώτα καμιά εκατοστή ανίχνευται, φορομένοι με τμήματα, ένα είδος τιμπάνων που ακούγονται σε μεγάλη απόσταση. Όλοι αυτοί σκορπίζονται μέσα στην ζούγκλα και χτυπούν τα τμήματα, για να φρονίσουν τα λιοντάρια και να τα αναγκάσουν να πάνε προς ορισμένη διεύθυνση.

Κατόπιν οι νέοι ξεκινούν. Αυτοί είναι το κυρίως εκτελεστικό απόσπασμα, να ποίμνη. Οι άλλοι, οι επιτελείς κυνηγοί, δεν επεμβαίνουν, παρά σε περιπτώσεις εσχάτης ανάγκης. Η στιγμή είναι πολύ κρίσιμη. Καθώς προχωρεί το απόσπασμα των νέων μέσα στη ζούγκλα, σε κάποια απόσταση ο ένας από τον άλλο, είναι ενδεχόμενο να δεχθούν την ξαφνική επίθεση κανενός λιονταριού. Έτσι δε καθώς θα είναι εξαγριωμένο από τις κραυγές των ανίχνευτων και τους ήχους των τμήματων, άλλοι μόνο σ' όποιον χάσει την ιμμορμία και την ετοιμότητά του. Όλοι οι κυνηγοί μεγάλης θηρίας συμφωνούν στο ότι δεν υπάρχει στον κόσμο συγκίνησι μεγαλύτερη απ' το θέαμα ενός λιονταριού, που όρμαιοι βοιχόμενο τρομερά. Τρέχει και η πιο αφοβή καρδιά. Καταλαβαίνετε λοι-

πόν το χιτυοκάρδι των νέων κυνηγών.

Τα λιοντάρια, εξαγριωμένα από τις φωνές και τους κρότους, προχωρούν ανάμεσα στους θάμνους με μεγάλα πηδύματα. Πότε-πότε κρούονται στις λόφους, για ν' αφογκραθούν και να μωρίσουν την ατμόσφαιρα. Ακούγονται κίχλας οι έλδοχαροι βοιχηθμοί τους...

Είτε ένα; Είτε πολλά; Θα ριχθούν εναντίον των κυνηγών όλα μαζί; Σε ποιο σημείο θα έπαιθουν; Να τι ανησυχεί τους νέους πολεμιστές κυνηγούς, με περιέργεια, αλλά και με τρεμότητα και αγωνία.

Σε κάποια ώρα οι βοιχηθμοί δεν ακούγονται πια. Αυτό σημαίνει ότι τα λιοντάρια βρίσκονται εκεί κοντά. Θα είδαν ή θα μωρίστηκαν τους ανθρώπους και σέρνονταν με την κολιά, από λόχη σε λόχη, έτοιμα να όρμωσουν...

Αξάρνα ένας φοβερός βοιχηθμός ανηχεί εκεί κοντά, κι όσπου να καταλαβεί κανείς από ποιά έρχεται, ένας κυριόπονος όγκος ξεκινάει απόσπασμα από κάποια λόχη. Μερικοί νέοι σκάβουν, χωρίζουν, αλλά οι άλλοι, οι πιο ψύχραιμοι, χαλαρίζουν με άγριες κραυγές και την έφαση του έλθρου του άγριου.

Ένα ακόντιο ριχτεί τον άερα, ακολουθεί δεύτερο, τρίτο, κι ύστερα πολλά μαζί, βοιχτεί άληληνη. Τα πρώτα πέτουν τ'ον λιοντάρι στον άερα άνωμα. Έπτεσε κάτω τραχημένο και ματωμένο, υδρόχίζοντας φοβερά από τον πόνο. Μά το λιοντάρι είναι πιο έπφοβο όταν είναι βαριά πληγωμένο και κοντεύει να ξεψυχήσει. Πριν πληγωθεί, άρχει το σ'ό ανάρτηση όποιον κυνηγό βρή μπροστά του και να τον τραβήξει. Μά όταν πληγωθεί, όποιος πέσει στα νύχια του είναι χαμένος. Τόν κάνει καμιάτα. Πολύς φορές ή συγκέντρωση των τελεταίων δυνάμεων του λιονταριού στοιχίζει τη ζωή στον κυνηγό, που βρίσκεται να χασή τον θρίαμβο της νίκης του.

Τι αυτό οι Μαζαίτες δεν πληρώνουν το λιοντάρι, πριν το χάσουν κυριολεκτικώς κόσκινο με τα άκόντια τους και βεβαιωθούν πως έχει πέσει ξεψυχήσει...

Την ημέρα αυτή, σύμφωνα με τις πληροφορίες των ανίχνευτων, το λιοντάρι ήταν ένα μόνο και γι' αυτό, άφρο το σκοτάδι, οι νέοι κυνηγοί άφησαν τις προφυλάξεις, έχαλάσαν την προσοχή τους κι έμωσαν γύρω στο θηρίο άνόποπτο.

Ξάρνα μια τρομαγμένη φωνή άκούστηκε.

Ένα άλλο λιοντάρι πρόβαλε πίσω τους και έπετέθη εναντίον ενός κατό και θα τον καμιάταζε, γιατί ήταν κυριολεκτικώς ματωμένο, άν και να τον βοηθήσουν. Με τα άκόντια τους έσκότωσαν και το δεύτερο λιοντάρι και έσπασαν τον βαρειό τραυματισμένο σύντροφό τους.

Αξάρνα όμως μια λέαινα, ίσως

ΧΑΡΙΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οι επιθυμούντες να συμβουλευθούν τον Ιατρόν της «Οικογενείας», πρέπει να γράψουν στον φάκελλο των επιστολών τη φράση: «Διά τον Ιατρόν» και να υπογράψουν με ψευδώνυμο.

Φίλην «Οικογενείας» — «Μπουζέτοι», Τσίπολιν. — 2 — 3 δέκατα άνω των 37 δεν έχουν πολλήν σημασίαν. Η φαρμακ. θεωρατία καλή. Πάσατε τ'ον μουρο-νέλαιον και άρχισατε ενέσεις Calciumate de Soude de 0,10 και Glycoph. de Soude de 0,20. Μη λαμβάνετε υπ' όψιν σας πολύ τας άκτινογραφίας. Καλή τροφή, βίος ήρεμος, διαμονή εις ειδήρον μέρος. Βεβαιωθείτε ότι όσον τονόται ό όργανισμός θα λείπον και τ'άλλα δέκατα.

Αν ός «Οράτιον, Ζάκινθον. — Πλήσεις του προσώπου διά τα σπυράκια με ήρασιμένον Eau oxygenee και έπαλειψετε με Pâte de Zinc. Διά τό στομάχι σας μεταχειρισθήτε μεσιμέρι και βράδι, με τ'άλλα δέκατα.

Λέτον Ύψηλ'ών Όρέων Χ. Ν. Αθηναϊκή Λέσχη. — Αλήτησα εις προηγούμενον φύλλον. Παρισίον. — Τ'ον μουρο-νέλαιον περιτόν. Πλήσεις του προσώπου με Eau oxygenee και αλοιφή έπάνω εις τα σπυράκια από Pâte de Zinc.

Σόνια, Κρήτην. — Αποταγή-τε εις ειδικόν Ιατρόν καλλονής. Υπαρχουν πολλά μέσα θεραπευτικά άρκετα έπιτυχ.

Τ. Τ. Τ. — Η νόσος σας θεραπεύεται. Η γενομένη θεραπεία πολλόν νευρολόγον να σας υποβάλει εις μακράν θεραπείαν άντινευρασθενικήν και τονωτικήν του όργανισμός σας.

Καταχωρήσ'την Θεσσαλονίκη.

Δύνασθε να θεραπευθήτε. Αποταγήτε εις Ιατρόν ειδικόν, όστις να σας υποβάλει εις τακτικήν θεραπείαν άποτελεσματικήν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Α.

τό θηλυκό του πρώτου λιονταριού, ξεπετάχτηκε απ' τους θάμνους. Ένας κυνηγός έπρόφτασε και τούριξε το άκόντιό του. Το πέτυχε στον άερα, αλλά δεν τό σκότωσε, τό έπλήγωσε μόνο. Πριν δέ προλάβουν οι άλλοι κυνηγοί να έπέμβουν, ή λέαινα όρμισε με φοβερό βοιχηθμό και πριν ό κυνηγός προφτάσει να μεταχειρισθή την άσπίδα του, τόν έσκότωσε κάτω νεκρό, με άνοχημένο το στήθος...

Τό έπείσοδιο αυτό έσπειρε τον πανικό στους νέους κυνηγούς. Η έπίθεση του τρίτου λιονταριού τούς βοήξε άνέτοιμους και πολλοί απ' αυτούς διέφεταν θύματα των δοντιών και των νυχιών της εξαγριωμένης λέαινας, άν δεν έτρεχαν οι παλιοί κυνηγοί να σκοτώσουν τό θηρίο.

Έτσι τό κυνήγι των λιονταριών τελείωσε με άφθονη αίματορροία. Τρία θηρία είχαν σκοτωθή. Ένας ίθαγενής είχε καμιάτασθ' κι άρκετοι άλλοι είχαν ύποστή έλαφρά τραύματα...

ΒΙΚΤΩΡ ΦΟΡΜΠΕΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

(ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Στις 5 μ. μ. της περασμένης Τετάρτης, 21 Φεβρουαρίου, έγινε στα Γραφεία μας ή 13η κλήρωσις διά την διανομήν των δώρων του Εβδομαδιαίου Λαχείου της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» παριστανόμενον πολλών λογίων, δημοσιογράφων και άναγνωστών μας.

Από την κληρωτίδα εις την όποιαν είχαν τεθή όλοι οι άριθμοί οι δημοσιευθέντες εις τα φύλλα της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» άνεσώθησαν κατά σειράν οι έξής άριθμοί:

Ο α' άριθμός 1643, όστις κερδίζει έν ξέγον έπαυσιόνημα. Ο β', 9847 έν ξέγον κάλτσες μεταξωτές ή έν ξέγον γάντια. Ο γ', 17733, ό δ' 24707, ό ε' 15040, ό στ' 16246 κερδίζουν από μίαν γραβάταν μεταξωτήν. Ο ζ' 15247, ό η' 6976 κερδίζουν από μίαν γραβάταν μεταξωτήν. Ο θ' 43 ήτοι εις τα δύο τελευταία ψηφία του α' άριθμού 1643 κερδίζουν άνα έν Η. μολόγιον του «Μπουζέτου» της άρεσκείας των κερδίζόντων.

Οι άναγνώσται μας, ό έχοντες φύλλα με τους άνωτέρω άριθμούς, πρέπει να τά φέρουν εις τα Γραφεία μας διά να πάρουν τα δώρα των, έχοντες μαζί των και δελτίον ταυτότητας.

Οι έν τας έπαυσιες κερδίζοντες πρέπει να μάς άποστείλουν τό δελτίον των με τους κερδίζοντας άριθμούς και θα λάβουν τα δώρα των ταχυδρομικώς.

Η 14η κλήρωσις του Εβδομα-

διαίου Λαχείου της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» θα γίνει και πάλιν εις τα Γραφεία μας (Λέκα 7) την 5 μ. μ. της Τετάρτης 28 Φεβρουαρίου. Όσοι επιθυμούν, δύναται να παρευρεθούν εις αυτήν.

Επίσης όσοι έν των άναγνωστών των έπαυσιών κερδίζουν βιβλία πρέπει να μάς στείλουν τό σχετικό δελτίον με τους κερδίζοντας άριθμούς, άναγράφοντας επί του δελτίου και τό όνομα των κερδιστών. Θα παραλάβουν δε τό βιβλίο των από τό ύπογραφορραία της έπαυσιόνης των, εις τό όποιο θα άποσταλή — επί τούτο — μετά τό σχετικό όνομαστικό κατάλογο και έπεξηγηματική έγκύκλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Συνεχίζουμε την δημοσίευση των όνομάτων των τυχερών του Εβδομαδιαίου Λαχείου της «Οικογενείας».

Οι κ.κ. Ι. Γεωργιανός, Μήκος, Γ.

Βαϊτζελός, Νέα Σμύρνη, Έν. Σπυριδίου, Καλλιόπη 10, Ένταθα, Ι. Μαστοροδής, Σίμη-Αιγύνη, Γ. Κωνσταντουλάκης, Φλώρινα, Ν. Καμινιάδης, Νέα Ιωνία, Γ. Δούμανης, Κρατίων 5, Ένταθα, Έλεον, Άναγνώστον, Σ. Γάλλος, Θεσσαλονίκης 115, Ένταθα, Α. Σκεπασθάνος, Σ. Τσιμολή 28, Ένταθα, Άντ. Βασιλίου, Φράττη 13, Ένταθα, Π. Δημάδης, Άλκαμένους 164, Ένταθα, Π. Παγίδας, Στρατ. Αέριου, Ένταθα, έκερδισαν άνα έν Η. μολόγιον του «Μπουζέτου».

Οι άριθμοί των διαφόρων ειδών των ξώων που είναι γνωστά στους φασιδίτες, είναι 150.000, από τα όποια τό 15.300 είναι σπονδυλωτά.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ (κατοικία) Χαλάνδρι.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Εσωτερικού δι' έν έτος Δρχ. 200 11 Εξωτερικού Δολλάρια 6
Εξαμηνίως 100 11 Αμερικής 30
και δι' όλην την Άφρική και Βελγικόν Κόγκο έτησια συνδρομή σελινά 30
Αι επιστολαί και τα χρηματικά έμδάματα δέον ν' άπευθύνονται προς τόν 'Ιδιοκτήτην της «Οικογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τιμή έκαστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Άμερική Mr. D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New York city, έν Αίγυπτο — Σουάαν δ. x. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, και έν Βελγικόν Κόγκο δ. x. Γεώργ. Άντωνιάδης B. P 436 Elisabethville Congo — Βελγ. δπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στην Έλβετία ή χλώρα προσκομίζεται απ' τις κόρες. Γν' αυτό πολλές φορές διαβάσει κανείς στις Έλβετικές εφημερίδες την έξής άγγελίαν:

«Θέλω να παντρευτώ κτλ. Προτιμώ ή γυναίκα που θα πάρω να είναι χήρα».

Τό «γιατί» μόνο οι Έλβετοι τό ξέρουν.

Ο Άγγλος Λάτερ ήταν ό άνωτέρω που μπορούσε να κανηγή ότι είχε την μεγαλύτερη γενναϊότητα κόσμου. Η περιήγησι αυτή γενναϊά είχε μήκος 16 ποδών, δηλ. περίπου μέτρον.

Η Νεκρά Θάλασσα είναι ή άνωτέρω θάλασσα της άφρικής. Απ' όταν τόννο θάλασσας του Άτλαντικού, όταν τό βράσουμε, βγάζουμε 8 λίτρες άλάτι, από έναν τόννο του Ειρηνικού 79 λίτρες άλάτι, ενώ από έναν τόννο νερού της Νεκράς Θάλασσας βγάζουμε 187 λίτρες άλάτι.

Στην Μογγολία υπάρχει ένα δέντρο, που έχει μεγάλα πράσινα φύλλα. Όταν ένα ξύλο φάει μερικά απ' αυτά τα φύλλα γίνεται τοιόλο από τό μεθύσι.

Η άημέλυτερη πόλις του κόσμου είναι ή Πάσκα του Περσού. Είναι χτισμένη άπάνω σ' ένα όροπέδιο, που έχει ύψος 4700 μέτρων. Η πόλις αυτή είναι περιτριμνη γιά τα άπέραντα άργυροχρυσά της.

Στα νότια παράλια της Αυστραλίας σε μιά έκταση χιλίων μιλίων δεν χύνεται ούτε ένα ποτάμιο στη θάλασσα.

Ο κοροκόδειλος έχει τις δυνατότερες μασέλες απ' όλα τα ξύα. Ένας κοροκόδειλος που ζυγίζει 120 όκάδες μπορεί να κλείσει τό σάγωνα του με δύναμη 1540 όκάδων.

Μέσα σ' όλες τις θάλασσες της άφρικής βρίσκονται 2 εκατομμύρια τόννοι διαλελυμένου άργύρου.

Ο άριθμός των διαφόρων ειδών των ξώων που είναι γνωστά στους φασιδίτες, είναι 150.000, από τα όποια τό 15.300 είναι σπονδυλωτά.

ΡΕΣΙΤΑΛ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Άγγέλλεται διά την Κυριακήν, 11 Μαρτίου εις τόν «Παρνασσόν», ή πρώτη εφετηνή, καλλιτεχνική έμφανίσις της γνωστής καλλιτεχνίδος του άματός όδους Πλούτη, διπλωματούχου του Μιλάνου, με πρόγραμμα έλεγκτον από συνθέσεις: Μπετόβεν, Βάγκερ, Βέοντι, Πονγκέλι, Ντε-Φάλλο, Άλβαρε, κτλ.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΗΜΑΙΟΥ ΚΑΡΑΜΗ. Υφηγητής της 'Οφθαλμολογίας έν τ'ω Πανεπιστημίο. Νεανόδρου 27 — Αθήναι. Τηλ. 1 - 66

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Το βιβλίο των 'Αναμνήσεων' μιας φίλης του διηγηματογράφου. Ο έρωτας του προς την Ντενί. Πώς συμπεριφέροντα; οι τιμίοι άνδρες στις έγγραφες κυρίες. Η πιο μεγάλη αγάπη του Μωπασσάν. Η επιστολές του προς την πολυαγαπημένη του. Η συνάντησής τους άρρωστων ανθρώπων, κτλ. κτλ.

ΤΗΝ Γαλλία εξακολουθούσαν να ξεδιώχνουν κάπως, τόσο εύαισθητο, τόσο προέτι να σάς αγαπώ για να σάς προσέξω αυτήν τη λήθη. Στην τελευταία φράση, γράφοντας στην φίλη του Μωπασσάν: «Α! πόσο πρέπει να σάς αγαπώ για να σάς προσέξω αυτήν τη λήθη» έννοια που έστρεφε γι' αυτήν, τον έκανε να μη θέλει να ανταποκριθεί στον έρωτά της, για να μη δημιουργήσει περιτλίες στη ζωή της, πράγμα που θα έστωιζε πολύ ίσως, και θα είχε κακές συνέπειες...

Είπε άγνωστο τι τέλος είχε η σχέση αυτή του Μωπασσάν με την Ντενί. «Αν ανταποκρίθηκε, τέλος, στον έρωτά της, η αν σεβόμενος την οικογενειακή της γαλήνη, έπαψε να την συναντάσθεται» κι έτσι την διενόησε να τον ξεχάσει.

«Αλλ' όποιαδήποτε έβλεπε έβλεπε κι' αν πήρε ή σχέσεις του με την Ντενί, το γεγονός είνε ότι η γυναικά αυτή δεν υπήρξε ή μεγάλη αγάπη της ζωής του, η ελπίδα, η βαθεία, που τόσον καιρό την λαχταρούσε και που την βρήκε έπι τέλους. Την αγάπη αυτή του μιν έδωσε μια άλλη γυναίκα.

«Ενα απόγευμα που είχα πάει να επισκεφθώ κάποια κόρη μου, στο σπίτι της το «επικύβητο» με μοναδικό γούστο, συνάντησε εκεί μια νεαρή κυρία, όμορφη, επιφυλακτική, ντυμένη με λιτή κομψότητα που τραβήσσει το βλέμμα στην προσοχή. Από την πρώτη ματιά που της έριξε ο Μωπασσάν, τοίχωνε εξαίρετη αντίδοτο ή γυναίκα εκείνη. Η κομψότητα της συνίστασε και πόλεις ανταλλάσσει με κομψές κομψότητες, ο Μωπασσάν είχε κιόλας κατακτηθεί απ' αυτήν.

«Ας αφήσουμε όμως να μιλήσει για τον έρωτά της αυτόν με τον μεγάλο διηγηματογράφο, την ίδια αυτή εξαίρετη γυναίκα, που αγαπήθηκε από τον Μωπασσάν, όσο καιμιά άλλη γυναίκα.

«Γέμισε τη ζωή μου ο άνθρωπος αυτός (ο Μωπασσάν). Υπήρξε ο ήρωας μου και ο Θεός μου, και δεν θα πάχω ποτέ να είναι τέτοιος! Η ανάμνησή

του είναι ή μόνη χαρά της ζωής μου! Πέθανε πειά! Μά δεν τον θεωρώ νεκρό. Ακούω, όταν θέλω, το ήχηρό του γέλιο, την βαθεία και γλυκερά του φωνή, ξαναβλέπω το ίδιο φαρδύ του μέτωπο, τα χρυσόσπικα μάτια του, τα ρόδινα χείλη του κάτω από το φρικίασμα του ξανθομού μουστακιού!... Ξαναβλέπω ως κι' αυτό ακόμα το χρώμα των κοστούμιών του και την απόχρωσι των γραμμών του. Και ενώ χαράζω αυτές τις γραμμές, μου φαίνεται ότι το ώραίο του κεφάλι, το τόσο γλυκό και περήφανο, έχει παρεμβληθεί ανάμεσα στο χαρτί και στα μάτια μου!...

Το παρακάτω απόσπασμα είναι γράμματός του συγγραφέως χειρογράτεμένο από μέρα σε μέρα. Τόσο που στο τέλος ο γαίτορ του επέβαλε να πάει στη μεσημβρινή μέση της Γαλλίας.

Το φως και ο γαλάζιος ορίζοντας της Νοτίου Γαλλίας καλυπτόμενοι άμείως σχεδόν και σημαντικά μάστα την κατάσταση του. Μόλις συνήλθε, σκέφθηκε ο Μωπασσάν να επισκεφθεί την Ρωσίδα Μαρία Μπάκωτσεφ με την οποία είχε ανταλλάξει πολλά γράμματα και την οποία είχε μεγάλη περιέργεια να γνωρίσει. Πήγε λοιπόν στη βίλλα της στη Νίκαια.

Η Μαρία, καθισμένη κοντά σε μια δεξαμενή, διέβαζε, όπως έκανε όλα τα απόγευματα. Τα μάγουλά της είχαν κιόλας την όμορφη κοκκινίλα των φθισσών. Όταν άκουσε βήματα στην άμμο της δεξαμενής, σήκωσε το κεφάλι της και κτύπησε τον συγγραφέα. «Από το βλέμμα που τοίχωνε κατάλαβε ότι τον ανέγνωρισε. Κι' αυτός άλλωστε την ανέγνωρισε απ' την περσώνα την πρώτη ματιά.

Τι να είχαν τάχα οι δυο αυτοί άρρωστοι, ο νεφροειδικός και ή φθισσά, τη μέρα εκείνη; Βγήκε άραγε από τα χείλη των καμιά λέξη που να έπαιρνε ότι το ασήθημα που τους συνέδεε ήταν κάτι παραπάνω από φίλια; Κανείς δεν ξέρει. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι ή Μπάκωτσεφ είχε την ίδια εκείνη δουλειά σε μια φίλη της:

«Σήμερα είδα για πρώτη φορά από κοντά και μίλησα με τον Μωπασσάν. Μου άρεσε. Τα μάτια του μόνο μου φάνηκαν ανισογενετικά, όμορφα μάτια, βαθεία, με που όριζόμενες στιγμές σπληνώνονται παραξένως.

Το παράξενο σήλωμα αυτό των ματιών του Μωπασσάν ήταν μια από τις φανερότερες ενδείξεις της άρρωστειάς, ή οποία είχε προβάλλει τον οργανισμό του, χωρίς να έχει όμως άμεση έκδηλωσή σε παραφροσύνη!

Σε λίγο όμως καιρό εξεδηλώθη και ή παραφροσύνη, ή οποία επέφερε το πιο τραγικό τέλος στο έργο και στη ζωή του μεγαλειώδους Γάλλου διηγηματογράφου...

Ο Γκυ ντε Μωπασσάν

σε σώσω ή θα πεθάνω... Ξανάδεσε το δέμα, το έσφιξε μ' ένα άγριο πάθος έπάνω στο στήθος της και κατόπιν, άφοδ σηκώθηκε, εξακολουθώντας το μαρτυρικό γολγοθά της.

«Επειτ' από δέκα λεπτά, βρισκόταν στο ξέφωτο που ήταν έμπρός από το πανδοχείο των Κέδρων... Άν και είχε περάσει μια ώρα από τη στιγμή που έφυγαν ο Τζιλ και ή Ίένα, που τον είχαν απογυμνώσει, ο Ρέντς δεν είχε σαλβίσει ακόμα από το κατάφλι του πανδοχείου του, από το μέρος δηλαδή όπου τον είχαν αφήσει.

Η Μιρέιγ κτύπησε για μια στιγμή αυτό τον άνθρωπο που στέναζε αδιάκοπα και διευθύνθηκε προς αυτόν. Τα γυνά της πόδια δεν έκαναν κανένα θόρυβο έπάνω στην άμμο του έδάφους κι' έτσι ο Ρέντς δεν την άκουσε να πλησιάζει... Δεν άντελλήθηκε την παρουσία της, παρά μόνο όταν αντίκρισε τη σκιά της, που την έκαναν απέναντί της μια μεγάλη ή άχτινες του φεγγαριού, ή όποιες έπεφταν πίσω της. Άνορθώθηκε άμέσως μ' ένα πήδημα, κυριεύμενος από ένα άκατανίκητο τρόμο.

«Ενα φάντασμα! ούρλιαξε. Θεέ του ούρανο, τι τρομερή νύχτα είν' αυτή!... Κύριε του Παραδείσου, προστάτευσε με!...

Μά ή έμπιστοσύνη που είχε στον Παντοδύναμο, ήταν μικρότερη άσφαλως απ' αυτή που ένοιωθε προς τη σιδερόφραχτη πόρτα του πανδοχείου του. Γιατί, μ' ένα τρομαχτικό πήδημα, βρέθηκε στη στιγμή πίσω απ' αυτή και τη διπλομαντάλωσε...

«Ό,τι κι' αν είσαι, φώναζε με... γενναϊότητα, όταν βρέθηκε άσφαλισμένος μέσα στο πανδοχείο του, ό,τι κι' αν είσαι, ψυχή που έφυγε απ' την κόλαση ή ανθρώπος ζωντανός, μάκρυνε από δω!... Άλλοιώς φυλάξου!...

Άγνωστο αν ή Μιρέιγ άκουσε τα κτηνώδη αυτά λόγια του δειλού ξενοδόχου... Πάντως άπομακρύνθηκε, ακολουθώντας το δρόμο που είχε πάρει προηγουμένως ο Κόκκινος Τζιλ... Μια άδυσώπητη και τρομερή μοίρα τη χτύπησε ολόενα και πιο πολύ στη δυστυχία της και την τρέλλα της...

Τράβα, Μιρέιγ, τράβα προς ένα σκοπό που τον άγνωστον τα ματωμένα σου πόδια...

Πήγαινε, δυστυχισμένη μητέρα, χτεσινή βασίλισσα και σημερινή τρελή και κουρελλιάρια αλήτισσα, πήγαινε στην τύχη ανάμεσα απ' το πένθιμο δάσος...

Πήγαινε... κι' ο Θεός ως σε προστατεύει!...

Άς ευδοκήσει ή εύσπλαχνία του να σε ξαναβρούν οι άδελφοί σου όί όρεινοί και να σε σώσουν!...

XXIV

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ

Άς ξαναγυρίσουμε τώρα λίγες ώρες πίσω.

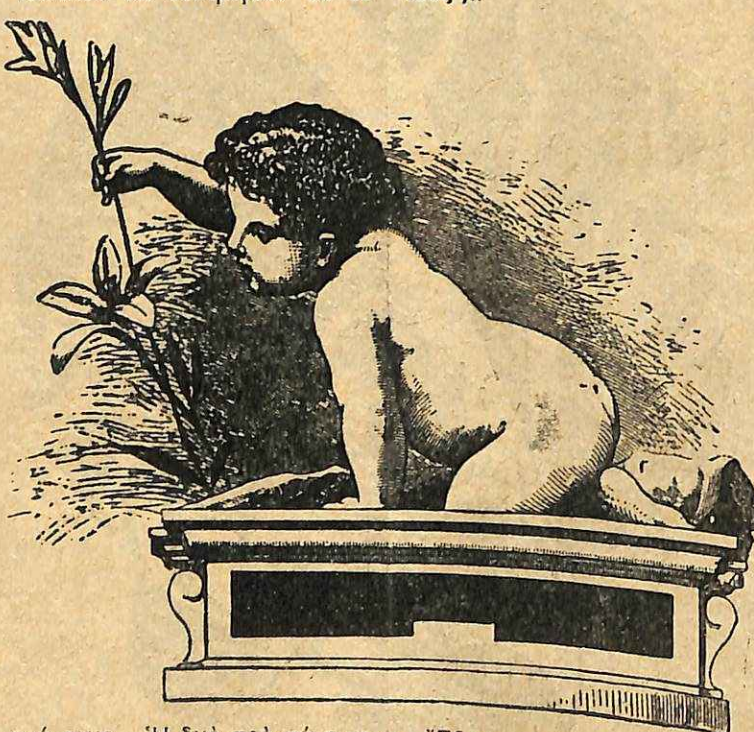
Άς ξαναγυρίσουμε στη στιγμή που μετά την έπιθεσι έναντι του άμαξιού των Κυ-

πρίανι και τη σφαγή της πιστής ακολουθίας, οι ληστές της Καμόρρας χωρίστηκαν σε δυό όμιλους και τράβηξαν προς χωριστή διεύθυνση ο καθένας. Τον έναν απ' τους όμιλους αυτούς τον διήρθουν, όπως είδαμε, ο ύπαρχηγός Μαρτίνι. Ο άλλος, έπι κεφαλής του όποιου βρισκόταν ο ίδιος ο Μαύρος Άετός, πήρε ένα σκοτεινό μονοπάτι, άνάμεσα από τ' άλλα δάση του βουνού.

Πίσω απ' τον Μαύρο Άετό βάδιζε ένας ληστής, που κρατούσε κάτω απ' το μανδύα του ένα μαυρό, που χτυπιόταν και φώναζε σπαρταχτικά, σαν πρόβατο που το σφάζουν:

—Μαμά!.. Μαμά!.. Γιαγιά!.. Γιαγιά!.. «Ό!.. «Ό!..

Και σε κάθε μια από τις κραυγές της αυτές, μπορούσε να ή άκουσε να πλησιάζει, σιλουέτες, που ήταν δεμένες στις σέλλες των μουλαριών, να ταραζώντανι σπασμαδικά, σαν νάβελαν να συντρίψουν τα δε-

σμά τους... Η δυο πρό πάντων, ή μια απ' τις όποιες είχε μόλις άσημένια κι' ή άλλη ολόχρυσα, ταραζόντουσαν σύκορμες με μ' άγρια άπελπισία και μ' όλα τα φίματα που τους έφραζαν τα στόματα, άφηναν να τους ξεφεύγουν άναρθροί ρόγχοι:

—Αυτό το παιδί να σωπάσει, Γκρέκο! πρόσταξε ο Μαύρος Άετός. Οι όρεινοί είναι κοντά ακόμα και μπορούν να μās άκούσουν...

Άμέσως ο ληστής που κρατούσε τη Γουλιελμίνη της έβραξε βανάουσα το στόμα με το πλατύ χέρι του.

Η κραυγές των όρεινών που κατεβίωκαν τους ληστές, άκούγοντουσαν πειά, ολόενα και πιο μακριά... Ο Μαύρος Άετός, πιο ήσυχος τώρα, έβραδυνε την πορεία του... Σε λίγο οι ληστές και τα θύματα τους έβγαζαν σ' ένα ξέφωτο που το φώτιζε το φεγγάρι...

Τότε τα χλωμά πρόσωπα που τα σκέπαζε ένα πλατύ φίματρο, της μαρκησίας Έλενας, της κόρης της Μινιόν και της

γκουβερνάντας της Γουλιελμίνας φάνηκαν... «Ό! το σπαρταχτικό βλέμμα που άλλαξαν τη στιγμή εκείνη, ένα βλέμμα, μέσα στο όποιο έκλειναν τη μοναδική και ύστατη σκέψη της μητρικής ψυχής των... Αυτό το βλέμμα ήταν σαν μια κραυγή που φώναζε:

—Γουλιελμίνη!.. Γουλιελμίνη!..

«Όσο ή φωνές του λατρευτού τους άγγέλου έφταναν ως τ' αυτιά τους, ένοιωθαν μέσα στη φριχτή άγωνία τους, κάποια ήσυχία, γιατί ή φωνές αυτές φανέρωναν πως ή Γουλιελμίνη ήταν ζωντανή...

Μά τώρα οι όρηνοί της είχαν πάψει...

—Πού είναι ή Γουλιελμίνη, το ξανθό μας Χερουβείμ; άναρωτήθηκαν τα ξετρελλαμένα βλέμματα τους, καθώς βυθίζοντουσαν τα μέρη στα δέ...

Κατάλαβε τάχα ύποσυνείδητά ή μικρούλα την λαχτάρα τους...

«Όσο ή φωνές του λατρευτού τους άγγέλου έφταναν ως τ' αυτιά τους, ένοιωθαν μέσα στη φριχτή άγωνία τους, κάποια ήσυχία, γιατί ή φωνές αυτές φανέρωναν πως ή Γουλιελμίνη ήταν ζωντανή...

Μά τώρα οι όρηνοί της είχαν πάψει... «Όσο ή φωνές του λατρευτού τους άγγέλου έφταναν ως τ' αυτιά τους, ένοιωθαν μέσα στη φριχτή άγωνία τους, κάποια ήσυχία, γιατί ή φωνές αυτές φανέρωναν πως ή Γουλιελμίνη ήταν ζωντανή...

«Όσο ή φωνές του λατρευτού τους άγγέλου έφταναν ως τ' αυτιά τους, ένοιωθαν μέσα στη φριχτή άγωνία τους, κάποια ήσυχία, γιατί ή φωνές αυτές φανέρωναν πως ή Γουλιελμίνη ήταν ζωντανή...

«Όσο ή φωνές του λατρευτού τους άγγέλου έφταναν ως τ' αυτιά τους, ένοιωθαν μέσα στη φριχτή άγωνία τους, κάποια ήσυχία, γιατί ή φωνές αυτές φανέρωναν πως ή Γουλιελμίνη ήταν ζωντανή...

«Όσο ή φωνές του λατρευτού τους άγγέλου έφταναν ως τ' αυτιά τους, ένοιωθαν μέσα στη φριχτή άγωνία τους, κάποια ήσυχία, γιατί ή φωνές αυτές φανέρωναν πως ή Γουλιελμίνη ήταν ζωντανή...

«Όσο ή φωνές του λατρευτού τους άγγέλου έφταναν ως τ' αυτιά τους, ένοιωθαν μέσα στη φριχτή άγωνία τους, κάποια ήσυχία, γιατί ή φωνές αυτές φανέρωναν πως ή Γουλιελμίνη ήταν ζωντανή...

«Όσο ή φωνές του λατρευτού τους άγγέλου έφταναν ως τ' αυτιά τους, ένοιωθαν μέσα στη φριχτή άγωνία τους, κάποια ήσυχία, γιατί ή φωνές αυτές φανέρωναν πως ή Γουλιελμίνη ήταν ζωντανή...

«Όσο ή φωνές του λατρευτού τους άγγέλου έφταναν ως τ' αυτιά τους, ένοιωθαν μέσα στη φριχτή άγωνία τους, κάποια ήσυχία, γιατί ή φωνές αυτές φανέρωναν πως ή Γουλιελμίνη ήταν ζωντανή...

«Όσο ή φωνές του λατρευτού τους άγγέλου έφταναν ως τ' αυτιά τους, ένοιωθαν μέσα στη φριχτή άγωνία τους, κάποια ήσυχία, γιατί ή φωνές αυτές φανέρωναν πως ή Γουλιελμίνη ήταν ζωντανή...

«Όσο ή φωνές του λατρευτού τους άγγέλου έφταναν ως τ' αυτιά τους, ένοιωθαν μέσα στη φριχτή άγωνία τους, κάποια ήσυχία, γιατί ή φωνές αυτές φανέρωναν πως ή Γουλιελμίνη ήταν ζωντανή...

συμπλέγματα βράχων, κολλοσιαιόι κορμιά δέντρων που τους ένωσαν πυκνοί κισσοί, και μέσ' απ' τους όποιους ούτε το τραγούδι ενός πουλιού δεν άκούγόταν, παρουσιάζαν το μέρος εκείνο σαν μια κόλασι άπογνώσεως.

«Άλτ! πρόσταξε ο Μαύρος Άετός. Λύστε τις κυρίες και άδηγήστε τις εκεί που έχετε... Περιμένετε διαταγές μου...

Ο Μαύρος Άετός, άφοι έδωσε αυτή τη διαταγή, κι' έγενεψε μονάχα στο Γκρέκο να τον ακολουθήσει μαζί με τη Γουλιελμίνη, διευθύνθηκε προς ένα μικρό στέντρο, το διέσχισε κι' έξαφνα χάθηκε μέσα στους βράχους... Πίσω του, ο Γκρέκο, κρατώντας πάντα φιμωμένη τη Γουλιελμίνη, εξαφανίστηκε με τον ίδιο τρόπο.

Γύρω απ' τα μουλάρια, οι ληστές βιαζόντουσαν να έκτελέσουν τις διαταγές του άρχηγού τους. «Έκοψαν γρήγορα τα δεσμά της Έλενας, της Μινιόν και της γκουβερνάντας. Τους έβγαλαν επίσης και τα φίματα από τα στόματα, μα τους τα πέρασαν στα μάτια τους, για να μη βλέπουν γύρω τους. Τις κατέβασαν άπότομα από τα μουλάρια και, παίρνοντάς τις στα χέρια τους, τις μετέφεραν ως το μέρος που είχαν εξαφανιστή ο Μαύρος Άετός και ο Γκρέκο. Με τη σειρά τους εξαφανίστηκαν κι' αυτοί μέσα στη σχιολή και στάθηκαν μπρός σ' ένα μεγάλο βράχο. Ο ληστής που βάδιζε έπι κεφαλής, χτύπησε συνθηματικά έξη φορές με το κοντάκι του πιστολιού του κι' άμέσως ή κολλοσιαιά πέτρα μετακινήθηκε.

Στριφογύρισε σιγά-σιγά, άθροβα, παραμέρισε κι' άφησε να φανή πίσω της ένας φυσικός διάδρομος. Η συνοδεία προχώρησε στο διάδρομο αυτό και σε λίγο βρέθηκε σ' ένα είδος σταυροδρομίου, στο όποιο διασταυρώνοντουσαν πέντ' έξη άλλοι διάδρομοι.

Οι ληστές ακολουθούσαν έναν απ' αυτούς και προχώρησαν έπι πολύ ακόμα μέσ' στα σκοτάδια.

«Έξαφνα, κάποιος υπόκωφος θόρυβος φάνηκε ν' άνεβαίνει άπό μια άβυσσο άόρατη και γιγνηή. Συγχρόνως μια πνιγνή μυραδιά σκορπίστηκε, τ'ράγμα που φανέρωνε ότι σ' αυτά τα ύπογεια έβγαζαν διάφορες άναθυμιάσεις, όφειζουθού.

Πέρασαν μπρός από διάφορα σκοτεινά σπήλαια, μέσα στα όποια, καθώς τα φώτιζαν οι δαυλοί των ληστών, φανόντουσαν κρεββάτια πρωτόγονα, διάφορα έπιπλά, και στους τοίχους τους κρεμασμένα μαχαίρια και όπλα.

Η τρείς γυναίκες τα έβλεπαν όλ αυτά άόριστα, όπως σ' έναν εφιάλτη και τις καρδιές τους τις πλημμύριζε ο τρόμος. Πήγαιναν μ' ένα βήμα αυτόματο, μηχανικό, μοιραίο. Τέλος, ή συνοδεία στάθηκε.

(Άκολουθεί)

ΟΤΑΝ ακούσουμε πως ένας άνθρωπος είναι φαντασιόπληκτος, σχηματίζουμε άμεσα την αντίληψη ότι χάνεται σε διανοητικά πράγματα, ότι δεν είναι πρακτικός άνθρωπος κι' ότι χάνει τον καιρό του άσκοπα. Κι' όμως χωρίς την φαντασία, ο άνθρωπος θα βοσκόταν ακόμα σε πρωτόγονη κατάσταση. Ό,τι λέμε πολιτισμό και πρόοδο οφείλεται κυρίως στη φαντασία.

Η φαντασία είναι ένας προβολεύς που ρίχνει δέσμες φωτός μέσα στα σκότη του αγνώστου και οδηγεί τον άνθρωπο στον δρόμο προς τα άνωτερα πεποιμένα του. Μπορεί να πη κανείς ότι η φαντασία είναι εκείνο που διακρίνει τον άνθρωπο από τα ζώα.

Μα τι είναι ακριβώς η φαντασία; Είναι, λένε οι ψυχολόγοι, η δύναμη του ανθρώπινου νου να αναπαράγει πράγματα που πέρασαν ή που δεν υπάρχουν. Έκείνα κάποια τα ταξιδεύει. Κι' ύστερα από καιρό καθόμαστε και με την φαντασία ξαναβλέπουμε τα όραμα που είδαμε στο ταξίδι μας αυτό σαν να είναι ακόμα μπροστά μάτια μας.

Μα είναι ειδών-ειδών φαντασίες. Είναι, λένε οι ψυχολόγοι, η δύναμη του ανθρώπινου νου να αναπαράγει πράγματα που πέρασαν ή που δεν υπάρχουν. Έκείνα κάποια τα ταξιδεύει. Κι' ύστερα από καιρό καθόμαστε και με την φαντασία ξαναβλέπουμε τα όραμα που είδαμε στο ταξίδι μας αυτό σαν να είναι ακόμα μπροστά μάτια μας.

Θα σάς αναφέρουμε μάλιστα μερικά σχετικά παραδείγματα. Ο 'Αρχιμήδης μια μέρα, μέσα στο μπάνιο του ελβετά, που χυθήκαν από τον ξεχειλισμένο λουτρό κι' άμείως έπεσε σε διαλογισμούς. "Αν ήταν ένας κοινός άνθρωπος θα συλλογίζονταν το πολύ-πολύ να φωνάξει την υπηρέτρια να σκουπίσει τα νερά. Ο 'Αρχιμήδης όμως που είχε φαντασία ανώτερη του βαθμού φαντασία δημιουργική, από το λίγο αυτό που είδε, διατύπωσε μια μεγάλη αρχή της Φυσικής:

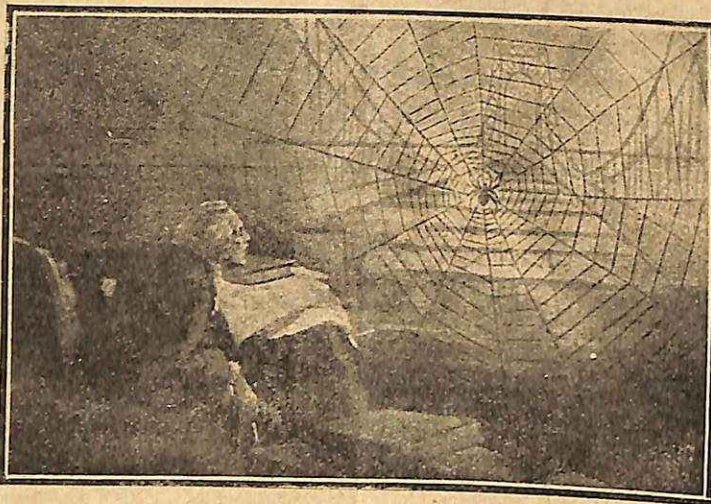
«Πάν σώμα εμβαπτιζόμενον εν-τός του υδάτος, χάνει τόσον εν του βάρους του, όσον είναι το βάρος του υπ' αυτού εκτοπιζόμενον υδάτος».

Και τόσο πολύ χάριζε για την ανακάλυψή του αυτή, ώστε πετάχθηκε στη στιγμή από το μπάνιο κι' έγυρισε γυμνός στους δρόμους των αρχαίων Συρακουσών φωνάζοντας, σαν τρελλός:

«Εύρηκα! Εύρηκα!»

Ένας άλλος πάλι μεγάλος Γερμανός, ο Παππύς, μια μέρα, κοντά στη φωτιά έβλεπε το καπνό μιας χύτρας να ανασηκώνεται από τον αχνό του νερού που έβραζε μέσα. Με την φαντασία του λοιπόν βρήκε άμεσα πως για να χορηγηθεί έτσι το καπνό, θα πη, πως μια δύναμη εφώλησε μέσα στη χύτρα, ή δύναμη του ατμού, την οποία και ανέκαμψε.

Τα βασίδια, οι σιδηρόδρομοι, τα αεροπλάνα εφευρέθηκαν, που χαιρόμαστε έμεις σήμερα, οφείλουν την ύπαρξή τους στη χύτρα του Παππύου.

Ο Μπράουν, από τον Ιστο μιάς άρχνης, δραματίστηκε τις τεράστιες σιδηρένιες κρεμαστές γέφυρες

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΟΝΤΑΙ Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ...

Τι χρωστάει ο πολιτισμός στη φαντασία. Το μπάνιο του 'Αρχιμήδη. «Εύρηκα! Εύρηκα». Πώς ανακάλυψε ο Παππύς τον Γαλιλαίο άνακάλυψε ότι η γη κινείται. Το μήλο του Νεύτωνα και η παγκόσμια έλξη. κτλ. κτλ.

Επίσης, ο Μογγολιέρους κίτταξε, μια μέρα, ένα γυναικείο φουστάνι, κρεμασμένο πάνω από τη φωτιά για να στεγνώσει. Έβλεπε λοιπόν είδε το φουστάνι να φουσκώνει και ν' ανεβαίνει ψηλά. Με την φαντασία του, από το φαινόμενο αυτό που χιλιάδες άνθρωποι το είχαν ιδεί πριν απ' αυτόν, βρήκε την αρχή του αεροστάτου. Με την φαντασία συνέλαβε την ατμία του φαινομένου, που είναι η έξη: Ο αέρας όταν ξεσταίνεται, διαστέλλεται και γίνεται αραιότερος κι' ελαφρότερος. Ο αέρας λοιπόν που ήταν στο φουστάνι, το κρεμασμένο πάνω από τη φωτιά, ξεσταίνονταν και φουσκωνε το φουστάνι και σαν ελαφρότερος ανέβαινε το φουστάνι ψηλά προς τα πάνω. Μετά λίγες ημέρες ο Μογγολιέρους με τον αδελφό του άπολυσαν ένα μπαλόνι σαν αυτό που φτιάχνουν τώρα τα παιδιά και παίζουν. "Υστερ" από λίγον καιρό από το μπαλόνι έγινε το αερόστατο. Ο Γαλιλαίος, μπαίνοντας μια γιορτή στην εκκλησία, είδε τους

Ο 'Αρχιμήδης στο μπάνιο του

φύτον και στο ξεροκέφαλό τους άπάνω! Σάν... πρακτικοί άνθρωποι, έβλεπαν τα φύλλα και δεν... έβλεπαν τον καιρό τους να βορσών την ατμία του ποταμού. Ο Νεύτων όμως από το μήλο που είδεν ένα μεσημέρι να πέφτει από τη μηλιά, βρήκε τον νόμο της παγκόσμιας έλξης.

Αμα ιδούμε σε καμιά γωνιά του ταβανιού μας άράχνες, τι θα κάνουμε, σαν πρακτικοί άνθρωποι; Θα καταδιώξουμε την ύλη, ή θα έχουμε, ή θα πάρουμε μόνοι μας την ταβανόσκουτα και θα καθίσουμε το ταβάνι. Ο Μπράουν όμως, κοιτώντας τους ιστούς της άράχνης δραματίστηκε με την φαντασία του τις κρεμαστές σιδηρένιες γέφυρες που στήνουν η νεώτερη αεροπλοϊκή πάνω από τα πλατιά ποτάμια.

Ο Βενιαμίν Φραγκλίνος έφευρε το αλεξιγκρανο από τον αέτο ενός μικρού παιδιού.

Μια βοοειδή ημέρα, έπηρε τον αέτο ενός παιδιού και τον κρατούσε. "Αχίς βοοειδή και ο σπάγγος του αέτου έβραχνε. Ένας κερμανός άστραψε κι' έδρόνιζε και ο Φραγκλίνος ένοιωσε ένα δυνατό τίναγμα από τον σπάγγο που έκρατούσε. Η έκπληξή του κερμανού διατετέθηκε από τον σπάγγο που με το βρόξιμο έγινε ετήλεκταγωγόν σώμα. Αυτό έφρασε στην φαντασία του Φραγκλίνου για να έφευρε το αλεξιγκρανο.

Σ' άλλους ανθρώπους η φαντασία δεν ακολουθεί πρακτική κατεύθυνση, αλλά παίρνει την μορφή οραματισμού, είτε γιατί δεν έχουν κλίση προς τις φυσικές επιστήμες, είτε γιατί τα επιστημονικά και τεχνικά μέσα της εποχής τους δεν επέτρεπουν την πραγματοποίησή των συλλήψεων της φαντασίας. Ποιητές και συγγραφείς με ύψηλη φαντασία, συνέλαβαν σχέδια που η επιστήμη τα έπραγματοποίησε μετά πολλούς αιώνας. Ο άρχαίος ελληνικός μύθος του Δαυδών και του 'Ιάκχον έπραγματοποίησε με το αεροπλάνο, ύστερα από τρεις χιλιάδες χρόνια. Ο 'Ιούλιος Βέρον με τα μνηστοτήματα του προηγήθηκε άσχετα χρόνια της εφευρέσεως του αεροπλάνου, του αεροπλάνου και τόσοι άλλων σημειώνων κατορθωμάτων της επιστήμης.

Πρό του 'Εντισον, την ιδέα του φωτογράφου την συνέλαβεν ο Γάλλος ποιητής Γκρόζ, ο δέ φιλόσοφος Βάκων (ο άρχαίότερος) έφευρε θεωρητικώς τον σιδηρόδρομο από τα 1260.

Μεταγενέστεροι, εν τούτοις, άνθρωποι, σύγχρονοι του 'Εντισον, μη έχοντας φαντασία εθεώρησαν τον φονόγραφο ως άγνωστη και άπαιτη. Και να πη πως ήταν άπαιτη άνθρωποι. Ήταν οι σοφοί της Γαλλικής 'Ακαδημίας των 'Επιστημών, στους οποίους υπέβαλεν ο 'Εντισον το ποσό από άκόμην μηχανήματα του φονογράφου. "Ολοι απέκρουσαν με περιφρόνηση την ιδέα πως ήταν ποτέ δυνατόν ν' αποτυπωθή ή φωνή του ανθρώπου πάνω σ' έναν κύλινδρο από γομαλάκα. Κι' ένας — ολιγότερος... φαντασιοληρικός προφανώς και ο πό... υναλόμενος — έφώναξε:

—Μα δεν καταλαβαίνετε, κύριοι συνάδελφοι, ότι ο 'Αμερικανός αυτός είναι ένας έγγαστρομυθός, και μάς κοροϊδεύει μπροστά μάτια

ΜΙΑ μέρα, —πέρασαν πολλά, πάρα πολλά χρόνια από τότε, — ο σάχης της Περσίας "Άλν Σαλαεντίν έπληττε στο καλάνι του, κι' άποφάσισε ξαφνικά, για να διασκεδάση τη μονοτονία της ζωής του, να παίξει ένα παιχνίδι στους τρεις άπό τους μεγαλύτερους σοφούς του βασιλείου του. "Έτσι κάλεσε να βεβαιωνόταν αν οι άνθρωποι αυτοί, που τους θαύμαζαν όλοι οι ήθησοί του για τις γνώσεις τους, ήταν πραγματικά τόσο πολύξεροι, όσο... έλεγαν οι ίδιοι!

Οι τρεις αυτοί σοφοί ήταν ο 'Αρσές, ο Καβαδές και ο Σερντεγέρνι, και ήξεραν όσα υπορεί να γνωρίζει ένας άνθρωπος και πολλά περισσότερα. Διάβαν με την ίδια ευκολία και στ' άστέγια του ορανού και στην ψηλή των ανθρώπων και στα παλά σκονισμένα χειρόγραφα. "Ήξεραν την ιστορία όλων των έθνων, τη ζωή όλων των διασημών ανθρώπων, τις συνήθειες όλων των ζώων — και συνέλαβαν να παίξουν ένα παιχνίδι που γινόταν πάνω και κάτω από τη γη. Πίστα δεν ήταν άγνωστο και μυστικό γι' αυτούς...

Ο σάχης τους είχε φορτώσει χονδράκι και τιμές για να τους ανταμείβει για τη σοφία τους. Μήπως οι τρεις αυτοί άνθρωποι δεν ήταν ή δόξα και ή περιφάνεια του βασιλείου του; Τους άξιζε, λοιπόν, δικαιοδικά κάθε άμοιβή, ήθηκή και ήθηκή...

Όταν ο 'Αρσές, ο Καβαδές και ο Σερντεγέρνι παρουσιάστηκαν μπροστά στον σάχη, εκείνος τους είπε: —Οι έργατες μου, σκάβοντας τη γη για να στήσουν τα θεμέλια του καινούριου παλατιού μου, βρήκαν τρεις πλίνθινες επιγραφές, που τις διάβασα, χωρίς όμως να μπορέσω να καταλάβω τι θέλουν να πουν... Δεν ξέρω ποτέ γράφτηκαν αυτές ή επιγραφές, ούτε και σε ποιά ιστορικά πρόσωπα αναφέρονται... Μα σεις θα το ξέρετε, βέβαια, άφου είστε παντογνώστες... Διαβάστε, λοιπόν, αυτές τις επιγραφές κι' εξηγήστε μου τη σημασία τους...

Ένας είνοντος, έδωσε τότε σε κάθε σοφό από μια επιγραφή. Οι σοφοί δεν δυσκολεύτηκαν να τις διαβάσουν.

Η επιγραφή του 'Αρσές έλεγε: «Είδα τα πιο περίφανα κεφάλια να υποτάσσονται στην κόψη του μαχαίριού μου!»

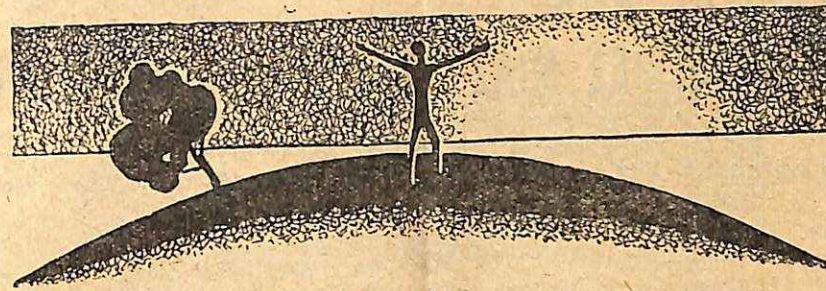
Το Καβαδές έγραψε: «Πόσα εκατομμύρια άνθρωποι έθρεψα!»

Και το Σερντεγέρνι: «Πόσοι άνδρες, πόσες γυναίκες και πόσα παιδιά θα πέθαιναν της δίψας αν δεν υπήρχα εγώ!»

μας!

Σήμερα διαβάζουμε για άλλη τέρη τις διάφορες φαντασιώσεις των μυθιστορημάτων του Γουέλς. "Υστερ" από λίγα χρόνια, πολλές έξ αυτών θα είναι πραγματικότητες. Και τα παιδιά μας θα γελούν κι' έμεις που δεν τις πιστεύουμε, πως γελοίες έμεις με τον σοφό της Γαλλικής 'Ακαδημίας των 'Επιστημών που αναφέρουμε παραπάνω. Θάρρη μια μέρα, πιστεύουν και διακηρύσσουν πολύ, που θα πραγματοποιηθούν δια και τα πιο παράτολμα δημοσιεύματα της ανθρώπινης φαντασίας.

ΓΚΑΣΤΟΝ ΠΙΚΑΡ

ΠΕΡΣΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΟΦΟΙ ΤΗΣ ΠΕΡΣΙΑΣ

Οι τρεις σοφοί έμεναν άμνηστοι και συλλογισμένοι. Και πέρασε κάμποση ώρα, χωρίς ν' άνοξουν το στόμα τους... Τέλος, ο σάχης άρχισε να δείχνει την άπορία του άπειδή οι σοφοί άργούσαν ν' άπαντήσουν.

—Λοιπόν; τους έώτησε.

—Δεν είναι τόσο εύκολο, πολυχρονόμενοι μου σάχη, να εξηγηθεί αυτή ή επιγραφή! του άποκρίθηκε πρώτος ο 'Αρσές.

—Της ίδιας γνώμης είμαι κι' εγώ! συμφώνησε ο Καβαδές.

—Κι' εγώ! έμολόγησε ο Σερντεγέρνι.

Ο σάχης τους κίτταξε θυμωμένος.

—Μ' άλλα λόγια, φώναξε, άναγνωρίζετε ότι δεν ξέρετε περισσότερα από μένα; Μα, άφου είναι έτσι, γιατί σάς έχω φορτώσει με τόσες τιμές, γιατί σάς δίνω ό,τι μου ζητήσετε;... "Όπως και αν έχω το πράγμα, εγώ θέλω να μάθω τι σημαίνουν αυτές ή επιγραφές... Να τις πάρετε μαζί σας, να τις μελετήσετε στο σπίτι σας — και άφου να ξαναπαρουσιάστητε μπροστά μου για να μου λύσετε όλες τις άπορίες...

Οι τρεις σοφοί δεν άνάγκασαν τον σάχη να τους επαναλάβει τη διαταγή του...

Την άλλη μέρα, παρουσιάστηκαν και πάλι στον σάχη, άποφασισμένοι κι' οι τρεις να δώσουν άποσδι-πότε μια εξήγηση — αν και κανείς τους δεν κατάλαβε τη σημασία των επιγραφών — για να μη χάσουν το όνομα που έβγαλαν ως σοφοί και την εύνοια του σάχη. Έξ

Εξόχα! φώναξε ο σάχης.

Στο μεταξύ, ο Σερντεγέρνι έκανε με τον νομ τον έξης σέφι:

—Μου φαίνεται πως οι συνάδελφοί μου έχουν εξαντλήσει τον καπνό των παλιών βασιλέων της Περσίας... Πρόπει, λοιπόν, να

αλλάξω, δεν ήταν οι πιο σπουδασμένοι άνθρωποι της Περσίας; Ποιος θα τόλμιζε να τους διαφύσει σε ό,τι και αν έλεγαν;

Τον λόγο έλαβε πρώτος ο 'Αρσές:

—Η επιγραφή που μου έδωσε, πολυχρονόμενοι μου σάχη, είπε, αναφέρεται σ' έναν από τους πιο έδοξους προκατόχους σου, τον περίφημο Σαδό, που βασίλευσε μεταξύ του 238 και του 271 πριν από την 'Εγείρα και ο οποίος είδε, πραγματικά, και τα πιο περίφανα κεφάλια να υποτάσσονται στην κόψη του σπαθιού του...

—Πολύ καλά, ψιθύρισε ο σάχης.

—Η σειρά σου τώρα, Καβαδές!

—Η επιγραφή που μου είπες να εξηγήσω, ά σάχη, το κόσμου, — άποκρίθηκε ο Καβαδές, παίρνοντας θάρρος από την επιτυχία του 'Αρσές, — δεν είναι και πολύ δύσκολο να εξηγηθεί από ένα άνθρωπο σοφό, όπως εγώ! Άπορώ, μάλιστα, πως δεν έδωσα την εξήγησή σου, πως δεν έδωσα την εξήγησή σου, πως δεν έδωσα την εξήγησή σου...

—Η επιγραφή αυτή αναφέρεται στον βασιλέα Βεράν, που έζησε στα 400 πριν από την 'Εγείρα και ο οποίος ήταν τόσο πονόφρων και γενναιοδωρός, ώστε, σε όλη την διάρκεια της βασιλείας του, έστρεψε με δική του χρημια τους φτωχούς του βασιλείου.

—Εξόχα! φώναξε ο σάχης.

Στο μεταξύ, ο Σερντεγέρνι έκανε με τον νομ τον έξης σέφι:

—Μου φαίνεται πως οι συνάδελφοί μου έχουν εξαντλήσει τον καπνό των παλιών βασιλέων της Περσίας... Πρόπει, λοιπόν, να

αλλάξω, δεν ήταν οι πιο σπουδασμένοι άνθρωποι της Περσίας; Ποιος θα τόλμιζε να τους διαφύσει σε ό,τι και αν έλεγαν;

Τον λόγο έλαβε πρώτος ο 'Αρσές:

—Η επιγραφή που μου είπες να εξηγήσω, ά σάχη, το κόσμου, — άποκρίθηκε ο Καβαδές, παίρνοντας θάρρος από την επιτυχία του 'Αρσές, — δεν είναι και πολύ δύσκολο να εξηγηθεί από ένα άνθρωπο σοφό, όπως εγώ! Άπορώ, μάλιστα, πως δεν έδωσα την εξήγησή σου, πως δεν έδωσα την εξήγησή σου, πως δεν έδωσα την εξήγησή σου...

—Η επιγραφή αυτή αναφέρεται στον βασιλέα Βεράν, που έζησε στα 400 πριν από την 'Εγείρα και ο οποίος ήταν τόσο πονόφρων και γενναιοδωρός, ώστε, σε όλη την διάρκεια της βασιλείας του, έστρεψε με δική του χρημια τους φτωχούς του βασιλείου.

—Εξόχα! φώναξε ο σάχης.

Στο μεταξύ, ο Σερντεγέρνι έκανε με τον νομ τον έξης σέφι:

—Μου φαίνεται πως οι συνάδελφοί μου έχουν εξαντλήσει τον καπνό των παλιών βασιλέων της Περσίας... Πρόπει, λοιπόν, να

σοφιστώ κάτι άλλο... Καί όταν ήρθε ή σειρά του να μιλήσει, έδωσε την παρακάτω εξήγηση:

—Το έτος, 327 της 'Εγείρας, έζησε στα περίφανα του 'Ισπαχάν ένας άγιος άνθρωπος, που τον έλεγαν 'Ισπαχάν και που ήταν γνωστός σ' όλον τον κόσμο για τη σοφία του... Την εποχή έξηνη, πολυχρονόμενοι σάχη μου, ή Περσία δεν είνεμερως, όπως σήμερα, έπί βασιλείας σου... Χιλιάδες άνθρωποι — άντρες, γυναίκες και παιδιά — πέθαιναν από δίνα, έπειδή στα χρόνια εκείνα δεν υπήρχε άφθονο νερό... Μια μέρα, όμως, ο 'Ισπαχάν διάταξε ν' άνοξουν πηγάδια... Κι' έτσι όλος ο πληθυσμός της περιφέρειας βρήκε νερό και σταμάτησαν άμέσως οι θάνατοι που είχαν ομηύει τον τόπο...

Ο σάχης άκούσε και τους τρεις σοφούς ήσυχους και άτάραχους.

Εξάφνιά, όμως, ξέσπασε.

—Είστε άνέξιοι να λέγεστε σοφοί! φώναξε. Είστε άγράμματοι και άπαιτεμένοι! Μάθετε, λοιπόν, από μένα, ότι ή τρεις επιγραφές, που τις νομίζετε άρχαίες, έγιναν τώρα τελευταία... Η πρώτη είναι ο έπιτάφιος ενός κορυφώ... Μήπως ένας κορυφώ δεν μπορεί να κοιμηθεί ότι είδε και τα πιο περίφανα κεφάλια να υποτάσσονται στην κόψη του σπαθιού του;

Ο 'Αρσές έσπυρε το κεφάλι χωρίς να πη τίποτα...

Και ο σάχης συνέχισε:

—Η επιγραφή που άποδίδεις ο Καβαδές στον βασιλέα Βεράν, έλεγε απλούστατα ή επιγραφή που έβαλε στον τάφο του ένας φτωχός, ο οποίος πέθανε πριν από ένα μήλις χρόνια... Είχε δίψο λέγοντας πως έθρεψε εκατομμύρια ανθρώπων...

Είχε μεγάλη πελατεία κι' έκανε τη δουλειά του πομιά έξηνη τα δάφνηρα χρόνια... Τι έρεις ν' άπαντήσης σ' αυτά, Καβαδές...

Και ο Καβαδές έσπυρε το κεφάλι — τρεμόντας από τον φόβο του. Και ο σάχης έστρεψε, από τον θυμό του, διώξ...

—Και τώρα, — έξασκολούθησε ο σάχης, — άς δούμε τώρα πως ήταν ο άγιος άνθρωπος που μας ανέφερε ο Σερντεγέρνι. Ο σοφός αυτός δεν ήταν άλλος παρά ένας νεοκονταβήτης... Είχε άδικο βάζοντας στον τάφο του μια επιγραφή, ότι αν δεν υπήρχε αυτό, πολλοί άνθρωποι θα πέθαιναν από τη δίνα...

«Χαθής άμέσως από μπροστά μου, άγράμματο, άγροτα!»

Την ίδια μέρα, ο 'Αρσές, ο Καβαδές και Σερντεγέρνι έχασαν τα άξιώματά τους και την περιουσία τους, αναγκασμένοι να φύγουν, ντοσιτισμένοι, από την πρωτεύουσα — και κανείς από τους δεν έμαθε τί άπέναν οι τρεις αυτοί άσοφοι σοφοί...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και ολοκληρές βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λέκα 7, Αθήνας.

Και ο Καβαδές έσπυρε το κεφάλι — τρεμόντας από τον φόβο του. Και ο σάχης έστρεψε, από τον θυμό του, διώξ...

—Και τώρα, — έξασκολούθησε ο σάχης, — άς δούμε τώρα πως ήταν ο άγιος άνθρωπος που μας ανέφερε ο Σερντεγέρνι. Ο σοφός αυτός δεν ήταν άλλος παρά ένας νεοκονταβήτης... Είχε άδικο βάζοντας στον τάφο του μια επιγραφή, ότι αν δεν υπήρχε αυτό, πολλοί άνθρωποι θα πέθαιναν από τη δίνα...

«Χαθής άμέσως από μπροστά μου, άγράμματο, άγροτα!»

Την ίδια μέρα, ο 'Αρσές, ο Καβαδές και Σερντεγέρνι έχασαν τα άξιώματά τους και την περιουσία τους, αναγκασμένοι να φύγουν, ντοσιτισμένοι, από την πρωτεύουσα — και κανείς από τους δεν έμαθε τί άπέναν οι τρεις αυτοί άσοφοι σοφοί...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και ολοκληρές βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λέκα 7, Αθήνας.

Και ο Καβαδές έσπυρε το κεφάλι — τρεμόντας από τον φόβο του. Και ο σάχης έστρεψε, από τον θυμό του, διώξ...

—Και τώρα, — έξασκολούθησε ο σάχης, — άς δούμε τώρα πως ήταν ο άγιος άνθρωπος που μας ανέφερε ο Σερντεγέρνι. Ο σοφός αυτός δεν ήταν άλλος παρά ένας νεοκονταβήτης... Είχε άδικο βάζοντας στον τάφο του μια επιγραφή, ότι αν δεν υπήρχε αυτό, πολλοί άνθρωποι θα πέθαιναν από τη δίνα...

«Χαθής άμέσως από μπροστά μου, άγράμματο, άγροτα!»

Την ίδια μέρα, ο 'Αρσές, ο Καβαδές και Σερντεγέρνι έχασαν τα άξιώματά τους και την περιουσία τους, αναγκασμένοι να φύγουν, ντοσιτισμένοι, από την πρωτεύουσα — και κανείς από τους δεν έμαθε τί άπέναν οι τρεις αυτοί άσοφοι σοφοί...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και ολοκληρές βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λέκα 7, Αθήνας.

Και ο Καβαδές έσπυρε το κεφάλι — τρεμόντας από τον φόβο του. Και ο σάχης έστρεψε, από τον θυμό του, διώξ...

—Και τώρα, — έξασκολούθησε ο σάχης, — άς δούμε τώρα πως ήταν ο άγιος άνθρωπος που μας ανέφερε ο Σερντεγέρνι. Ο σοφός αυτός δεν ήταν άλλος παρά ένας νεοκονταβήτης... Είχε άδικο βάζοντας στον τάφο του μια επιγραφή, ότι αν δεν υπήρχε αυτό, πολλοί άνθρωποι θα πέθαιναν από τη δίνα...

«Χαθής άμέσως από μπροστά μου, άγράμματο, άγροτα!»

Την ίδια μέρα, ο 'Αρσές, ο Καβαδές και Σερντεγέρνι έχασαν τα άξιώματά τους και την περιουσία τους, αναγκασμένοι να φύγουν, ντοσιτισμένοι, από την πρωτεύουσα — και κανείς από τους δεν έμαθε τί άπέναν οι τρεις αυτοί άσοφοι σοφοί...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και ολοκληρές βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λέκα 7, Αθήνας.

Και ο Καβαδές έσπυρε το κεφάλι — τρεμόντας από τον φόβο του. Και ο σάχης έστρεψε, από τον θυμό του, διώξ...

—Και τώρα, — έξασκολούθησε ο σάχης, — άς δούμε τώρα πως ήταν ο άγιος άνθρωπος που μας ανέφερε ο Σερντεγέρνι. Ο σοφός αυτός δεν ήταν άλλος παρά ένας νεοκονταβήτης... Είχε άδικο βάζοντας στον τάφο του μια επιγραφή, ότι αν δεν υπήρχε αυτό, πολλοί άνθρωποι θα πέθαιναν από τη δίνα...

«Χαθής άμέσως από μπροστά μου, άγράμματο, άγροτα!»

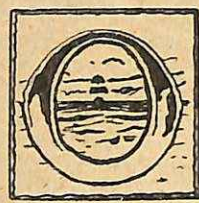
Την ίδια μέρα, ο 'Αρσές, ο Καβαδές και Σερντεγέρνι έχασαν τα άξιώματά τους και την περιουσία τους, αναγκασμένοι να φύγουν, ντοσιτισμένοι, από την πρωτεύουσα — και κανείς από τους δεν έμαθε τί άπέναν οι τρεις αυτοί άσοφοι σοφοί...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και ολοκληρές βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λέκα 7, Αθήνας.

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ ΚΑΙ ΤΡΟΜΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΙΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΚΙΝΕΖΑΣ ΑΡΧΙΠΕΙΡΑΤΙΝΑΣ

Η μυστηριώδης αρχιπειρατίνα. Φρύλοι και μυστήρια. Το κερδίει με τα μεγάλα πόδια. Λάν-Τα-Τσιό-Πε, η ασύλληπτη. Η περιπέτεια ενός Αμερικανού πλαισιέ. Πώς γνώρισε την περίφημη αρχιπειρατίνα. Ένα ταξίδι που διακόπτεται άπροσδόκητα. Η επίθεσις των πειρατών, κτλ. κτλ.

Α' ΠΩΣ θα ξέρετε, τα παρ'όλα τα χρόνια της Νοτίου Κίνας τρομακτικά τούτ'όλα από άμεση τ'εξ συμφορ'εξ πειρατών. Οι σύγχρονοι αυτοί κορσάρροι λεηλατούν τα καράβια, απαγάγουν τους πλούσιους επιβάτες από τους οποίους μπορούν να πάρουν λύτρωσι και σφάζουν τους άλλους, τους φτωχούς. Η μικρή δόξα τους — γιατί οι πειρατές αυτοί δεν έχουν συγχρονισθή σε βιασά να χρησιμοποιούν... και υποβόρεια άρματα, όπως οι Αμερικανοί συνάδελφοί τους! — είναι όπλισμένες με κανόνια και δεν διστάζουν να επιτίθενται έναντι μεγάλων καραβιών.

Τους κορσάρρους αυτούς τους κυνηγούν άλυσττα τα πολεμικά που καταλένουν σήμερα τις άκτες της Νοτίου Κίνας. Απ' όλες όμως τις πειρατικές δόξας, τα πολεμικά καταδιώκουν, με ξεχωριστό πείσμα, ένα μικρό γριζό ιστιοφόρο, ένα πραγματικό καράβι-φάντασμα, το οποίο εξακολουθεί να παραμένει ασύλληπτο παρ' όλες τις ενέδρες που του έχουν στήσει. Γιατί όμως αυτή η... προμήγιστος από το γριζό ιστιοφόρο; Γιατί, άπλουστα, το μικρό αυτό καράβι είναι η ανασταλτική του άρχηγού των πειρατών! Και άρχηγός των τρομερών Κινέζων ληστοπειρατών δεν είναι άλλος παρ' ένα γυναίκα!...

Ολόκληρη φιλολογία έχει δημιουργηθή γύρω από τη γυναίκα αυτή — την οποία κανείς μέχρι σήμερα δεν μπόρεσε να δει στο πρόσωπο!...

Αν πιστέψουμε τις φήμες και τις διαδόσεις που κυκλοφορούν για την άρχιπειρατίνα, είναι νέα άρματα και όπλα, μα άφάνταστα σκληρόκαρδη. Κανείς δεν ξέρει το πραγματικό της όνομα. Και υπάρχουν πολλοί που υποστηρίζουν ότι η άρχιγίνα των κορσάρρων δεν είναι Κινέζα, αλλά μία Εθιοπία, άριστοκρατικής μάλιστα καταγωγής...

Άλλοι πάλι ισχυρίζονται ότι η γυναίκα αυτή εμφανίζεται συχνά στα άριστοκρατικά μπάρ της Σαγκάης, στα όποια χορεύει ντυμένη Εθιοπικά, χωρίς να υποτινέται κανείς από τους άνδρες που έρωτοτροπούν μαζί της, την πραγματική της ταυτότητα... Όσο για τους δυστυχισμένους που την έρωτοτροπούν μέχρι του σημείου να την ακολουθούν, ύποπτοι από τη μαγνητική δύναμη των ματιών της, τους περιμένει αιώτο τέλος. Η πειρατίνα τους οδηγεί στο μυστηριώδες νησί, όπου έχει στήσει το στρατηγείο της — και κανείς δεν άρνούει πειά να ξαναγίνεται λόγος για το θήματα της σύγχρονης Κινέζας...

Υπάρχουν όμως και άλλοι, που έμμένουν ότι η διαβόητη κορσάρινα είναι μία Κινέζα έξαιρετικά άσχημη και ότι η μόνη λεπτομέρεια που την κάνει να ξεχωρίζη από τις υπόλοιπες όμορφους της είναι ότι... δεν έχει τα πόδια της άτροφικά! Πρόπει τώρα να σας εξηγήσουμε ότι στην Κίνα, συνήθίζουν να φασκιώνουν τα πόδια των μικρών κοριτσιών για να μείνουν... μικρά και κομψά! Η άρχιπειρατίνα κατόρθωσε, για λόγους άγνώστους, να ξεκαρθεθί από το γενικό αυτό κανόνα. Και το αποτέλεσμα είναι να έχει σήμερα — όπως τουλάχιστον ισχυρίζονται πολλοί — πόδια τεράστια, πόδια που έγιναν άφορητή να της δοθί το πατσουκλι! Λάν-Τα-Τσιό-Πε, δηλαδή: Λάν, το Κορίτσι με τα μεγάλα πόδια. Και μ' αυτό το όνομα είναι πασίγνωστη η άρχιπειρατίνα σ' όλην την Κίνα...

Πριν από τρία περίπου χρόνια, πιστεύθηκε για λίγαν καιρό ότι η άρχιγίνα των Κινέζων πειρατών είχε σκοτωθή και ότι τα παρ'όλα της Νοτίου Κίνας γλύτωσαν επί τέλους από ένα τρομερό εφιάλτη. Μία νύχτα, μία Γαλλική κανονιοφόρος προσεβλήθη, στον ποταμό Γιάνγκ Τσέ, από μία σπείρα πειρατών. Τα μυδραλλιοβόλα όμως του Γαλλικού πολεμικού βόθισαν την δόξα των πειρατών, ξαπλώνοντας νεκρούς τους περισσότερους από τους κορσάρρους. Μεταξύ των πτω-

Η Λάν - Τά - Τσιό - Πε

μάτων των Κινέζων, δόξαμε και μία Κινέζα. Όλοι φαντάστηκαν τότε πως η γυναίκα αυτή θα ήταν η άρχιπειρατίνα, που είχε τρομοκρατήσει την Κίνα — α' έσπενσαν να μεταδώσουν την ευχάριστη είδησι ότι η άρχιγίνα των κορσάρρων δεν ζούσε πειά!

Μά όταν, ύστερα από λίγαν καιρό, τα ληστοπειρατικά κρούσματα έπανέληφθησαν, και με μεγαλύτερη μάλιστα ένταση, όλοι κατάλαβαν πως εκείνη που νόμιζαν για άρχιπειρατίνα δεν ήταν παρ' μία, αλλά κορσάρινα και ότι η Λάν-Τα-Τσιό-Πε εξακολουθούσε να ζή!

Και έπρεπε να συμβή, τελευταία, μία δυσάρεστη περιπέτεια σ' ένα Αμερικανό πλαισιέ, ο όποιος συνελήφθη αιχμάλωτος από τους Κινέζους κορσάρρους, για να ξεκαρτεθώ, επί τέλους, η να ξεκαρτεθώ περ' όλο της την Κίνα. Ο Αμερικανός αυτός πλαισιέ έμεινε πολλές έβδομάδες αιχμάλωτος στην ναυαρχίδα της πειρατίνας — το όποιο σάς κάνω λόγο στην άρχη — έζησε κοντά στη Λάν-Τά κτλ., συνολήθηκε μαζί της, έμαθε από το στόμα της την δραματική ιστορία του πολυκαρχούν βίου της, της πήρε και πολλές φωτογραφίες, μπόρεσε να την παρακολουθήσει σε όλες αιματηρές δράσεις και, άγότερα, όταν άφείθηκε ελεύθερος, δημοσίευσε σε μία μεγάλη Αμερικανική επιθεώρηση το ιστορικό της

αιχμαλωσίας του καθώς και τις περιπέτειες της άρχιπειρατίνας.

Την καταληκτική, λοιπόν, ζωή της γυναίκας που εξακολουθεί να τρομοκρατεί τα παρ'όλα της Νοτίου Κίνας, θα δημοσιεύσουμε σε μερικά άρθρα μας, επί τη βάσει των πληροφοριών που μας δίνει ο Αμερικανός πλαισιέ. Πιο μπροστά όμως, δεν θεωρούμε άσκοπο να σας περιγράψουμε τις συνθήκες με τις όποιες αιχμαλωτίστηκε ο Αμερικανός.

Ο πλαισιέ αυτός, προκειμένου να κάνει ένα ταξίδι σε μία μακρινή παρ'όλα πόλη της Νοτίου Κίνας, — η άληθεια του Θεού είναι ότι πήγαινε για να ενεργήσει λαοεισιγόμο έλεον... — επιβιβάστηκε σ' ένα άποιο Κινέζικο καράβι των έμπορων τα άμάρια είναι γεμάτα μετ'όλα, γονιμακά, τσάι, μπαχαρικά και άλλα προϊόντα του τόπου, που έχουν το προσόν να εξεθεβίζουν τις άσπικτικές διαθέσεις των κορσάρρων.

Ο Αμερικανός παραγγελιοδόχος, ο όποιος είχε κάθε λόγο να κριβέται από την άστυνομία, τα έειδεν ως επιβάτης τρίτης θέσεως για να μη προσελκύσει την προσοχή των επιβατών. Όστόσο, ο κασιαστικό του, ότι είχε να κάνει με ύποχρέωση μετ' ένα εγγένειο που ναυτήση κανείς — να έγκρασταθί σε καμπίνα πρώτης θέσεως. Την έννοια όμως αυτήν, την πλήρωσε πολύ άκριβ' άργότερα ο πλαισιέ...

Μεταξύ των επιβατών της πρώτης θέσεως ήταν και πέντε Εθιοπιοί: ένα ξένο νεονύμφων Αγγλων ύπαλληλων, που έβαναν το γαμήλιο ταξίδι τους, ένας Πορτογάλος, πρώτορας μιας έταιρείας πετρελαίων και δύο θοαυότες Αμερικανίδες, η όποιες έγκατέλειψαν τα σπία των, χωρίς να λάβουν τον κόπο να ειδοποιηθούν τους δικούς των, για να κάνουν τον γύρο του κόσμου... Έκτος από αυτούς, και δύο πλούσιοι Κινέζοι έμποροι είχαν νοικιάσει καμπίνες της πρώτης θέσεως.

Το πλήρωμα του «Τσάγκ» — έτοι λεγόταν το καράβι αυτό — άπετελείτο από δώδεκα Εθιοπικούς ναύτες και έξι Κινέζους. Όλες αυτές η λεπτομέρειες έχουν τη σημασία τους, καθώς θα δите και μόνο σας από τη συνέχεια αυτής της άληπτης ιστορίας.

Μόλις το καράβι ξεκίνησε από το λιμάνι του Χόγκ-Κόγκ η τροπική έστια έκανε τους επιβάτες, και ιδίως τους Εθιοπικούς, να ζητούν άλλεπάλληλα άναψνκτικά για να άπελπιστούν λίγο... Η μέρα πέρασε ώται ελχαν άποναικωθή ξαπλωμένοι στις πολυθρόνες τους, άνιχανοί και να σκεφθούν και να κινήθουν. Και μόνα από τη στιγμή που ά-

γισε να νικτώνη, από τη στιγμή δηλαδή που άρχισε να δροσίζη λίγο, οι επιβάται μπόρεσαν να συνέλθουν κάπως.

Και το πρώτο θέμα συζήτησεως που άνοιξαν, ήταν, φυσικά, τα κατορθώματα των πειρατών που έλημνάντο την περιφέρεια. Και ό-πως ήταν έλόμιο, το όνομα της Κινέζας άρχικορσάρινας δροσίζονταν στα χείλη όλων. Κάθε επιβάτης θεώρησε ύποχρέωσί του να έ-ξιστορήσει και με περιπέτεια της τρομερής αυτής γυναίκας, προσπαθώντας να έμφανίση τη Λάν-Τά σαν ένα τέρας γενναιότητας, θάρρους και θηριωδίας. Και όταν, έ-αφνικά, άκούστηκε μια μικρή καμπίνα, η όποια προσπαλούσε τους επιβάτες να κατέβουν στην τρομα-ξορία, όλοι άνασπώθηκαν τρομαγμένοι από τις θέσεις τους, — σαν να είχαν άκούσει ένα πραγματικό κώδωνα κινδύνου!...

Όλοι είχαν το άόριστο προάσσημα ότι κάτι τρομερό έπρόκειτο να γίνη.

Εκείνη την νύχτα, μια θαυμασία πανσέληνος άσήμωνε την θάλασσα. Οι επιβάται, συγκεντρωμένοι στο κατάστρωμα, λησιμονούσαν, μπρος στο φαντασμαγορικό θέαμα που ά-πλωνόταν μπροστά τους, τις τρομακτικές ιστορίες για τα αίματά της κατορθώματα της Λάν-Τά.

Σαφρώνα, μια σπαρκετική κρατική άκούστηκε μέσα στην νυχτερινή γαλήνη: —Οι κορσάρροι!... Οι κορσάρροι!...

Την κραυγή αυτήν την είχε δγάλει ο δεύτερος καπετάνιος, ο ό-ποιος στεκόταν την στιγμή εκείνη στο τιμόνι.

—Πού τους είδες; τον ρώτησαν με άγωνία μερικοί επιβάται της πρώτης θέσεως, οι όποιοι έτρεξαν άμέσως κοντά του.

—Νά! εκεί κάτω!... έλε, με λαχανιασμένη φωνή, ο δεύτερος πλοίαρχος.

Κι' έδειχνε με το δάχτυλο ένα σημείο του όρίζοντος, στο όποιο φαινόταν, πράγματι, ένα γριζό ιστιοφόρο...

Ήταν το «καράβι-φάντασμα», η ναυαρχίδα της άρχιγίνας των Κινέζων πειρατών!...

Όλοι στις καμπίνες σας! διέταξε ο πρώτος πλοίαρχος, μόλις βεβαιώθηκε ότι το γριζό ιστιοφόρο τους είχε αντίληψη κι' έρχότανε καταπάνω τους.

Και, συγχρόνως, έδινε στους μηχανικούς το πρόσταγμα:

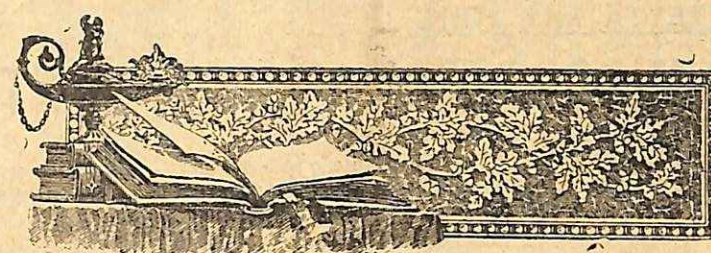
—Όλοταχύς προς τα όπισθον!...

Στο έπόμενος: — Το πειρατικό λεηλατεί το «Τσάγκ».

Ο Αμερικανός πέφτει αιχμάλωτος στα χέρια της Λάν — Τά. Η πρώτη έπαφή του με την άρχιπειρατίνα, κτλ. κτλ.

ΠΑΝΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ

Ία τρδς
Παθολόγος—Παιδίατρος
Έν Παρίσιος σπουδάζας
Δέχεται: Αριστοτέλους 10
9—11 και 3—5. — Τηλ. 20-215

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΗΜΑΤΟΣ

Τι λένε οι κοινωνιολόγοι και οι αρχαιολόγοι. Πώς οι άνθρωποι έπενέσαν το φίλημα. Τι λένε η διάφορες θεωρίες. Το φίλημα συνήθεια των άγριων; Από πότε χρονολογείται. Τι είναι το γλυκύτερο πράγμα στον κόσμο, κτλ. κτλ.

Έχει και το φίλημα την ιστορία του; Μάλιστα, μας άπαντούν, όσοι άσχοληθήκανε με το ζήτημα αυτό, και προσθέτουν ότι η ιστορία αυτή είναι τόσο παλιά, όσον και τα άνθρωπινα χείλη.

Ο Αγγλος κοινωνιολόγος κ. Σινδ Όσσαν, που άνασκάλεψε όλες τις άρχαιες πηγές για να βρή την άρχη ή της τήσ γενικής και άρχητης αυτής συνήθειας, μας πληροφορεί ότι άπειρες γνώμες και θεωρίες διατυπώθηκαν, ως τώρα, για το ένδι-αφέρον αυτό.

Ο πρώτος θάγενων μητέρων, που άποτελεί μια ένδειξη της σπορής των, γεννήθηκε ως μέσον έκδη-λώσεως κάθε μιας άγάπης και άφροσύ-σεως. Κι' έ-τσι το φίλημα από τον πρώτο θάω-ρία, πιστεύουν ότι το φίλημα είναι λείψαν ο ν καν ι βαλ-ισμού κι' ό-τι στην άρχη — όταν όλοι οι άνθρωποι ή-σαν άνθρωποφάγοι — το φίλημα άποτελοόσε έναν έπει-κή και παραστατικό τύπο δα-γκάματος!

Αλλά όμως, έδινε θεωρίες, δεν άποκλείε-ται δέ να μην είναι άκριβείς, Πάντως όμως πρέπει να είμαστε βέβαιοι ότι το φίλημα είναι συνομήλικον του ανθρώπου.

Απ' την ιστορία των λαών γνωρίζομεν ότι οι πρώτοι που το ήξεραν ήσαν οι Έβραίοι, απ' τους όποιους το διαδεχτή-κανε οι Χριστιανοί, οι όποιοι το διαδόσαν σ' όλόκληρη την ύφήλιο.

Σήμερα το φίλημα άποτελεί το σπουδαιότερο όπλο του γλυ-κυτέρου των πόλεμων και, παρ' την άγρία πολεμική των μι-κροβιολόγων και των υγιεινω-λόγων, μένει η καθαρότερη έκδήλωσις του έρωτος.

Οι Ανατολίτες λένε σχετικώς ποιητικώτατα: —Τι είναι πιο γλυκό απ' το μέλι;

δχι μόνον δεν έχουν δοχεά, αλλά και δεν σκεφθήκανε ποτέ να χρησιμοποιήσουν τα χέρια τους, για να πίνουν νερό. Ίκα-νοποιούν λοιπόν την δίψα τους, κολλώντας τα χείλη τους άπάνω στο τρεχούμενο νερό. Το έ-διο όμως δεν μπορούν να το κάμουν και τα μικρά παιδιά. Γι' αυτά φροντίζουν η μητέρες τους, η όποιες γεμίζουν το στό-μα τους με το νερό και, κολλών-τας τα χείλη τους άπάνω στα χείλη των μικρών τους—δηλαδή μ' ένα φίλημα—τα ποτίζουν.

Η πράξις αυτή των ι-θαγενών μη-τέρων, που άποτελεί μια ένδειξη της σπορής των, γεννήθηκε ως μέσον έκδη-λώσεως κάθε μιας άγάπης και άφροσύ-σεως. Κι' έ-τσι το φίλημα από τον πρώτο θάω-ρία, πιστεύουν ότι το φίλημα είναι λείψαν ο ν καν ι βαλ-ισμού κι' ό-τι στην άρχη — όταν όλοι οι άνθρωποι ή-σαν άνθρωποφάγοι — το φίλημα άποτελοόσε έναν έπει-κή και παραστατικό τύπο δα-γκάματος!

Απ' την ιστορία των λαών γνωρίζομεν ότι οι πρώτοι που το ήξεραν ήσαν οι Έβραίοι, απ' τους όποιους το διαδεχτή-κανε οι Χριστιανοί, οι όποιοι το διαδόσαν σ' όλόκληρη την ύφήλιο.

Σήμερα το φίλημα άποτελεί το σπουδαιότερο όπλο του γλυ-κυτέρου των πόλεμων και, παρ' την άγρία πολεμική των μι-κροβιολόγων και των υγιεινω-λόγων, μένει η καθαρότερη έκδήλωσις του έρωτος.

Οι Ανατολίτες λένε σχετικώς ποιητικώτατα: —Τι είναι πιο γλυκό απ' το μέλι;

δχι μόνον δεν έχουν δοχεά, αλλά και δεν σκεφθήκανε ποτέ να χρησιμοποιήσουν τα χέρια τους, για να πίνουν νερό. Ίκα-νοποιούν λοιπόν την δίψα τους, κολλώντας τα χείλη τους άπάνω στο τρεχούμενο νερό. Το έ-διο όμως δεν μπορούν να το κάμουν και τα μικρά παιδιά. Γι' αυτά φροντίζουν η μητέρες τους, η όποιες γεμίζουν το στό-μα τους με το νερό και, κολλών-τας τα χείλη τους άπάνω στα χείλη των μικρών τους—δηλαδή μ' ένα φίλημα—τα ποτίζουν.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ

Μέσ' στης ζωής μου την άγνή, (τήν κρουσταλλένια βρύση, Φαρμάκι με τα λόγια σου τά (πλάνα έχεις χύσει, Αχ, τις ήμέρες τις χρυσές, τις (άνθοστολισμένες, Που η γλυκεία μονούλα μου (μου έχει χαρισμένες, γιατί να τις πικραίνης; γιατί να τις κλαίνης;

Στην όμορφη πατρίδα μου, στα (ήσυχ'α λαγκάδια, Και στους γιαλούς που λάμ- (πουνε χρωματιστά πετράδια Τά νεάτα μου περνούσανε χα- (ρούμενα κρυμμένα, Ωσάν του λόγγου την πηγή σε (χόρτα δασομένα. Πονώ και κλαίω τώρα Κάθε στιγμή και ώρα.

Αχ, είμαι πλάσμα του Θεού (ώσάν και σένα) νοιώθω Της νεότητος τον παράδεισο, του (έρωτος τον πόθο Και την άγάπη της ζωής! τη (γλυκία της ροφούσα μέσ' στ' άνθη της, σάν μέλι- (σαν ώσάν λουλούδι έζούσα, Φαρμάκι τώρα πίνω, Μαράινομαι και σβύνω.

ΑΡ. ΠΡΟΒΕΛΓΙΟΣ

ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Χαρτιά, μελαγχρονή μου, δέν (πιάνω πειά στο χέρι, Γιατ' αν το θέλ' η μοίρα και (φήτη, γονατισμένη, Πώς με γελάς, ψυχή μου,—και (τάχα ποιος το ξέρει— Πώς χάνω στην άγάπη άμέσως (θα νομίσω.

Κι' αν πάλι θέλ' η μοίρα ο δύ- (μοιρος να χάσω Κάλος ο έρωτας σου, πολλά (ναί τα καλά του, Αλλά χωρίς παράδες άγάπη (να τη βράσω Δέν άγαπά όποιος χάσει τά (μυαλοκέφαλά του.

ΚΑΘΕΡΕΤΕΣ

Σένα σ' άρέσει, Φρόσω μου, (Φρόσω καμωμένη, Ωρες να καθρεφτίζεσαι, σκυ- (ταί δέ να μην είναι άκριβείς, Πάντως όμως πρέπει να είμαστε βέβαιοι ότι το φίλημα είναι συνομήλικον του ανθρώπου.

Απ' την ιστορία των λαών γνωρίζομεν ότι οι πρώτοι που το ήξεραν ήσαν οι Έβραίοι, απ' τους όποιους το διαδεχτή-κανε οι Χριστιανοί, οι όποιοι το διαδόσαν σ' όλόκληρη την ύφήλιο.

Σήμερα το φίλημα άποτελεί το σπουδαιότερο όπλο του γλυ-κυτέρου των πόλεμων και, παρ' την άγρία πολεμική των μι-κροβιολόγων και των υγιεινω-λόγων, μένει η καθαρότερη έκδήλωσις του έρωτος.

Οι Ανατολίτες λένε σχετικώς ποιητικώτατα: —Τι είναι πιο γλυκό απ' το μέλι;

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΥ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Μια άπιστευτη κι' αληθινή ιστορία. Ο γάμος ενός μαθητού και μιας μικρούλας δεκατριών χρονών. Πώς η μικροσκοπική ύψη είχε γίνει πριν απ' το γάμο της μητέρα. Συζυγική ευτυχία που εκσπάει δυο μόνο μήνες. Η κακώς πεθερές. Όπου απειλείται διαζύγιο. Τι λένε οι ενδιαφερόμενοι, κτλ.

Ιστορία που θα σάς αφήγηθούμε έχει τόσα σημεία παράξενα κι' άπιστευτα, ώστε θ' αμφιβάλαμε και μεις ότι συνηθισμένα, αν δεν διαβάσαμε τις λεπτομέρειές της στις τελευταίες Παρισινές εφημερίδες. Σας εξιστορούμε, λοιπόν, την ασημένια αυτή περιπέτεια, σαν ένα μυθιστόρημα που δεν θα μπορούσε να το συλλάβει ούτε η φαντασία του πιο γόνιμου μυθιστοριογράφου. Πριν από πέντε περίπου μήνες, έγιναν στο Γαλλικό χωριό Κατιγιόν οι γάμοι της Άδριανης Ντελαμάρ με το Μάξ Πεντώ.

Ός εδώ, η ιστορία μας δεν παρουσιάζει τίποτα το εξαιρετικό. Παρ' όλα όσα και αν είπαν οι εύθυμοι γάμοι όλου του κόσμου εις βάρος του γάμου, υπάρχουν ακόμα πολλοί, οι οποίοι βρίσκουν ευχάριστο και διασκεδαστικό το χορό του 'Ησάια. Ωστόσο, ο γάμος αυτός είχε να παρουσιάσει δυο σημεία που τον έκαναν έντελως ασυνήθιστο. Πρώτο: η ύψη ήταν ηλικίας δεκατριών μόλις χρόνων, ενώ ο γαμπρός δεν είχε ακόμα συμπληρώσει το δέκατο έβδομο έτος της ηλικίας του. Και δεύτερο η ύψη, όταν παρουσιαζότανε πρό του βωμού του 'Υμεναίου ήταν ήδη... μητέρα ενός χαριτωμένου μπεμπέ!

Καταλαβαίνετε βέβαια τι συνέβη. Ο νεαρός Μάξ Πεντώ — μαθητής ακόμα στο γυμνάσιο του τόπου του — υποχρεώθηκε να στεφανωθεί τη μικρή 'Αδριανή, για να εξιλεωθεί για μια παροδική τρέλλα του. Κι' έτσι, η μικρά Ντελαμάρ, που απέκτησε ξαφνικά, και κατά τρόπο έντελως άπροσδόκητο, μια ολοζώντανη κούκλα, έγινε νοικοκυρά σε ηλικία, κατά την οποία η μαμά της την προσέχε όταν έτρωγε για να μη λερώσει την ποδιά της!

Η εφημερίδες έδημοσίευαν τότε μεγάλες φωτογραφίες του «νεαρώτερου συζυγικού ζεύγους της Γαλλίας» και απ' όλα τα μέρη έστειλαν στους νεο-νύμφους συγχαρητήρια γράμματα και τηλεγραφήματα, για να τους εύχοντο βίο μακρό και ανέμελο.

Μα η ευτυχία του παράξενου αυτού ζεύγους βάσταξε δυο ακριβώς μήνες!

Λίγες βδομάδες μετά το γάμο, η νεοπαντρεμένη έπαθε, στα καλά καθούμενα, ένα φάρμακο παράλυσι των χεριών και των ποδιών, σε βαθμό να μη μπορούσε

να σηκωθεί από το κρεβάτι της... Η κατάσταση αυτή βάσταξε ένα περίπου μήνα, έως ότου η Γαλλικές εφημερίδες έπληροφορούντο ξαφνικά, πριν από λίγες μέρες, ότι η 'Αδριανή μετεφέρθη στο σπίτι των γονέων της, οι οποίοι άρχισαν να κάνουν και τα σχετικά διαβήματα για την έκδοσή της διαζυγίου.

Η είδηση ότι θα χώριζε το «νεαρώτερο συζυγικό ζεύγος της Γαλλίας» πέντε μήνες μετά το γάμο τους, συγκίνησε καθώς ήταν επόμενο τους Παρισινούς δημοσιογράφους. Και ένας Γάλλος ρεπόρτερ σκέφτηκε να πάει στο Κατιγιόν για να εξακριβώσει «έπιτομώς» τι συμβαίνει.

Μεταφράζουμε, χάριν των α-

λό και άρτιο σωματικώς, σε βαθμό ν' ανατρέψει τη θεωρία των βιολόγων ότι τα κορίτσια που παντρεύονται σε μικρά ηλικία φέρνουν στον κόσμο πλάσματα καχεκτικά.

Μα όταν ζήτησα ν' αποτεινω μια ερώτηση στη νεαρά μητέρα, η μαμά της με διέκοψε με απότομο ύφος:

— Είπε περικό να ρωτάτε την 'Αδριανή... Θα σάς δώσω εγώ τις πληροφορίες που θέλετε... Η 'Αδριανή δεν μπορεί νάχη γνώμη σε ζητήματα τόσο σοβαρά!

— Θα ήθελα να μάθω τι συμβαίνει... τραύλισα.

— Τι θέλατε να συμβαίνει... Μόλις η 'Αδριανή μου προσέδωκε από παράλυση, ο άντρας της την εγκατέλειψε... Έγώ

τός σύζυγος ήταν τόσο άπαρθρος, ώστε να βασανίζω μια γυναίκα που χαριτωμένη σαν την κόρη σας;...

Η κυρία Ντελαμάρ κούνησε το κεφάλι της και ψιθύρισε:

— Η αλήθεια είναι πως δεν φταίει τόσο ο Μάξ, όσο η μητέρα του. Αυτή η μέγαιρα έβαλε το γιο της νά βασανίζει την κόρη μου...

Στο διάστημα αυτό, η 'Αδριανή με κύτταζε με τα μεγάλα μάτια της και με ύφος που έδειχνε καθαρά ότι δεν καλοκαταλάβαινε για τι πράγμα συζητούσα τόσο ώρα με τη μητέρα της... Και όταν, σε μια στιγμή, το μαρό άρχισε να κλαίει, η νεαρά μητέρα ξεκούμπωσε το μπουστάκι της και προσέφερε στο παιδί της το μαστό της, με μια κίνηση τόσο όρελη, τόσο παιδιαστική, ώστε δάκρυσα χωρίς να το θέλω!

Φεύγοντας από το σπίτι των Ντελαμάρ, τράβηξα για τους Πεντώ.

Ο νεαρός γαμπρός καθότανε σ' ένα τραπέζι και διάβαζε το μάθημά του. Η μητέρα του ανέλαβε να μου δώσει τις πληροφορίες που μου ήσαν απαραίτητες, για να καταλάβω έπι τέλους τι συνέβαινε σ' όλην αυτήν την υπόθεση.

— Άχ, καλέ μου κύριε! άρχισε να μου λέει η μητέρα του Μάξ. Ο γιος μου δεν μπορούσε πει νά ζήσει στο καινούργιο νοικοκυριό του... Αν έβγαζε τόσο μοχθηρή είναι αυτή η γυναίκα!... Κάθε φορά που έθότανε ο Μάξ μου στο τραπέζι, τον έβριζε, σαν να ήταν κανένα παληόπαιδο!

— Η γυναίκα του το τ' έκανε όλα αυτά; ρώτησα κατάπληκτος.

— Όχι, καλέ! Δεν σάς μιλω τώρα για τη γυναίκα του... Μόνο αυτό μου έλειπε, να πάω στα σοβαρά αυτό το βυζανιάρικο...

— Μα τότε, ποιά τυραννούσε το γιο σας;

— Η πεθερά του!

— Ναί, η πεθερά μου! έπιβεβαίωσε και ο νεαρός... κύριος Πεντώ, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του από το βιβλίο του...

— Η μικρή δεν έχει κακή καρδιά κατά βάθος... Η μητέρα της όμως της σηκώνει τα μυαλά... Από τον καιρό, μάλιστα, που η 'Αδριανή έπαθε παράλυση...

— Σε τί οφείλεται αυτή η ασθένεια της;...

— Ποι θέλετε να ξέρω εγώ... Όλοι στην οικογένειά της ήσαν άρρωστοι...

— Λένε πως ο γιος σας εθύνεται στην περιπτώσει αυτή, γιατί έκανε μητέρα το κορίτσι

Η δεκατριετής...κυρία Πεντώ, με τον μπεμπέ της...

πάντοτε το έλεγα πως είναι ένας παληάνθρωπος... Δεν υπάρχει καμιά ελπίδα δριανή;

— Ο γιατρός λέει ότι 'στερ' θα μπορούσε και πάλι να περμαίνει ηλεκτρισμό... — Μήπως η πρόωρος μητρότης της έφερε αυτήν την αρρώστειά;

— Άστειεύστε, καλέ! φώναζε η μητέρα της 'Αδριανής. Η πό τα... μαρτύρια που τράβηξε από τον άντρα της!... Από σπύτι μου, είναι πολύ καλύτερα...

— Μα, για τ' όνομα του Θεού! παρητήρησα. Ο νεαρός αυ-

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΛΕΑΙΝΑ

Από όλα τα θηρία του θηριοτροφείου το νεώσαν αστραφές.

Κλώντιους, εκείνο που τις έτρωγε συχνότερα και περισσότερο με το καινούριο, ήταν η Μπελλόνε, η 'Λαίνα. Ο Κλώντιους την είχε αγοράσει μόλις από ενός χρόνου από τη Μασσαλία, όπου την είχαν πάρει, για να δώσουν, από την κοίτη, δέν άρεσαν τα τελείως εξημερωμένα θηρία. Η Μπελλόνε διατηρούσε την άγριότητά της και την περηφάνειά της. Έπρεπε να την σπάσουν στο έργο πρώτα για να κάνει τα διάφορα γυμνάσματα, να πηδήσει τα εμπόδια, να περάσει μες από τους σιδερένιους κύκλους και μόνο με την αετιλή της σιδερένιας τράινας του θηριοδαιμαστού έπείθετο να έλπιωθι, σαν παιχνιδιάρικα κοπέλλα, χάρω, χτυπώντας όμως με μαυιά το πάτομα με την ουρά της. Έτσι, μισάγρια άγρια, ήταν ένα θείο ύπτερο, με ζοηρό αιχμηρό τοίχωμα, με άομιονες γραμμές σαν αγάλματος, με πλατύ μούτρο και μεγάλα ζοηρά, φλογερύ μύτια, εύστοφο σαν λαοτιχέριο και περηφάνο σαν αλμυλάτη βασιλισσα.

Όταν ο θηριοδαιμαστής την άφηνε ήσυχη, καθόταν κάτο, με το κεφάλι άνοιμωμένο στα μισοστάνια της πόδια, και τότε μια μελαγχολία, κάτι σαν νρατ' για της ζούγκλας, καθεφτιζόταν στα μάτια της. Οι ύπτερες του θηριοτροφείου την μισούσαν κι' όταν της έβριζαν το τράι, δεν παρέλειπαν ποτέ, ασαμωμένοι πίσω από τα χονδρά σίδερα, να την περιβάσουν, χτυπώντας την ή σιελώνοντας την. Μα το περήφανο ζώο τους έβριζε με περιφρονητική ματιά και δεν καταδεχόταν καν να μιλήσει για τα άναυδα πειράγματα αυτών των τιποτένιων... Ούτε κι' έβριζε με ικανοποίηση, όπως τ' άλλα ζώα του θηριοτροφείου, όταν τους έβριζαν την τροφή. Η Μπελλόνε έπαινε με άξιοπρέπεια το κομμάτι που της πετούσαν και τότε α ποταμηνιμένη στο βάθος του κλουβιού της...

Ο κ. Κλώντιους, ο ιδιοκτήτης του θηριοτροφείου, είχε παντρευτεί, πρ' τριών μηνών την Λέλι Ντίξον, μια όμορφη 'Αμερικανίδα, με ξανθά μαλλιά, σαν ώομα στάχνα, βρογολυγερή, με εύστοχη και μεγαλοπρεπή μέση στο φανταχτερό της φόρεμα, με μάτια γαλάνα, που άναταν, κλοσαν κάποια αδιόλητα, χωρίς, ωστόσο, να είναι καθόλου άδωα, μ' ένα στόμα μικρό, χείλη κατακόκκινα, κάτασπρα δόντια και χαμυγέλο τσαχλινικό. Ο κ. Κλώντιους ήταν τρελλά εξημερωμένος μαζί της και με μεγάλη δυσκολία είχε πεισθεί να την αφήσει κι' αυτήν ν' ανακατευθεί στη δουλειά του θηριοδαιμαστού. Με μεγάλες προφυλάξεις έπαινε στην άρχη τη γυναίκα του κοντά στα διάφορα θηρία και τα σιηήθισε να την υπακούουν κι' αυτήν, όπως και τον ίδιο...

Όπως πάντοτε, η Μπελλόνε δέχτηκε η πιο άτιθαση απ' όλα τα θηρία. Λέχονταν τα χέρια του γαν-

τωμένου χεριού της Λέλι, σίζνοντας συγχρόνως στην καινούρια θηριοδαιμαστρία ματιές, απ' τις οποίες περνούσαν αστραφές.

Κι' ο Κλώντιους δεν άφηνε την γυναίκα του να μη στο κλουβί της λείανας, παρ' αν ήταν κι' αυτός μαζί, κρατώντας ένα βαρύ σιδερένιο ρόπαλο. Άλλωστε, είχε μάθει τη Λέλι να μεταχειρίζεται το πιστόλι, εν ώρα ανάγκης. Μα και η Λέλι, δεν θεωρούσε απαραίτητο να λαβαίνει προφυλάξεις. Άφορη, έξιδιοσυγκρασία, είχαν εξ' άλλου και την συναίσθησι της ωμορφιάς της, που ήταν καιμωμένη να επιβάλλεται σ' όλα τα πλάσματα του Θεού. Της άρεσε αυτή η δουλειά και μέρα με την ημέρα γινόταν πιο έατηδεια και πιο άφορη με τα θηρία. Το κοινό σε κάθε εμφάνισή της, την χειροκροτούσε με φρενιτιά.

Ο κ. Κλώντιους ήταν ευτυχισμένος και δυστυχισμένος μαζί. Του χαροφανόταν που έβλεπε το κοινό να ενθουσιάζεται με την γυναίκα του περισσότερο, παρ' αν αυτόν τον ίδιο. Μα πάλι ένιωθε και περηφάνεια, που η Λέλι ήταν γυναίκα του.

του καίλαρεσε δε και η αίσθησις των εισαφάσεων, που προκαλούσαν η εμφάνισις της.

Μια μέρα θιελώδη, τα θηρία ήσαν υπερόβολα ενθουσιωμένα. Ο θόρυβος των θεατών, που άρχισαν να παζώνονται για την παράστασι, τα έξενοούζε πιο πολύ. Πηγαυνοεζόντουσαν με πυρετώδη άνησυχία μέσα στο κλουβί τους, άκουπώντας τότε - τότε τα κεφάλια τους στα σίδερα, σαν να ήθελαν να δοκιμάσουν την άντοχή της φυλάξης τους. Έξ' άλλου, ποτέ δεν είχε μ' ξενοί τόσο πλήθος θεατών.

Ο κ. Κλώντιους, την ώριωμένη άρα, άρχισε να έτελλή με την συνθηματική του μαστρία με τα θηρία τα διάφορα γυμνάσματα του προγράμματος. Έβαλε μέσα στο στόμα του Νέρονος, ενός λιονταριού, το κεφάλι του, υπολογίζοντας, βέβαια, στην άποστολή που άσθάνονταν και τα ζώα, όπως ο άνθρωπος, για κάθε σάφα σκεπασμένη με τόλγος. Βελώθηκε αναπαινετικά στον Ταμεράνο, μια μεγάλη βασιλική τίγρη, σαν άπνο σε χαλί. Έπαινε με τη μεγάλη αρεούδα Μίσκοφ. Σαν τον Κόλοσσό της Ρόδου, άπαινε τα δυο πόδια του πάνω στη ράχη του άδανον. Έμισήγωσε γερά την Μπελλόνε κι' ο κό-

μος έσπασε σε φρενιτώδη χειροκροτήματα.

Και ήθελε πειά η σειρά της Κας Κλώντιους, της όμορφης Λέλι. Ποτέ δεν ήταν τόσο ώμορφη και τόσο φανταχτερά ντυμένη. Το λιοντάρι, ο Νέρον, η τίγρη Ταμεράνος, η αρεούδα Μίσκοφ, όλα τα θηρία, έξετέλειαν μαζί της τα γυμνάσματα τους με θαυμαστή άποταγή. 'Ηθε τέλος και η σειρά της Λέανας Μπελλόνε. Ο κ. Κλώντιους στάθηκε, άκλιμένος με το βαρύ σιδερένιο ρόπαλό του, στον προθάλαμο του κλουβιού, μέσα στον οποίον υπήρχε η Λέλι μόνη. Η Λέαινα, χωρίς ν' αλλάξει θέσι, την κύτταζε στα μάτια. Η Λέλι, μη άφηνοντας κι' αυτή το θηριο από τα μάτια της, έκανε το γύρο του κλουβιού κι' έστάθηκε στην άλλη γωνιά. Το άκον άδως έδειχνε το εμπόδιο στη Μπελλόνε να το πηδήσει, του άκον της παρουσιάζε το σιδερένιο στεφάνι, να περάσει από μέσα, του άκον να περάσει από μέσα, του άκον την φώναζε, κάνοντας στράδες με το καινούριο της. Η Λέαινα δεν ήθελε να υπακούσει. Κυττάζοντας πάντα τη Λέλι, συσπειρονόταν, έτοιμη να πηδήσει. Η αραχοκοιλιά της είχε λυγίσει σαν τόξο...

— Προσοχή, Λέλι! Θα χυμύσει, οίξε της με το πιστόλι κι' άρχισε έξαφνα ο κ. Κλώντιους με άγανία.

Και την ίδια στιγμή μπήκε κι' αυτός στο κλουβί, κραδαινώντας το σιδερένιο του ρόπαλο, και στάθηκε άναμωσα από τη γυναίκα του και την άγριωμένη Λέαινα.

Η Λέλι έβγαλε το πιστόλι κι' άρχισε να ρίχνει στην τύχη. Κραυγές φόβης άκούστηκαν σ' όλη τη σάλλα. Το κλουβί έγένετο σκαπάνη...

Όταν οι καταιοι διαλύθηκαν, το έντρομο πλήθος είδε μέσα στο κλουβί τον Κλώντιους, που μια σφαίρα της γυναίκας τον τον βόηκε κατάσθηνά, να καίεται χάρω νεαρός μέσα στο αίμα του, την Λέλι να στέκεται, άπολυμένη άκόμα, στην ίδια γωνιά, τρομαγμένη, μα και με μια έκφρασι εύχαριστήσεως γιατί έξέφυγε τον κίνδυνο κι' έσώθηκε, και την Μπελλόνε, την άτιθαση Λέαινα, που δεν την είχε βοη καιμια σφαίρα, σκαμμένη γάνω στο πλάμα του θηριοδαιμαστού. Φοβισμένη η Μπελλόνε, έλυψε με προφύλαξι το αίμα της πληγής του θηριοδαιμαστού κι' έτα δάκρυ — ένα άληθινό δάκρυ — κλυδών από τα μάτια του περήφανου θηριού...

ΑΡΜΑΝ ΣΥΑΒΕΣΤΡ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, 'παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λέκα 7, Αθήνας.

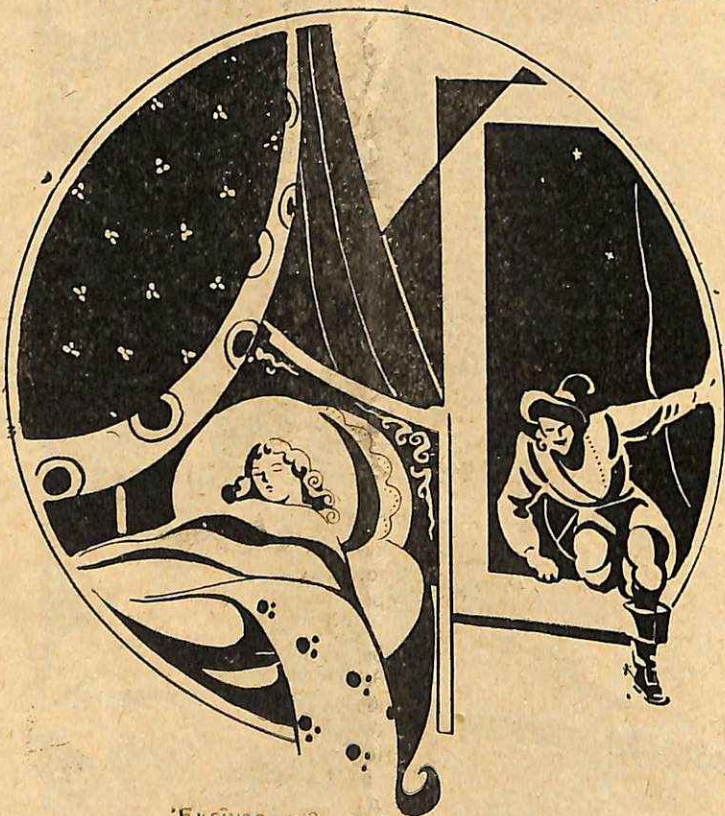
άνης, για να κατορθώσω να πετύχω κάποιο χειρόγραφο πολύτιμο, χαμένο από χρόνια, που περιείχε συνταγές διάφορες, που γύρευα του κάκου, για καρό, παρ' όλες τις επίμονες μελέτες μου, και τα συνεχή πειράματά μου. Και δεν γελάστηκα: Βρήκα το χειρόγραφο. Ήταν ένα άγνωστο κι ανέκδοτο κεφάλαιο της περιφημής εκείνης πραγματείας «De vulgo incognitis», γραμμένης δλης απ' αρχής μέχρι το τέλος, απ' το χέρι τ' ίδιου του διάσημου, του εξακουστού σοφού Μαρτίου Γκαλεόττι. Έκτος απ' τις διάφορες πολύτιμες αστρολογικές παρατηρήσεις, βρήκα και κάποιους έντελως καινούργιους τρόπους, κάποιες μεθόδους νέες εργασίας, για την εύδωση του «μεγάλου έργου» μου. Μέσ' στη χαρά και τη βιασύνη μου να δοκιμάσω αυτές τις συνταγές, δεν περίμενα να γυρίσω στο Παρίσι, παρά νοίκιασα, εκεί, ένα μικρό σπιτάκι, κι έπεσα με τὰ μούτρα στη δουλειά. Δεν ξέρω πώς ή φήμη διαδόθηκε, ότι, στην Ορλεάνη, υπήρχε κάποιος μάγος, και την ενάτη μέρα ακριβώς, της διαμονής μου εκεί πέρα, την ώρα που βρισκόμουν αγκυλωμένος στο χονί μου, κι έκανα, μ' αναμμένη τη φωτιά μου, τὰ δοκιμαστικά πειράματά μου, απορροφημένος και ξεχνώντας τελείως την ύπαρξη του κόσμου, τὸ εργαστήριό μου γέμισε, ξαφνικά, από ένα πλήθος μανιασμένου, που έμπηχνε θανάσιμες κραυγές, και γύρευε να με κατασπάρξει! Δοκίμασα να φυλαχτώ—άλλα τὸ φρενισμένο, τὸ ἀνίδεο, τὸ εξαγριωμένο σκυλόλοϊ, χύμηξε απειλητικά απάνω μου, μ' έρριξε χάρου, και μ' αϊματοκύλησε! Τὰ κατάφερα, ωστόσο, να ξεφύγω, πηδώντας, μιά στιγμή, απ' τὸ παράθυρο! Άλλά, κυνηγημένος απ' όλες τις μεριές, εξασθενισμένος από τὰ τραύματά μου, έτρεχα στην τύχη, δώθε-κείθε, κι ένοιωθα την κρουάδα του θανάτου, να γλιστρή μεσ' στα κόκκαλά μου! Ένας πέπλος σκέπαζε μὰ μάτια μου, κι άκουσα τὰ ούρλιαγματά του μανιασμένου όχλου, που σίμωνε, και μ' είχε περιζώσει! Έθλεπα τὸ χάρο με τὰ μάτια μου! Τότε, άνοιξε μιά πόρτα, ξαφνικά, και μιά γυναίκα πρόβαλε μπροστά μου! Κυλιόσκη άναίσθητος, στὰ πόδια της!.. Κι' όταν συνήλθα, βρέθηκα σ' ένα καλὸ κρεβάτι, σὲ μιά λαμπρή και πλούσια έπιπλωμένη κάμαρα...

Κι' ὁ Λορέντζο έσκασε στὰ γέλια, αλλά τόσο πικρά, ασταστικά, πὺ ἡ Λεωνόρα άνατρίχισε...

—Κι' έπειτα υπάρχουν άνθρωποι, έκανε ὁ Λορέντζο, σκεπτικά, πὺ έμπέδουν να μην παραδέχονται, ότι τὰ πεπρωμένα των ανθρώπων διασταυρώνονται σύμφωνα με γραμμές, καθωρισμένες από πρίν, και χαραγμένες από μιά μυστηριώδη, παντοδύναμη κι' ανεξιχνίαστη για τους ανθρώπους, δύναμη!

—Όχι βέβαια, εγώ, καλὲ Λορέντζο! έπτε ἡ Λεωνόρα.

—Ναί, τὸ ξέρω, σεις πιστεύετε σ' αυτό, γιατί είστε προικισμένη μ' ανώτερη, με τελείως εξαιρετική διάνοια. Αφήνετε την άρνηση, τη δυσπιστία, την αμφιβολία, στους κοινούς κι' ανίδεους ανθρώπους... Άκούστε, λοιπόν, σινιόρα: Τὸ σπίτι, σὸ ὅποιο με φιλοξένησαν, ήταν μιά απ' τις καλύτερες επαύλεις της Ορλεάνης, όπου, καθώς ξέρετε, τὰ λαμπρά, τ' αριστοκρατικά, τὰ άραία σπίτια, άφθονούν! Κι' εκείνη ἡ γυναίκα, πὺ με γλύτωσε, ήταν ἡ οικοδόποινα, ἡ ίδια, μιά μεγάλη άρχοντισσα! Κι' ήταν τέτοιος ὁ μεγάλος σεβασμός, πὺ έτρεφε τὸ πλῆθος πρὸς αὐτήν, ὡς της έφτασε να κάνῃ ένα νεύμα, για να σταματήσει ἡ μανία των ανθρώπων πὺ με κυνηγούσαν, με τὸ σκοπὸ νὰ μ' αφήσουν σὸν τόπο, και νὰ μεταβληθῇ, κι' αὐ-

Έκείνος μπήκε μέσα άνυπόμονα...

τή, σὲ οίκτο...

—Ποιά ήταν εκείνη ἡ γυναίκα; ρώτησε ἡ Λεωνόρα, τρέμοντας όλη από περιέργεια. Και πὺς, αὐτὴ ἡ ιστορία πὺ μὸς λές, πρόσθεσε άργά, σολογισμένα, σὺνδέεται, με τὰ πεπρωμένα του Κοινόνο;...

—Σὲ λίγο θὰ τὸ μάθετε. Δώδεκα μέρες, στή σειρά, με περιποιήθηκαν οἱ άνθρωποι της «λευκής», καθώς την έλεγαν δεσποινίς: γιατί έτσι την είχα βγάλει, απ' την άσπρη, βελουδένια φορεσιά της. Κι' ἡ ίδια, έρχόταν ταχτικά, μιά φορά, τουλάχιστον, τὴ μέρα κι' έπιστατοῦσε στή νοσηλεία μου, και παρακολουθοῦσε στοργικά, την άρκετὰ βραδεία μου άνάμνηση. Τότε πρόσδεε τὴν άκρα καλωσύνη της, τὸ μελίσχό της χαρακτήρα, και πὺ πολὺ τὴ θλίφι τὴ βαρεία, ποδμοιαζε σάν νάβριχνε ένα πέπλο πένθιμο, σ' όλη την ύπαρξί της... Τὴ δε-

κάτη τρίτη μέρα, ἤμουν πειά καλά. Βγήκα λίγο, για να ξεμουδιάσω. Κι' άποφάσισα να φύγω τὴν επαύριο. Μόλις βγήκα όμως έξω, έπεσα σὲ κάποιον άνθρωπο, πὺ φαινόταν νὰ κατασκοπεύῃ, με μεγάλη προσοχή τὴν έπαυλι. Άναγνώρισα, σὸ πρόσωπο αὐτό, κάποιον φημισμένο μεγιστάνα, σὸν ὅποιον είχα προσφέρει άρκετές υπηρεσίες...

—Ποιὸς ήταν ὁ άνθρωπος αὐτός; ψιθύρισε, ὑπόκωφα, ἡ Λεωνόρα.

—Σὲ λίγο θὰ τὸ μάθετε. Για τὴν ώρα, θὰ τὸν πούμε «ὁ μαρκήσιος». Με γνώρισε, κι' αὐτός, άμέσως, και φάνηκε χαρούμενος απ' τὴ συνάντησί μας. Συντομεῦσά τὴ διήγησάι μου. Ὁ μαρκήσιος μὸκανε τὸ τραπέζι, και μὸς έξομολογήθηκε τὸν ένοχο έρωτά του για τὴ «λευκή κυρία», πὺ σὰς έλεγα, μὸς είπε πὺς κόντευε νὰ τρελλαθῇ γι' αὐτή, και μὸς ζήτησε να

γέλια, κι' ἔν, ὡς μιά παραξενι, δέχτατη, ἡ φριχτή και θηριώδη εὐχαρίστηση, με τὴ μὸν άφορμή της θὰ γινότο γλυκοῦ, τὸ θερμοτυχίας πλάσματος! Και νὰ ἔκρινε θηκα άμέσως: —Κύριε μαρκήσιε, τὰ εἶνε περιττά εἰδῶ! φίλμαι μέσ' σὸ σπύτι της κλῶ. —Έλάτε άπόψε, τὰ μεσάνυ, θὰ βρῆτε άνοιχτὴ τὴν πόρτὸν περιβολιοῦ. Θὰ στρίψετε άριστερά, σὸν τοίχο της επαύλεως. Στὸ τρίτο, ακριβώς, παράθυρο, θὰ βρῆτε έτοιμὴ τὴ σκάλα, πὺ θὰ τὴ βάλω εγώ. Δὲν έχετε, παρὰ ν' άνεβῆτε! Θὰ βρῶ τὸν τρόπο νὰ μὸς σὴν κάμαρά της, και νὰ σὰς άνοιξῶ τὸ παράθυρο. Τὰ παρακάτω άφοροῦν έσας...! Ὁ μαρκήσιος μ' άγκάλιασε, με φίλησε, μ' άνόμασε σωτήρα του, και μὸς δόσε πεινήντα κουδονιστὰ δουκάτα, τὰ ὅποια τσέπωσα άμέσως...

Ὁ Λορέντζο έμεινε, για λίγο, σκεπτικός. Ἡ Λεωνόρα ἦταν άκουμπισμένη, με τὸς άγκῶνες, σ' ένα ξύλινο τραπέζι, με τὸ κεφάλι μέσ' στὰ δύο της χέρια, και με κλειστὰ τὰ μάτια.

—Όλα έγιναν, καθώς τὰ ὑπολόγιζα, ξαναείπε ὁ Λορέντζο, σὲ λίγη ώρα. Άνοιξα τὴν πόρτα τοῦ κήπου της επαύλεως. Έβαλα τὴ σκάλα. Από έναν πλάγιο διάδρομο, τὰ κατάφερα νὰ μὸς μέσ' σὸ δωματίο, πὺ κοιμόταν ἡ «λευκή κυρία». Κι' ὅταν χτύπησαν μεσάνυχτα, άνοιξα τὸ παράθυρο. Ἡ «λευκή κυρία» κοιμότανε άνήσυχα. Εἶχα τὴν τόλμη νὰ τὴν πλησιάσω, και κατάλαβα πὺς θὰ έβλεπε κάποιο όνειρο θλιμμένο και δυσάρεστο, γιατί τὰ δάκρυά της κυλούσαν, μέσ' σὸν ὕπνο της, μέσ' απ' τὰ κλεισμένα βλέφαρά της... Αὐτὸ μὸκανε βαθύτατην έντύπωσι, κι' από τότε, μέσ' στὰ δνείρά μου, τὴ βλέπω, πάντα έτσι, ζαπλωμένη, με τὰ κλεισμένα μάτια της, πὺ κλαίνει... Ξαφνικά, άνοιξε τὸ παράθυρο με κρότο. Μερικά τζάμια έσπασαν, κι' ὁ μαρκήσιος βρέθηκε μέσ' στήν κάμαρα: Καθὼς ἤμουν άπορροφημένος σὸ θέαμα τῆς κοιμισμένης γυναίκας, είχα ξεχάσει τὴ συμφωνημένη ώρα κι' ὁ μαρκήσιος μπήκε μέσα, άνυπόμονα! Ἡ «λευκή κυρία», άκούοντας τὸ θόρυβο πὺ έκανε, τινάχτηκε άμέσως περιτρομη. Ὁ μαρκήσιος πρὸς τὴν κόρη! —Κύριε, μὸς ζήτηστε μιά πράξι βδελυρή, ἡ τὴν καλὴς αὐτῆς γυναίκας, πὺ μὸς δόσε τὴ ζωὴ. Άποταβήτε, σὰς παρακαλῶ, σὲ σὲ!... Εγώ, όμως, κυρία, είχα γέννημένος για τὸ μίσος, εἶχα τὴν άγνωσσύνη, για τὸ έγκλημα! Στὴς δικές σας φλέγες, μπορεί νὰ τρέχει αἷμα, και καλὴ! Άκούοντας, λοιπόν, τὴν πρόστασι τοῦ μαρκησιου, έμπηξα, άπλούστατα, τὰ

γώτερα: —Εἶχα δύο φαντάσματα μπροστά μου: Τὴς αἰτίας, και τὴς ἐλπίδας...

Κι' ὁ Λορέντζο συνέχισε σιγώτερα: —Εἶχα δύο φαντάσματα μπροστά μου: Τὴς αἰτίας, και τὴς ἐλπίδας...

Κι' ὁ Λορέντζο συνέχισε σιγώτερα: —Εἶχα δύο φαντάσματα μπροστά μου: Τὴς αἰτίας, και τὴς ἐλπίδας...

ἀπ' τὴ μιά, τοῦ τρόμου, ἀπ' τὴν ἄλλη! Ποτὲ δὲν είχα δῆ, στή ζωὴ μου, πρόσωπο τόσο φρικαστικό, καθώς τοῦ μαρκησιου, τὴ στιγμή πὺ ἄπλωνε τὸ χέρι σὸν γυμνὸν ὡμο της «λευκῆς κυρίας»! Οὔτε ποτὲ μὸς εἶχα πρὸς ὄψω, πὺ νὰ δείχνῃ τὴ φρίκη, σάν εκείνης! Ξαφνικά, ὁ μαρκήσιος τινάχτηκε, κι' έκανε λίγα βήματα πὺ πῶσα.

—Εἴπατε ὡς της κάμαρας τὴ μέση. Τὶ τοῦ συνέβη, τάχα, κι' ὑποχώρησε; Άπλούστατα, τὴν στιγμή πὺ άγγιξε τὸν ὡμο της έξοχῆς γυναίκας, έκείνη γύρισε, άξφνας, και με κῦτταξε! Καὶ τὴν τρομερὴ αὐτὴ στιγμή, τὸ πρόσωπό της ἄλλαξε με μιάς! Τ' άρμονικὰ χαρακτηριστικά της, έγιναν άγνωρίστα! Ξέσπασε σ' ένα γέλιο φοβερό, ένα γέλιο φρικαστικό, πὺ θὰ τ' άκούσῃ σ' ὅλη τὴ ζωὴ μου, ένα γέλιο φοβερό, σάν τὸ δικό μου, ένα γέλιο πένθιμο, άπαίσιο, σάν τὰ ξεφωνητὰ των κολασμένων — κι' άκουσα τὸν έντρομο μαρκήσιο νὰ ψιθυρίζῃ ξαφνικά: Τρελλάθηκα! Κι' ἦταν ἀληθεια, πράγματι, κυρία! Ἡ «λευκή κυρία» είχε τρελλαθῇ! Ὁ μαρκήσιος τινάχτηκε άμέσως, ὡς σκέλιε, σάν ἱσκιος, τὸ παράθυρο, και χάθηκε μέσ' σὸ βαθύ σκοτάδι! Κι' εγώ, χαμένος, μ' άνασηκωμένες τρίχες, έτρεξα κατὰ τὴ σκάλα! Κατέβηκα, εὐθύς, τὰ σκαλοπάτια, κι' άκουγα πάντα, στήν κάμαρα, ψιλά, τὸ γέλιο της τρελλῆς πὺ άνηχοῦσε, πὺ με παρακολουθοῦσε, και με πάγωνε! Εφύγα, σάν τρελλός, από τὴν έπαυλι, και μόλις βγήκα έξω, τὸβαλα στὰ πόδια...

Κι' ὁ Λορέντζο, μ' άρχορ φωνῆ, τέλειωσε τὴ φριχτὴ διήγησί του: —Ἡ «λευκή κυρία», πὺ οὗς λέω, λεγότανε Βιολέττα, κι' ἦταν γυναίκα τοῦ δουκὸς τοῦ Άγκουλέμ. Κι' ὅσο για τὸ «μαρκήσιο», κυρία, αὐτὸς ἦταν ὁ μαρκήσιος τοῦ Άνγκρ, ὁ έκλαμπρότατος και εξακουστός σὰς σούζων...

Ἡ Λεωνόρα δὲν ρίγησε καθόλου, εἴτε γιατί είχε από πρίν μαντέψει τὰ δνόμενα των τραγικῶν ἡρώων της φοβερῆς έκείνης ιστορίας, εἴτε γιατί μὸς είχα ἀντίκρισι... Χίλιες φορές είχα παρευρεθῇ μάρτυς, σὲ παρόμοιες σκηνές, πὺ είχαν διαδραματισθῇ στήν ἰδια γεφυρά, με όλες εκείνες τὴς φορές, άτάραχος, είχα κλείσει τὸ παράθυρό μου... Άλλά τὴ φορά αὐτὴ, κυρία, χωρίς νὰ ξέρω για ποῖό λόγο, ακριβώς, και

—Ὡστε λοιπόν, ψιθύρισε ὁ Κοινόνο ἡταν έρωτευμένος με τὴ μητέρα, πρίν ἀπὸ τὴν κόρη!

—Κι' έπειδὴ δὲν άπόκτησε τὴ μητέρα, θέλει τὴν κόρη! είπε ὁ Λορέντζο.

Και σήκωσε τὰ μάτια του ἀπάνω της, σάν νάθελε νὰ κρίνῃ τὴν έντύπωσι, πὺ της προκάλεσε αὐτὴ ἡ ιστορία. Άλλ' ἡ Λεωνόρα άπόμεινε μυστηριώδης σάν γρίφος. Άν ἡ καρδιά της ἦταν σπαράγμένη, αν ένοιωθε τὸ δάγκωμα της ζήλειας, μονάχ' αὐτὴ μπορούσε νὰ τὸ πῇ... Ρώτησε μόνο:

—Αὐτὰ εἶν' ὅλα πὺ θὰ μὸς λειγες, Λορέντζο;...

—Όχι, κυρία! άποκρίθηκε ὁ νάνος. Ὅτι σὰς είπα, μέχρι τώρα, δὲν εἶνε τίποτα, αν δὲν σὰς πῶ και τὸ τέλος. Εἶν' ένας πίνακας, για σὰς, τελείως σκοτεινός, αν δὲν τὸν φωτίσω, ὡπως πρέπει. Νά, τώρα, και τὸ φῶς! Άκούστε! Ἡ Γκιζέλλα ντ' Άγκουλέμ, ἡ κόρη της γυναικας, πὺ μὸς δόσε, μιά μετὰ τὸν κυνηγούσαν, ἦταν παλληάρα, τὴ ζωὴ, πετάχτηκε ένα βράδυ, από μερικὸς μπράδους, σὸν ποτάμι. Ἰσως νὰ τὸ ξέρετε αὐτό...

Ἡ Λεωνόρα ρίγησε.

—Δὲν έχει σημασία! είπε με βραχνὴ φωνή.

—Πραγματικά, δὲν έχει σημασία. Άλλά νὰ τὶ έχει σημασία: Ἡ κόρη αὐτῆς γλυτώσῃ! Τὴ γλύτωσ' ένας άνθρωπος, κάποιος πὺ δὲν γνώριζε ποιά ἦταν, γιατί ποτὲ του δὲν τὴν είχε νὰς. Τὴν έσωσ' ένας ἄνθρωπος, λοιπόν, πὺ δὲν ἔφερε τὸ πρόσωπο πὺ γλύτωνε...Καὶ μάλιστα, μπορὸ νὰ σὰς προσέσω, ὅτι τὴν έσωσε χωρίς τὴ θέλησί του, σάν, ὄργανο στὰ χέρια κάποιας μοίρας! Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἤμουν εγώ, κυρία!...

Ἡ Λεωνόρα, τὴ φορά αὐτὴ, άφησε νὰ τὴς φύγῃ ένα έπιφώνημα ὑπόκωφο, και με τὰ έντρομα, μεγαλωμένα μάτια της, κῦτταξε τὸ Λορέντζο, πὺ δὲν, σὲ μιά στιγμή, κι' έκείνη, έπτε! ἀπ' αὐτὸ πὺ μὸς συνέβη, σάν τὴς άούστατες, τὴς τιποτένιες πάχνες, πὺ κρούουν, κάποτε, τὴν δὴν των πραγμάτων, χωρίς, αὐτὰ, νὰ παῦσουν νὰ ὡπαχούν! Για ποῖό λόγο εγώ νὰ τυχῶ, κι' ὅχι ἄλλος, νὰ γλυτώσω, ἀλληλοδιαδόχως, τὰ δύο εκείνα άγνωστὰ μου πλάσματα, τὴν κοπέλα, κι' αὐτὸν πὺ ἄντ' έκείνη καταλαβαίνετε, γαπάζει! Τώρα καταλαβαίνετε, πιστεύω, ποῖος ἦταν ὁ λόγος, ὡς κριβώς, πὺ μ' έκανε, χωρίς ἄνασολή, νὰ συντάξω άμέσως τ' ὡρασκοπιο και της Γκιζέλλας και τοῦ Καπεστάν!...

—Νά παρατηρῶ! ψιθύρισε ἡ Λεωνόρα. Με συμφορευεῖς, λοιπόν, ν' άπαρηθῶ τὴν ἰδια μου ζωὴ και ἡσυχία; Ξέρεις καλά, νομίζω, τὸν Κοινόνο. Αὐτὸς δὲν παρατείνεται τόσο εύκολα! Ὅσο ἡ Γκιζέλλα βρίσκεται στή ζωὴ, τὸ πάθος του γι' αὐτὴ, μέρα με τὴν ἡμέρα, θὰ μεγαλώνῃ. Ένὰ, άπεναντίας, αν πεθάνει, έξείρε πὺς, ὡστερ' απ' τὸ ζεσπασμα τοῦ πόνου, ὡστερ' απ' τὴν έκρηξι της λύπης, πὺ θὰ μοιάζῃ σάν τὸν ἡφαίστειο, θὰ πάψῃ έντελως νὰ τὴ θυμάται, ὡς ἔχει ξεχασμένες, τώρα, κι' ὅλες τὴς άλλες πεθαμένες του αγάπες... Πρέπει, λοιπόν, ἡ Γκιζέλλα νὰ πεθάνῃ! Κι' ὡστόσο, δὲν τοῖα νὰ κάνῃ τίποτα! Ἀπὸ μὸς λές πὺς διάβασες στ' αὐτέρια...

—Αὐτὰ εἶν' ὅλα πὺ θὰ μὸς λειγες, Λορέντζο;...

—Όχι, κυρία! άποκρίθηκε ὁ νάνος. Ὅτι σὰς είπα, μέχρι τώρα, δὲν εἶνε τίποτα, αν δὲν σὰς πῶ και τὸ τέλος. Εἶν' ένας πίνακας, για σὰς, τελείως σκοτεινός, αν δὲν τὸν φωτίσω, ὡπως πρέπει. Νά, τώρα, και τὸ φῶς! Άκούστε! Ἡ Γκιζέλλα ντ' Άγκουλέμ, ἡ κόρη της γυναικας, πὺ μὸς δόσε, μιά μετὰ τὸν κυνηγούσαν, ἦταν παλληάρα, τὴ ζωὴ, πετάχτηκε ένα βράδυ, από μερικὸς μπράδους, σὸν ποτάμι. Ἰσως νὰ τὸ ξέρετε αὐτό...

Ἡ Λεωνόρα ρίγησε.

—Δὲν έχει σημασία! είπε με βραχνὴ φωνή.

—Πραγματικά, δὲν έχει σημασία. Άλλά νὰ τὶ έχει σημασία: Ἡ κόρη αὐτῆς γλυτώσῃ! Τὴ γλύτωσ' ένας ἄνθρωπος, κάποιος πὺ δὲν γνώριζε ποιά ἦταν, γιατί ποτὲ του δὲν τὴν είχε νὰς. Τὴν έσωσ' ένας ἄνθρωπος, λοιπόν, πὺ δὲν ἔφερε τὸ πρόσωπο πὺ γλύτωνε...Καὶ μάλιστα, μπορὸ νὰ σὰς προσέσω, ὅτι τὴν έσωσε χωρίς τὴ θέλησί του, σάν, ὄργανο στὰ χέρια κάποιας μοίρας! Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἤμουν εγώ, κυρία!...

Ἡ Λεωνόρα, τὴ φορά αὐτὴ, άφησε νὰ τὴς φύγῃ ένα έπιφώνημα ὑπόκωφο, και με τὰ έντρομα, μεγαλωμένα μάτια της, κῦτταξε τὸ Λορέντζο, πὺ δὲν, σὲ μιά στιγμή, κι' έκείνη, έπτε! ἀπ' αὐτὸ πὺ μὸς συνέβη, σάν τὴς άούστατες, τὴς τιποτένιες πάχνες, πὺ κρούουν, κάποτε, τὴν δὴν των πραγμάτων, χωρίς, αὐτὰ, νὰ παῦσουν νὰ ὡπαχούν! Για ποῖό λόγο εγώ νὰ τυχῶ, κι' ὅχι ἄλλος, νὰ γλυτώσω, ἀλληλοδιαδόχως, τὰ δύο εκείνα άγνωστὰ μου πλάσματα, τὴν κοπέλα, κι' αὐτὸν πὺ ἄντ' έκείνη καταλαβαίνετε, γαπάζει! Τώρα καταλαβαίνετε, πιστεύω, ποῖος ἦταν ὁ λόγος, ὡς κριβώς, πὺ μ' έκανε, χωρίς ἄνασολή, νὰ συντάξω άμέσως τ' ὡρασκοπιο και της Γκιζέλλας και τοῦ Καπεστάν!...

—Νά παρατηρῶ! ψιθύρισε ἡ Λεωνόρα. Με συμφορευεῖς, λοιπόν, ν' άπαρηθῶ τὴν ἰδια μου ζωὴ και ἡσυχία; Ξέρεις καλά, νομίζω, τὸν Κοινόνο. Αὐτὸς δὲν παρατείνεται τόσο εύκολα! Ὅσο ἡ Γκιζέλλα βρίσκεται στή ζωὴ, τὸ πάθος του γι' αὐτὴ, μέρα με τὴν ἡμέρα, θὰ μεγαλώνῃ. Ένὰ, άπεναντίας, αν πεθάνει, έξείρε πὺς, ὡστερ' απ' τὸ ζεσπασμα τοῦ πόνου, ὡστερ' απ' τὴν έκρηξι της λύπης, πὺ θὰ μοιάζῃ σάν τὸν ἡφαίστειο, θὰ πάψῃ έντελως νὰ τὴ θυμάται, ὡς ἔχει ξεχασμένες, τώρα, κι' ὅλες τὴς άλλες πεθαμένες του αγάπες... Πρέπει, λοιπόν, ἡ Γκιζέλλα νὰ πεθάνῃ! Κι' ὡστόσο, δὲν τοῖα νὰ κάνῃ τίποτα! Ἀπὸ μὸς λές πὺς διάβασες στ' αὐτέρια...

—Αὐτὰ εἶν' ὅλα πὺ θὰ μὸς λειγες, Λορέντζο;...

δίχως νὰ προλάβῃ νὰ σκεφτῶ ποιά δύναμι μ' έσπρωχνε νὰ κάνω ὅτι έκανα, κατέβηκα, έτρεξα στήν πόρτα, και τὴν άνοιξα, τὴν ώρα, ακριβώς, πὺ τὸς άγνωστὸς μου αὐτὸς ἄνθρωπος, κόντευε πειά, ὀριστικά, νὰ ὑποκύψῃ! Χώθηκε μέσα και γλύτωσε! Δυὸ λεπτά άργότερα, έμαθα τ' ὄνομά του, απ' τοῦς ανθρώπους πὺ τὸν κυνηγούσαν. Κι' ὅλοι έκείνοι πὺ τὸν κυνηγούσαν, ἦταν παλληάρα, τὴ ζωὴ, πετάχτηκε ένα βράδυ, από μερικὸς μπράδους, σὸν ποτάμι. Ἰσως νὰ τὸ ξέρετε αὐτό...

Ἡ Λεωνόρα ρίγησε.

—Δὲν έχει σημασία! είπε με βραχνὴ φωνή.

—Πραγματικά, δὲν έχει σημασία. Άλλά νὰ τὶ έχει σημασία: Ἡ κόρη αὐτῆς γλυτώσῃ! Τὴ γλύτωσ' ένας ἄνθρωπος, κάποιος πὺ δὲν γνώριζε ποιά ἦταν, γιατί ποτὲ του δὲν τὴν είχε νὰς. Τὴν έσωσ' ένας ἄνθρωπος, λοιπόν, πὺ δὲν ἔφερε τὸ πρόσωπο πὺ γλύτωνε...Καὶ μάλιστα, μπορὸ νὰ σὰς προσέσω, ὅτι τὴν έσωσε χωρίς τὴ θέλησί του, σάν, ὄργανο στὰ χέρια κάποιας μοίρας! Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἤμουν εγώ, κυρία!...

Ἡ Λεωνόρα, τὴ φορά αὐτὴ, άφησε νὰ τὴς φύγῃ ένα έπιφώνημα ὑπόκωφο, και με τὰ έντρομα, μεγαλωμένα μάτια της, κῦτταξε τὸ Λορέντζο, πὺ δὲν, σὲ μιά στιγμή, κι' έκείνη, έπτε! ἀπ' αὐτὸ πὺ μὸς συνέβη, σάν τὴς άούστατες, τὴς τιποτένιες πάχνες, πὺ κρούουν, κάποτε, τὴν δὴν των πραγμάτων, χωρίς, αὐτὰ, νὰ παῦσουν νὰ ὡπαχούν! Για ποῖό λόγο εγώ νὰ τυχῶ, κι' ὅχι ἄλλος, νὰ γλυτώσω, ἀλληλοδιαδόχως, τὰ δύο εκείνα άγνωστὰ μου πλάσματα, τὴν κοπέλα, κι' αὐτὸν πὺ ἄντ' έκείνη καταλαβαίνετε, γαπάζει! Τώρα καταλαβαίνετε, πιστεύω, ποῖος ἦταν ὁ λόγος, ὡς κριβώς, πὺ μ' έκανε, χωρίς ἄνασολή, νὰ συντάξω άμέσως τ' ὡρασκοπιο και της Γκιζέλλας και τοῦ Καπεστάν!...

—Νά παρατηρῶ! ψιθύρισε ἡ Λεωνόρα. Με συμφορευεῖς, λοιπόν, ν' άπαρηθῶ τὴν ἰδια μου ζωὴ και ἡσυχία; Ξέρεις καλά, νομίζω, τὸν Κοινόνο. Αὐτὸς δὲν παρατείνεται τόσο εύκολα! Ὅσο ἡ Γκιζέλλα βρίσκεται στή ζωὴ, τὸ πάθος του γι' αὐτὴ, μέρα με τὴν ἡμέρα, θὰ μεγαλώνῃ. Ένὰ, άπεναντίας, αν πεθάνει, έξείρε πὺς, ὡστερ' απ' τὸ ζεσπασμα τοῦ πόνου, ὡστερ' απ' τὴν έκρηξι της λύπης, πὺ θὰ μοιάζῃ σάν τὸν ἡφαίστειο, θὰ πάψῃ έντελως νὰ τὴ θυμάται, ὡς ἔχει ξεχασμένες, τώρα, κι' ὅλες τὴς άλλες πεθαμένες του αγάπες... Πρέπει, λοιπόν, ἡ Γκιζέλλα νὰ πεθάνῃ! Κι' ὡστόσο, δὲν τοῖα νὰ κάνῃ τίποτα! Ἀπὸ μὸς λές πὺς διάβασες στ' αὐτέρια...

—Αὐτὰ εἶν' ὅλα πὺ θὰ μὸς λειγες, Λορέντζο;...

—Όχι, κυρία! άποκρίθηκε ὁ νάνος. Ὅτι σὰς είπα, μέχρι τώρα, δὲν εἶνε τίποτα, αν δὲν σὰς πῶ και τὸ τέλος. Εἶν' ένας πίνακας, για σὰς, τελείως σκοτεινός, αν δὲν τὸν φωτίσω, ὡπως πρέπει. Νά, τώρα, και τὸ φῶς! Άκούστε! Ἡ Γκιζέλλα ντ' Άγκουλέμ, ἡ κόρη της γυναικας, πὺ μὸς δόσε, μιά μετὰ τὸν κυνηγούσαν, ἦταν παλληάρα, τὴ ζωὴ, πετάχτηκε ένα βράδυ, από μερικὸς μπράδους, σὸν ποτάμι. Ἰσως νὰ τὸ ξέρετε αὐτό...

Ἡ Λεωνόρα, τὴ φορά αὐτὴ, άφησε νὰ τὴς φύγῃ ένα έπιφώνημα ὑπόκωφο, και με τὰ έντρομα, μεγαλωμένα μάτια της, κῦτταξε τὸ Λορέντζο, πὺ δὲν, σὲ μιά στιγμή, κι' έκείνη, έπτε! ἀπ' αὐτὸ πὺ μὸς συνέβη, σάν τὴς άούστατες, τὴς τιποτένιες πάχνες, πὺ κρούουν, κάποτε, τὴν δὴν των πραγμάτων, χωρίς, αὐτὰ, νὰ παῦσουν νὰ ὡπαχούν! Για ποῖό λόγο εγώ νὰ τυχῶ, κι' ὅχι ἄλλος, νὰ γλυτώσω, ἀλληλοδιαδόχως, τὰ δύο εκείνα άγνωστὰ μου πλάσματα, τὴν κοπέλα, κι' αὐτὸν πὺ ἄντ' έκείνη καταλαβαίνετε, γαπάζει! Τώρα καταλαβαίνετε, πιστεύω, ποῖος ἦταν ὁ λόγος, ὡς κριβώς, πὺ μ' έκανε, χωρίς ἄνασολή, νὰ συντάξω άμέσως τ' ὡρασκοπιο και της Γκιζέλλας και τοῦ Καπεστάν!...

—Νά παρατηρῶ! ψιθύρισε ἡ Λεωνόρα. Με συμφορευεῖς, λοιπόν, ν' άπαρηθῶ τὴν ἰδια μου ζωὴ και ἡσυχία; Ξέρεις καλά, νομίζω, τὸν Κοινόνο. Αὐτὸς δὲν παρατείνεται τόσο εύκολα! Ὅσο ἡ Γκιζέλλα βρίσκεται στή ζωὴ, τὸ πάθος του γι' αὐτὴ, μέρα με τὴν ἡμέρα, θὰ μεγαλώνῃ. Ένὰ, άπεναντίας, αν πεθάνει, έξείρε πὺς, ὡστερ' απ' τὸ ζεσπασμα τοῦ πόνου, ὡστερ' απ' τὴν έκρηξι της λύπης, πὺ θὰ μοιάζῃ σάν τὸν ἡφαίστειο, θὰ πάψῃ έντελως νὰ τὴ θυμάται, ὡς ἔχει ξεχασμένες, τώρα, κι' ὅλες τὴς άλλες πεθαμένες του αγάπες... Πρέπει, λοιπόν, ἡ Γκιζέλλα νὰ πεθάνῃ! Κι' ὡστόσο, δὲν τοῖα νὰ κάνῃ τίποτα! Ἀπὸ μὸς λές πὺς διάβασες στ' αὐτέρια...

—Αὐτὰ εἶν' ὅλα πὺ θὰ μὸς λειγες, Λορέντζο;...

—Όχι, κυρία! άποκρίθηκε ὁ νάνος. Ὅτι σὰς είπα, μέχρι τώρα, δὲν εἶνε τίποτα, αν δὲν σὰς πῶ και τὸ τέλος. Εἶν' ένας πίνακας, για σὰς, τελείως σκοτεινός, αν δὲν τὸν φωτίσω, ὡπως πρέπει. Νά, τώρα, και τὸ φῶς! Άκούστε! Ἡ Γκιζέλλα ντ' Άγκουλέμ, ἡ κόρη της γυναικας, πὺ μ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ

ΕΤΑ την τελευταία επιδρομή των Βασιβούζ ουών που είχε ομαδίσει την εδνησιμένη κοιλιά του Σαρξ, οι χωρικοί είχαν ξαναχτίσει σιγά-σιγά τα κατεστραμμένα σπίτια τους. Στα περιβόλια, τα λουλούδια άνθιζαν και πάλι και το χορτάρι είχε φανώσει πάνω στους τάφους των παλληκαριών που σκοτώθηκαν τη φρικτή εκείνη βραδιά, όταν οι αμαυόροι ληστές απήγαγαν την Μουέζα από την αγκαλιά της μητέρας της. Η Μουέζα, το καμάρι του χωριού, δεν θα πήγαινε πια με τις φίλες της να τρυφήσει τα μοσχολιμένα ρόδα στην κοιλιά του Σαρξ... Το χωρικό του τραγούδι της δεν θα άκουγόταν πια τα βράδια, όταν η παρέα των κοριτσιών γύριζε στο χωριό με τα καλαθάρια τους γεμάτα από τα πέταλα των ρόδων... Και τα γέλια της κακότυχης μητέρας της δεν θα ξαναγελοῦσαν πια.

Εκείνη τη φορτη βραδιά, μια όμορφη καλοκαιρινή βραδιά, που όλο το χωριό κοιμόταν ήσυχα, η Μουέζα είχε ξυπνήσει ξαφνικά ακούγοντας άγριες φωνές, κλαγγές δαλνών κι αντίκρισε τις φλόγες της πυρκαϊάς που φώτιζαν τα παρτάκια της κάμαράς της. Τρομαγμένη πετάχτηκε από το κρεβάτι της κι έτρεξε έξω να ιδεί τι συνέβαινε. Προτού καταλάβει καλά-καλά τί γινόταν τριγύρω της, ένας Βασιβούζουκος που περνούσε, θερίζοντας με το γιαντάκι του όσους εύρισκε μπροστά του, την έβρασε στην αγκαλιά του, και την έβριζε μπροστά του άπνοο στ' αλόγιστο. Το σπυρουνό αμείσως και χάθηκε σε λίγο στο βάθος της κοιλιάς μαζί με τους άλλους Ιπείς. Μάταια οι άνδρες του χωριού χτυπήθηκαν με τους επιδρομείς και τους κυνήγησαν... Η όδοι των βαρβάρων πέρασε σαν καταστρεπτικός σείφοντας από την ήσυχη, ευτυχισμένη κοιλιά, σπέρνοντας στη διαβά του την καταστροφή και τον θάνατο.

Η Μουέζα με δέκα άλλες κοπέλες πουλήθηκε για σκλάβια στο παλάτι της Κωνσταντινούπολης. Κι' έτσι μια μέρα η φτωχή μικρούλα βρέθηκε κλεισμένη στο χαρέμι του Πασά 'Αλη-Μαχμού. Ένα δολιχόχρονο χρόνο την κράτησαν μέσα στο παλάτι ως ότου σιγά-σιγά το περήφανο κορίτσι υποτάχθηκε στο πεπρωμένο της. Τώρα φαινόταν ήσυχη και εδνησιμένη... Μα στη συνείδηση, ελεύθερη ψυχή της, εξακολουθούσε να βράζει το μίσος κι' η λαχτάρα της εκδίκησης.

Η άλλες γυναίκες του χαρεμιού έβλεπαν την όμορφη της, έζησαν τα όμορφα, πλούσια μαλλιά της που την σκέπαζαν ολόκληρη σαν ένας δολιχόχρονος μανδύας και που η μαύρος σκλάβος τα στόλιζαν με λουλούδια. Όλοι στο παλάτι την φώναζαν «Το ρόδο του Βοσπόρου».

Μια χειμωνιάτικη μέρα, στο χωριό της κοιλιάς του Σαρξ, έ-

φθασε μια παρέα από 'Αγγλους κυνηγούς. Μεταξύ αυτών, ήταν και ο Ντόναλτ Γκράχαμ, ένας υπηλός σωμας νέος, με αθλητικό παρόστη-μα. Φιλοξενήθηκε στο σπίτι της Μουέζας και τον περιποιήθηκαν όσο μπορούσαν. Τα βράδια καθόταν με τους γονείς και την αδελφή της Μουέζας, την Φελίτσια, κοντά στο αναμμένο τζάκι και κοινοβίαζε μαζί τους. Έτσι ο νέος έμαθε σιγά-σιγά όλες τις λεπτομέρειες της απώγησης της Μουέζας. Πολλές φορές στεκόταν άφηρημένος και κλάιζε. «Έτσι ο νέος έμαθε σιγά-σιγά όλες τις λεπτομέρειες της απώγησης της Μουέζας. Πολλές φορές στεκόταν άφηρημένος και κλάιζε. «Έτσι ο νέος έμαθε σιγά-σιγά όλες τις λεπτομέρειες της απώγησης της Μουέζας. Πολλές φορές στεκόταν άφηρημένος και κλάιζε.

«Έτσι ο νέος έμαθε σιγά-σιγά όλες τις λεπτομέρειες της απώγησης της Μουέζας. Πολλές φορές στεκόταν άφηρημένος και κλάιζε. «Έτσι ο νέος έμαθε σιγά-σιγά όλες τις λεπτομέρειες της απώγησης της Μουέζας. Πολλές φορές στεκόταν άφηρημένος και κλάιζε.

Την άρπαξε στην αγκαλιά του και την έβριζε μπροστά του, άπνοο στο αλόγο...

«Μια μέρα, μέσα στην καρδιά του χειμώνα, ο Ντόναλτ έτοιμάστηκε να φύγει για το αγαπημένο του «σπίτι». Ήταν έτοιμος να ξεκινήσει όταν η Φελίτσια τον σταμάτησε. «Ο καιρός, του είπε η νέα, ήταν απειλητικός. Σε λίγο θα ξεσπούσε τρομερή χιονοθύελλα και θα γύρισε θύματα στις κορυφές του βουνού...»

Μα ο τολμηρός νέος άφησε τους κίνδυνους κι' έφυγε. «Όστόσο, όταν νύχτωσε, δεν είχε γυρίσει ακόμα... Η Φελίτσια ανήσυχη είδοποίησε τους συγχωριανούς της, και σ' όλα τα σπίτια οι χωρικοί έβαλαν αναμμένα κεράκια από τα τζάκια για να χρησιμοποιούν σαν μικροί φάροι στον ορεινό κίνδυνο νέο που πιθανόν να είχε χάσει τον δρόμο του.

Τα μεσάνυχτα η νέα, τραλλιά από φόβο για τον κίνδυνο που διέτρεχε ο Ντόναλτ, βγήκε έξω και άρχισε να χτυπά την καμπάνα του κινδύνου. Μετά λίγα λεπτά όλα τα παλληκάρια του χωριού είχαν συ-

γκεντρωθή στην πλατεία.

—Παλληκάρια του Σαρξ! Φώναζε η Φελίτσια, ο ξένος μας κινδυνεύει! Θα πάω να τον αναζητήσω και θέλω την βοήθειά σας. «Όσοι από σας θέλουν, έσ με ακολουθήσουν. «Ας μη αργοπορούμε, μήπως φθάσουμε πολύ αργά...»

Με αναμμένες δίδες στα χέρια τους η Φελίτσια και καμιά δεκαομά νεοί ξεκίνησαν για το βουνό. Το χιόνι έπεφτε πυκνό και προχωρούσαν άσφα. «Όσο ανέβαιναν, τόσο ο αέρας σφύριζε από άγρια, μαγνησμένος. Κάθε τόσο ένα έλατο ξεριζωνόταν κι' έσπαζε με ξερό κρότο. Χιονοστιβάδες καταρρέονταν από τον κατήφορο παρασέρνοντας στην πτώση τους βυθιζόμενες μπροστά τους. «Όστόσο η μικρή παρέα εξακολουθούσε να ανεβαίνει ψάχνοντας παντού.

Έτσι, βρήκαν τον Ντόναλτ. Ήταν ανάσπαστος, μασοεισασμένος από το χιόνι. Τον σήκωσαν και τον μετέφεραν στο χωριό. Εκεί, η Φελίτσια τον περιποιήθηκε και τον επανέφερε στη ζωή. «Όστόσο, πέρασαν μέρες πολλές, εβδομάδες ολόκληρες ως ότου να μπορούσε να σηκωθεί από το κρεβάτι του.

«Όσοι ολόκληρες ο Ντόναλτ παρακολουθούσε σιωπηλός τις κινήσεις της Φελίτσια που έμπαιναν γρήγορα στο δωμάτιό του.

Και τότε μονάχα, η μητέρα της νέας κατάλαβε, με το αλάνθαστο γυναικείο ένστικτο, πως έκτος από την ευγνωμοσύνη, ένα τουφεκώτερο αίσθημα ύπληξε στο βλέμμα του Ντόναλτ καθώς παρακολουθούσε τη Φελίτσια... «Έφθασε το καλοκαίρι κι' ο Ντόναλτ δεν είχε ανοίξει την καρδιά του στην Φελίτσια. «Αν εκείνη κατάλαβε ή όχι την αγάπη του, δεν το είπε σε κανένα, και όταν μια μέρα ο νέος έφυγε χωρίς να υποσχεθεί αν θα ξαναγύριζε ποτέ, η ζωή στο σπίτι του Σαρξ εξακολούθησε ήσυχη, όπως πάντοτε...

«Ήταν μια ξεστή μέρα στο τέλος του καλοκαιριού και η Μουέζα, όμορφη από κάθε άλλη φορά, στεκόταν άκοιμισμένη στον τοίχο του κήπου κιντώντας τη θάλασσα. Βρισκόταν στην εξοχική έκταση του 'Αλη-Μαχμού, άπνοο στον Βόσπορο. Η νέα συλλογιζόταν το σπίτι της, την οικογένειά της... «Ανέπνεε βαθειά και νοσταλγούσε τον ξωκτόνο αέρα του βουνού της πατρίδας της.

Ξαφνικά ένα γνωστό τραγούδι την απέσπασε από τους συλλογισμούς της. «Ένα τραγούδι που χιλιάδες φορές το είχε ακούσει στην κοιλιά του Σαρξ. «Αναρωτιόταν αν ήταν δνείρο της φαντασίας της ή ήταν πραγματικότητα; «Όστόσο το τραγούδι εξακολουθούσε. Μια δάκρυα περνούσε κάτω στον Βόσπορο. «Ένας νέος καθόταν μέσα κι' αυτός ήταν που τραγουδούσε. Η Μουέζα έβριζε μια γρήγορη ματιά τριγύρω της, βεβαιώθηκε πως κανένας δεν την έβλεπε και βγά-ζοντας την σάφα, που φορούσε χαρμάνι τον νέο, καθώς περνούσε μπροστά στην βίλλα. Η δάκρυα πέρασε, ξαναγύρισε σε λίγο, ενώ ο νέος εξακολουθούσε να τραγουδάει

«Ήταν μια ξεστή μέρα στο τέλος του καλοκαιριού και η Μουέζα, όμορφη από κάθε άλλη φορά, στεκόταν άκοιμισμένη στον τοίχο του κήπου κιντώντας τη θάλασσα. Βρισκόταν στην εξοχική έκταση του 'Αλη-Μαχμού, άπνοο στον Βόσπορο. Η νέα συλλογιζόταν το σπίτι της, την οικογένειά της... «Ανέπνεε βαθειά και νοσταλγούσε τον ξωκτόνο αέρα του βουνού της πατρίδας της.

Ξαφνικά ένα γνωστό τραγούδι την απέσπασε από τους συλλογισμούς της. «Ένα τραγούδι που χιλιάδες φορές το είχε ακούσει στην κοιλιά του Σαρξ. «Αναρωτιόταν αν ήταν δνείρο της φαντασίας της ή ήταν πραγματικότητα; «Όστόσο το τραγούδι εξακολουθούσε. Μια δάκρυα περνούσε κάτω στον Βόσπορο. «Ένας νέος καθόταν μέσα κι' αυτός ήταν που τραγουδούσε. Η Μουέζα έβριζε μια γρήγορη ματιά τριγύρω της, βεβαιώθηκε πως κανένας δεν την έβλεπε και βγά-ζοντας την σάφα, που φορούσε χαρμάνι τον νέο, καθώς περνούσε μπροστά στην βίλλα. Η δάκρυα πέρασε, ξαναγύρισε σε λίγο, ενώ ο νέος εξακολουθούσε να τραγουδάει

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΦΩΛΗ ΚΑΙ ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΑΘΙΣΜΕΝΟΙ στην αρχοδασιά, κατατάσαμε τον άδικο, που ξαναγύρισε να απέραινε το 5 μπροστά μας. Λίγα όμματα από πάνω φαινόταν στο βράχο μια εύχρηστη φωνή...

στηλιά, μέσα στην οποία ο ήλιος δεν έμπαινε ποτέ...

—Είπε η «Φωλιά» του 'Ερωτος: «Είπε ο φίλος μου...»

—Κι' αλήθεια σαν έρωτική φωλιά μουάει, είπα κι' εγώ. Είπε καμμένη, λές, έπίτηδες για τα έρωτικά ξενύχια. Μέσα στη δοσσία αυτής της στηλιάς, έχοντας κανείς την αγαπημένη του στην αγκαλιά του και μπροστά του, στα πόδια του τον άδικο, νοιώθει την απεραντοσύνη της αγάπης!... Σοστή φωλιά του έρωτος...

—Τού έρωτος φωλιά και τ'άφως... Έκανε μελαγχολικά ο φίλος μου.

—Δεν ξέρεις, φαίνεται, την ιστορία αυτής της στηλιάς, έρωτος, βλέποντάς με ν' άποσο. Απτή η στηλιά σκεπάζεται ως άπνοο από το κήμα, όταν είναι φουσκοθαλασσιά. Την άνοιξη και το φθινόπωρο, στην ισημερία ή θάλασσα την πλημμυρίζει. Την σκεπάζει ολόκληρη το κήμα. Η φουσκοθαλασσιά άρχίζει το βράδυ, μόλις νυχτώσει, και το πρωί τραβιούνται πάλι τα νερά... «Όποτε δεν ξέρεις την ιστορία της στηλιάς; «Άκου...

«Έδω στο Μπαρσίτ, έσας μια όμορφη κοπέλα που την έλεγαν Πασκαλίνα. Δέκα όχτρο χροάνων, ψηλόληνη, με λαμπερά μαύρα μάτια και χείλη κερασμένα, καινούνα για φίλη. Ήταν μοδίστρα και συντηρούσε με τη δουλειά της και το γέρο, παρόλντο πατέρα της. Είχε δυο γειτόνους, που κι' οι δυο τη γλυκαύτταζαν. Ο ένας, ο Μουίσης Ντινέξ, γέρος πλούσιος κι' άσχημος, της πρόσφερε μια καλή αποκατάσταση. Ο άλλος, ο Μάξιμος, νέος και λεβέντης, για τα μάτια άγωγιάτης, μα πραγματικά λαθρέμπορος, της πρόσφερε τον έρωτά του και τα γεμάτα του... Απτόν αγάπησε κι' η Πασκαλίνα...

«Σιγνά, περνώντας από την πότα της ο γέρο-Μουίσης, της έλεγε: «—Έλα να σε κάνω νοικοκυρά, Πασκαλίνα.

«Μα εκείνη του άπαντούσε: «—Σ' εύχαριστώ, κύριε Μουίση. Είστε πολύ καλός, μα εγώ αγαπώ τον Μάξιμο.

«Κι' ο Μουίσης έφυγε, σιγομουρμουρίζοντας.

«Θά πέση στα βράχια μου η πέριδα. Πού θα μού πάει...

«Ο Μάξιμος κι' η Πασκαλίνα έβγαλαν περίπατο μαζί κι' έρχόντουσαν έδω στη στηλιά. Ήταν έρωτική φωλιά τους. Στο χωριό έβρισαν το κοιμητήριο. Μα ήταν άδικο και πενιάρ με τον πατέρα του πατέρα σου... «Έλα να παντρευτούμε να ζήσης ζωή χαρισάμενη. Ο Μάξιμος πάει σκοτωθή-κε, μην άδικής τη ζωή σου, λυτή...

«Και μια μέρα ο γέρο-Μουίσης έπέρασε πάλι από την πότα της: «—Έλα να σε κάνω νοικοκυρά, Πασκαλίνα. Δεν είπα ζωή καλή και πενιάρ με τον πατέρα σου... «Έλα να παντρευτούμε να ζήσης ζωή χαρισάμενη. Ο Μάξιμος πάει σκοτωθή-κε, μην άδικής τη ζωή σου, λυτή...

«Και της έδειξε το στόμα με λυσοσμένα φίδια... «Το άλλο πρωί, όταν τραβήχτηκαν τα νερά, τους βρήκαν πνιγμένους μέσα στη στηλιά... Ήταν άγκυραμένοι άδικο και στα πρόσωπά τους ήταν ξεγορασμένη ή έρωτική λαχτάρα. Κι' από τότε τη στηλιά αυτή την λένε «Φωλιά και Τάφος του 'Ερωτος».

ρα... Κι' έτσι μια μέρα άραβονιάστηκαν.

«Την άλλη μέρα, το δειλινό, η Πασκαλίνα ξέβγαλε τον Μάξιμο, ο οποίος θα έφαιγε για λίγες ημέρες. Θα περνούσε τα 'Ισπανικά σύνορα για κάποια δουλειά — έ-παι έλεγαν τα λαθρεμπόρια — και σαν γύριζε θα πανδρευόντουσαν.

«Γυρίζοντας μόνη της το σούρουπο στο σπίτι της η Πασκαλίνα βρήκε στον δρόμο το γέρο-Μουίση.

«—Έλα να σε πάρω, να σε κάνω νοικοκυρά, Πασκαλίνα.

«—Σ' εύχαριστώ, κύριε Μουίση, είστε πολύ εύγενής, μα εγώ είμαι πια άραβωνιασμένη με τον Μάξιμο.

«Κι' ο Μουίσης έφυγε σιγομουρμουρίζοντας:

«—Θά πέσης στα βράχια μου, πέριδά μου, που θα μού πάει...

«Επέρασαν ή όχτρο μέρες, που όπως είπα ο Μάξιμος, θάλειπε από το χωριό. Έγιναν δεκαπέντε, αήνας, δυο μήνες, τρεις κι' ο Μάξιμος δεν φαινόταν, ούτε είδισι καμιά έστειλε. Κι' η Πασκαλίνα έβγαλε από το πρωί ως το βράδυ...

«—Αλήθεια είναι, Μάξιμε. «Αν δεν τον παντρευτώ, ο γέρο-πατέρας μου θα πεθάνει της πείνας. «Εσύ γιατί άρχισες να γυρίζεις;

«—Γιατί οι 'Ισπανοί μ' έπιασαν και μ' έβαλαν φυλακή... Μα τώρα είμαι πια ελεύθερος, θα δουλέψω...

«Και τί θ' άπογίνο εγώ με τον γέρο-πατέρα μου, Μάξιμε, αν σε ξαναπιάσουν;

«Ο Μάξιμος την έσφιξε πιο πολύ στην αγκαλιά του.

«—Όχι, όχι, μην το λές αυτό! Σ' αγαπώ! «Ας μη μιλάμε πια γι' αυτά, σε λατρεύω!

«Και την έγκιμεσε φίλη. Την παρότρυνε σιγά-σιγά ως τη στηλιά. «Έκει μέσα στα μυσσοκώτεινα, άγκυρασμένοι κι' αλλάζοντας λαχταριστά φίδια, μιλούσαν σιγά.

«Ξαφνικά η Πασκαλίνα τραβήχτηκε φοβισμένη από την αγκαλιά του.

«—Πέρασε ή ώρα, Μάξιμε! «Άκου, χτυπά μεσάνυχτα... Και η θάλασσα δουλεύει, το κήμα ανεβαίνει... φουσκώνει...

«Δεν είναι το κήμα, Πασκαλίνα, η άγίατη φουσκώνει μέσα στα στηλιά μας...

«—Υστερα από κάποιον ώρα, η Πασκαλίνα είπε πάλι.

«—Μάξιμε, άνεβαίνε το κήμα, θα μιά σκεπάζει...

«Δεν είναι το κήμα, Πασκαλίνα, η άγίατη μας είναι που πλημμυρίζει...

«Και σπινγώντας την άγρια στην αγκαλιά του, της είπε.

«—Η αγάπη μας είναι, Πασκαλίνα... Τώρα δεν θα παντρευτής πια άλλον!... Η τελευταία νύχτα της ζωής μας είναι και η πρώτη νύχτα του έρωτός μας... Νά, η στηλιά αυτή είναι ο νυμφικός μας θάλαμος και τ' άφορμένο κήμα θάμνει το σάβανο μας...

«Και της έδειξε το στόμα με λυσοσμένα φίδια... «Το άλλο πρωί, όταν τραβήχτηκαν τα νερά, τους βρήκαν πνιγμένους μέσα στη στηλιά... Ήταν άγκυραμένοι άδικο και στα πρόσωπά τους ήταν ξεγορασμένη ή έρωτική λαχτάρα. Κι' από τότε τη στηλιά αυτή την λένε «Φωλιά και Τάφος του 'Ερωτος».

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ζηλέρω

(ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Μόνον εξ ήμεως γνωρίζω τη δ. Μυκονιάτη. Γό ξερείς, άγαπητή μου, δεν έχω πολλές γνωριμιές με κορίτσια της ήλικίας μου στη Σύρα, ούτε παρατηγάνω στον κόσμο. Έχω ένα μικρό κύκλο δικό μου, του γούστου μου. Ρώτησα για να σε πληροφορήσω, αλλά ούτε ή φίλες μου ήξεραν πολλά. Η αλήθεια όμως είναι πως μόνο καλά ήξεραν. Καλό κορίτσι, σοβαρό και μορφωμένο. Δεν άκούστηκα ποτέ για τίποτα από κείνα που δίνουν τροφή στην κακολογία. Για το φυσικό της, δεν είναι ανάγκη να σου πω, άφοι τη γνώρισε. Όμορφη δεν μπορεί κανείς να την πη, αλλά ούτε άσχημη. Έμένα μάρεσει ή σιλουέτα της και το ντύσιμό της. Είναι μία εμφάνιση συμπαθητική. Αν ένδιαφέρεσαι πολύ για το νέο που της προξενεύουν, γράψε μου για να ρωτήσω ακόμα και να μάθω περισσότερα. Αλλά είμαι βέβαιη πως θάναί όλα καλά. Κι αν έπρόκειτο για κορίτσι με όχι καλή φήμη, κι' έγω θα τόξερα κι' ή φίλες μου...»

Ορίστε πως μιλούσε ή Κάρμεν Σύλθα για κείνην που τόσο την είχε κατηγορήσει! Ο Δήμος δεν ήξερε πεία τί να υποθέσει. Δεν έβρισκε όμως κι' άπαραίτητο να εξήγηση σώνει και καλά το μυστήριο. Κι' άπάντησε στην Κάρμεν Σύλθα: «Σ' εύχαριστώ και για τις πληροφορίες για τη Μ. Κ. Είναι άρκετές. Δεν ένδιαφέρωμαι πάλι και τόσο πολύ, για να σε βάλω σε περισσότερο κόπο...»

Έτσι το πράγμα έμεινε ως έδω. Αλλάξαν ακόμα δυο-τρία γράμματα. Η Κάρμεν Σύλθα δεν έπαυε να του λέη πως ήταν «σοβαρά» έρωτευμένη με το φίλο του, να του συστήνη να μη του φύγη κανένας λόγος, και να τον παρακαλή να του στείλη κι' άλλη του φωτογραφία, γιατί εκείνη είχε πα-

ληώσει! Σ' αυτό ο Δήμος έκανε το κουφό αυτί. Γιατί φοβόταν μήπως, αν της έστελνε άλλη φωτογραφία, έχανε την έντύπωσι που είχε απ' την πρώτη. Η φωτογραφία ενός προσώπου δεν μοιάζουν ποτέ μεταξύ τους. Καμιά φορά φαίνονται σαν προσώπων διαφορετικών. «Άφοι μάγανησε μ' εκείνην, έλεγε, ως μένει μ' εκείνην ως να με γνωρίση. Και τότε της δίνω όσες θέλει. Γώρα όμως είναι λιγάκι επικίνδυνο...» Έξ άλλου, δεν έπαυε να της θυμίζει το ταξίδι της. Κατάφερε τους γονείς της ναρθούν στην Αθήνα; Και τότε άπάνω-κάτω λογάριζε: «Έπρεπε να ξέρη, για να κρατήσει τό... Δήμο με τρόπο, αν τυχόν θάχε κι' αυτός σκοπό να ταξιδεύη...»

Αλλά κι' ή Κάρμεν Σύλθα έκανε σ' αυτό το κουφό αυτί. Τελευταία, λέει δεν του γράφε για ταξίδι. Γιατί άραγε; άπορούσε ο Δήμος. «Ήθελε να του κάμη καμιά έκπληξη; Η το ξεχνούσε μέσ' σταλάς θέματα της άλληλογραφίας τους; Της το θυμισε και πάλι. Σταστεία μάλιστα τη φοβέρισε: «Θάρρης ή θάρθω έγω στη Σύρα;» Αλλά πέρασαν καμιά δεκαριά ήμέρες, χωρίς να λάβη άπάντησι σ' αυτό το γράμμα. Τί έπαθε πάλι ή Κάρμεν Σύλθα; Δυσωρεστήθηκε από τίποτα; Βαρέθηκε; Ξερωτεύθηκε; Άρρώστηκε; Έφυγε;...

Ο Δήμος δεν ήξερε πάλι τί να υποθέσει. Του φάνηκε όμως χωρίς να ξέρη κι' εκείνος γιατί—πως αυτή τη φορά έπρεπε να δείξη αξιοπρέπεια, άδιαφορία. Θα την άφηνε ως να του ξαναγράψη μόνη της. Δεν θα της έστελνε άλλο γράμμα μ' έρωτήσεις, άνησυχίες, παράπονα...

Φυσικά, άμα πέρασαν ακόμα δυο-τρείς ήμέρες, το μετάνιωσε. Κι' άρχισε πάλι να συλλογιέται πως μπορούσε να βάλη την αξιοπρέπεια κατά μέρος και να της γράψη.

Όταν άξαφνα... Τό πρωί εκείνο έγραζόταν ήσυχος στο γραφείο του—μετά μία ώρα θα πήγαινε στο Έφετείο που είχε μία δική—όταν μπήκε ο Βαγγέλης μ' ένα γράμμα.

—Αυτό, του είπε, τόφερε ξύνας ύπηρετης. Κι' έφυγε, γιατί δεν ήθελε άπάντησι...

Μόλις έβριξε μία ματιά στο γράμμα, ο Δήμος άφησε χωρίς να θέλη έν «ά!» Κι' έπειτα, σαν να θυμωσε με τον έαυτό του, τάβαλε με το Βαγγέλη:

—Καλά!... Φύγε σύ από δω!... Τι περιμένεις;... Δεν είπες πως δεν θέλει άπάντησι;... Ξεκουμπίσου!...

Τό γράμμα ήταν από την Κάρμεν Σύλθα! Και για να το δει με ύπηρετη—διά την Δανάην!—θα πή πως ήρθε στην Αθήνα και... την περιμενε!

Να κι' ή φίρμα του ξενοδοχείου που έμεινε: «Ακροπόλ».

Έσχισε το φάκελλο με παραζάλη και διάβασε:

«Άγαπημένη μου! Έπιτέλους ήρθα! Με περιμένεις; Μένω προσωρινά στο ξενοδοχείο Ακροπόλ, γιατί θα πάω στην Κηφισιά... Μόλις σου δώσουν το γράμμα μου, έλα να σε ιδώ. Ός τις πέντε τάπογεμα, θα μείνω μέσ' για να σε περιμένω. Ζήτησε δεσποινίδα Λίσα Ψάλλη. Θα κάμω, ώστε να μιλήσουμε κι' ιδιαίτερας. Όρεθούάρ. Σε γλυκοαιλώ. Κάρμεν Σύλθα».

Αμή τώρα; Πού να βρή Δανάη για να της στείλη;

Τόν έβρισκε τόσο άροστοί-μαστο αυτό το ξαφνικό. «Αν του τόγραφε, να το ξέρι, κάτι θα σοφίζοταν. Αλλά τώρα; Δεν είχε καιρό ούτε να σκεφθή...»

Κι' όμως σκέφθηκε, και βρήκε άμέσως μία λύσι: «Έπρεπε να της στείλη για Δανάη την Κοκώ! Αύτην δεν ήξερε ή Κάμεν Σύλθα; Δεν μπορούσε να της στείλη άλλη, πού να μη μοιάζη με τη φωτογραφία της...»

Έξυπνο κορίτσι, κατεργάρικο, τσαχπίνικο, ή Κοκώ, άμα την παρακαλούσε, θα τούκανε τη χάρη. Αλλά έπρεπε πρώτα να την κατηγορήση, να της τά πη έλα, ως τις παραμικρότερες λεπτομέρειες. Κι' αυτό όχι μόνο για να ξέρη πως να μιλήσει της Κάρμεν Σύλθα, χωρίς να προδοθή—να παίζη το ρόλο της στην έντέλεια—αλλά και για να πεισθή να τον αναλάβη. Γιατί πως άλλωδως θα ποφάσιζε να παίζη τέτοια φάρσα; Έπρεπε να ξέρη πως ήταν και «για καλό» της Κάρμεν Σύλθα, και τέτοιο, πού όταν κάποτε θα τη μάθαινε, όλοπρόθυμα θα της το συγχωρούσε...

Μα γίνονται αυτά σε λίγες ώρες; Και όθ'αταν σήμερα έλευθερή ή Κοκώ;...

Ας είναι, γι' άγάπη του θα τάφινε όλα. Φτάνει μόνο να μ'ην έλειπε απ' την Αθήνα. (Γιατί κάμποσες ήμέρες είχε να την ιδή). Μα κι' αυτός τώρα έπρεπε να ήρθε στη δική του. Θέλει! έπαινε μ'απαιτώντας άπότομα, με τη δικογραφία, στο γραφείο του γέρο-Κυριαζίδη. Στό Έφετείο σήμερα θα πάτε σεις.

—Γιατί; πως;...

—Κάτι μου συμβαίνει... μία δουλειά... πού, δυστυχώς, δεν άναβάλλεται.

Ο θεός κατσούφιασε:

—Μά υπάρχει άλλη δουλειά απ' αυτή που είχες σήμερα;... Περιέργω μου φαίνεται! Αν είναι νάφηνουμε τώρα και τις υποθέσεις μας, για να... διοργανώνουμε έκδρομές... —Οχι, θεέ, δεν πρόκειται για διασκέδασι... Είναι δουλειά σπουδαία!... Είναι δουλειά σου... Κάμετέ μου τη χάρη να μάφήσετε σήμερα έλευθερο... όλη την ήμέρα.

Ο θεός έθύμωσε:

—Όλη την ήμέρα;! Δεν θάρρης ούτε τάπογεμα;... Τί δουλειά είν' επιτέλους αυτή, πού θα σε άπασχολήση τόσες ώρες;

Ο Δήμος έσκυψε και του έπαιε σ' αυτή:

—Για το μέλλον μου, θεέ!... Πρόκειται να ιδώ μία... μία πού μου προξενεύουν. Κι' έχει έκαστομύρια!

—Άμέσως ο γέρο-Κυριαζίδης μαλάκωσε. Κι' ο Δήμος τήρε εύκολα την άδεια που ήθελε.

Έτρεξε στο σπίτι του, μάζεψε όλα τά γράμματα της Κάρμεν Σύλθα, από το πρώτο ως το τελευταίο, τάβαλε σε μία κομψή κασσετίνα, έβριξε μέσ'α και τη μεγαλωμένη φωτογραφία—τό άριστούργημα του Χαρίδημου—μπήκε σ' ένα ταξί και πήγε ίσια στο σπίτι της Κοκώ, στην όδον Αχαρνών.

Καθώς άνέβαινε τη σκάλα, άκουσε πιάνο. Τί καλά! Η Κοκώ ήταν στο σπίτι. Είχε μεγάλη οικειότητα κι' ή ύπηρετρια δεν τον άνηγγιζε καν.

—Ορίστε, του είπε, στο σελονάκι της είναι.

—Αμ την άκούω...

Μπήκε χειροκροτώντας:

—Μπράδο! μπράδο!... Θαυμάσια παίζεις αυτή τη μερσέζι!...

—Α! με τρώαξες!... Και πρώτα-πρώτα δεν είναι μερσέζι, αλλά νοκτύρν. Κι' έπειτα, δεν την παίζω καθόλου θαυμάσια, γιατί τώρα τη μαθαίνω.

—Ας τη! Έχω να σου πω! Της έκλεισε το πιάνο.

—Έκδρομή πάλι;

—Ούφ! και σ' τα ίδια;

—Ποιά ίδια;

—Νά, κι' ο θεός μου, άμα του ζήτησα άδεια για σήμερα, μου έπαιε πως διοργανώνω έκδρομή!

—Δεν το ξέρεις; Καλύτερα να βγάλη κανείς το μάτι του, παρά όνομα... Τί θα μου πής λοιπόν;... Τ' είν' αυτή ή κασσετίνα;... Μην ένόμισες πως γιορτάζω;

—Οχι, όχι! Ξέρω καλά πως σε λένε Κορίνα και πως δεν γιορτάζεις, παρά τα γενέθλιά σου στις 5 Όκτωβρίου.

—Στις 15, παρακαλώ!

—Παρντόν, στις 15. Και τώρα πές μου: Είσαι σήμερα έλευθερή;

—Γώρα το πρωί, νά!

—Τάπογεμα;

—Έχω ένα ταξί.

—Στης κυρίας Χρύση μήπως;

—Νά!... στις πέντε.

—Δεν πειράζει αν πές και μισή ώρα άργότερα. Έκεί πού θα σε στείλω, μπορείς να πές τέσσερις με τεσσερισήμισι.

—Πού, καλέ;

—Κι' ο θεός μου δεν ήθελε να μάφήση, γιατί είχα υποθέσει στο Έφετείο. Άμα όμως το είπα πως πρόκειται για νύφη...

—Ε!... Με τά σωστά σου.

Δήμο;... Θα στείλεις έμένα να σο κάμω τά προξενιά;

—Άγαπητή μου Κοκώ, παληά μου φίλη! Είναι άδύνατο να στείλω άλλη! Άμα σο πω την Ιστορία, θα το άναγνωρίσεις και σύ. Αλλά πρέπει να χης ύπ' όψει σου το σοφώτατο ρητό: «Με σκοπός άγιάζει τ' ά μέσ'α!»

—Μπρέ σύ! μη μου παίξης τάρα φάρσα;

—Οχι σού μιλω σοβαρά. Φάρσα είν' παίξης εσύ. Διηλαδή μ'αυθό παίξουμε μία φάρσα.

—Σέ ποιόν;

—Στη νύφη!

—Γώρα, Δήμο μου, δεν καταλαβαίνω τίποτα! Θα μου πής επιτέλους περί τίνος πρόκειται;

—Νά, νά, θα σ'α πω όλα. Αλλά θάχης την υπομονή να μάκούσης;

—Θά μου πής πολλά;

—Όλάκερο μυθιστόρημα! Κι' όχι μόνο πρέπει να τάκούσης με υπομονή, αλλά και να ποστηθήσης... ολάκερο το περιεχόμενο αυτής της κασσετί-

μ' αυτό δεν υποφέρεται! Όχι, όχι, όχι!... Δεν πρόκειται για έκδρομή!... Άλλη ύπόθεσι έχω, πολύ πιο σπουδαία!... Και σ'ας παρακαλώ κι' έγω να μ'ας αφήσετε τώρα και, αν έρθη κανένας, να τον διώξετε. Έ, Κοκώ; Δεν δεχόμαστε!...

Η Κοκώ είχε λυθή από τά γέλια. Και γνέφοντας στη μητέρα της καθουχαυτικά, έπαιε:

—Νά, όποιος κι' αν έρθη, δεν είμαι τώρα έδω. Ο Δήμος έχει να μου διηγηθή... ολάκερο μυθιστόρημα!

—Καλά, καλά, έκαμε ή μητέρα.

Και βγήκε. Η αλήθεια είναι πως δεν είχε άνησυχήσει καθόλου. Ήξερε πως ή κόρη της

ένόμιζε πως αυτή, ή Κοκώ, ήταν ή Δανάη, λιγώθηκε πάλι απ' τά γέλια. Από τη στιγμή αυτή δεν έπαυε να γελά. Όλ' αυτά της φαινόταν τόσο άστεία!... Στο τέλος όμως—είχαν διαβάσει όλα τά γράμματα, ως το σημερινό—σοβαρεύθηκε.

—Όστε, έπαιε, τώρα πρέπει να πάω έγω στο Ακροπόλ, και να ζητήσω τη δεσποινίδα Λίσα Ψάλλη ως Δανάη;

—Μά νά! Πρώτα ως Δανάη και έπειτα ως Κοκώ—Κορίνα καλύτερα—Νικολαΐδη. Δεν υπάρχει λόγος να της κρύψη τ'όνομά σου, τη στιγμή πού... σου τό φανέρωσε κι' εκείνη!

—Μά για σ'όσους, Δήμο! Τό σκέφθηκες, παιδί μου, καλά;... Η Κάρμεν Σύλθα κι' ή Δανάη, δηλαδή ή Λίσα Ψάλλη κι' έγω, υποτίθεται πως είμαστε τώρα ή πιο στενές φίλες και πως άλλο δεν ποθούμε, κι' ή δυό, παρά να ιδωθούμε, ναγκάλιστούμε, να φιληθούμε. Έτσι; Και νομίζεις πως μπορώ έγω να παίζω αυτή την κωμωδία, τη στιγμή πού... δεν αισθάνομαι τίποτα;

Ο Δήμος, χωρίς μιλιάρ, έθωαλε από τό μεγάλο της φάκελλο τη φωτογραφία της Λίζας, την έστριψε μπροστά στα μάτια της Κοκώ, κι' έπειτα έπαιε:

—Αυτό το κορίτσι δεν θα μπορέσης εσύ ναγκάλισες και να φιλήσης, σαν να τό γνώριζες χρόνια;... Αυτό το κορίτσι δεν θα τό κάνης εσύ φιληνάδα ύστερ' από πέντε λεπτά!... Έγώ ξεπιτήδες δεν σο έδειξα αυτό τό άγκραντισμό αν όταν διαβάσαμε τό σχετικό γράμμα. Γιατί μάντευα τη μόνη σου έπιφύλαξη. Ίδες λοιπόν! Φοβάσαι ακόμα μη φανής... ψυχρή;

Η Κοκώ χαμογέλασε πονηρά. Αλήθεια, ή Λίσα Ψάλλη ήταν ένα όμορφο κορίτσι του γούστου της. Τέτοιες διάλεγε πάντα τις φίλες του τάγοροκόριτο, τό μελαγχρινό κι' αδύνατο: θραυρές, άσπρες, ξανθές, σποτικές γυνάκες. Ό, καθόλου δεν θα δυσκολευόταν να την άγκάλιση και να τη φιλήση θεριά. Έπειτα, ήξερε πεία και την ψυχή της, τό πνεύμα της, από τά γράμματά της. Κι' αυτό ήταν τό πιο σπουδαίο.

Ο Δήμος κατάλαβε την έντύπωσι της. Και της έπαιε:

—Έγώ λοιπόν λέω πως θα γίνετε τόσο στενές κι' άγαπημένες φίλες, πού θα ζήσετε!...

—Έστω, έκαμε ή Κοκώ. Δεν μου λές όμως... πως θα τελειώσει αυτή η φάρσα;

—Κατ' εύχην, Κοκώ μου, της άποκρίθηκε με τη μεγαλύτερη πεποίθησι. Θα πές τώρα να της κάμης μία βόλτα. Υστερα θα τη φέρης έδω. Θα τη συστήσης στην μαμά, στο μπαμπά, στο Χρήστο, σ' όλους. Θα τούς πής πως... γνωριστήκατε τυχαία σ' ένα σπίτι. Είναι συμφωνη κι' εκείνη, ότι δεν πρέπει να ήπτε γράμμα της Κάρμεν Σύλθα με άλληλογραφία. Έπειτα θα πάη να καθιστή στην Κηφισιά... Κι' έπειτα... βλέποντας και κάνοντας.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑΣ

(Πινάκ τοι Χέρκελε)

νας!

—Χμ! άρχισα να καταλαβαίνω. Και τί είναι το περιεχόμενο της κασσετίνας;

—Ερωτικά γράμματα, Κοκώ μου!

—Τό κατάλαβα... Τί άλλο θάταν;... Δικογραφία;... Λοιπόν, λέγε, Σ' άκούω.

Τη στιγμή εκείνη μπήκε στο σαλονάκι ή μητέρα:

—Α! ο Δήμος είν' έδω;

—Καλημέρα σας, κυρία Νικολαΐδη!

—Μαμά, αφήστε μας! φώναζε ή Κοκώ. Έχουμε σπουδαία όμιλία με τό Δήμο.

Η μητέρα χαμογέλασε.

—Έκδρομή πάλι;

—Ο Δήμος έβαλε τις φωνές: —Και σεις; και σεις;... Α,

κι' ο Δήμος είχαν φιλιάρ άδελφική. Κι' άφοι τούς έβλεπε τόσο φαιδρούς, κατάλαβε πως ή ύπόθεσι πού θα τούς άπασχολούσε, δεν θάταν τίποτα ύσάρεστη, ούτε για τό Δήμο, ούτε πού λιγώτερο, για την κόρη της.

Η Κοκώ καθόταν ακόμα στο σκαμνάκι του πιάνου. Ο Δήμος κάθισε στην άκρη του καναπέ, κοιτά της. Άφησε την κασσετίνα σε μία καρέκλα μπροστά του. Κι' άρχισε τη διήγησι, πού την έκοβε κάθε τόσο για να διασάξη απ' ένα γράμμα της Κάρμεν Σύλθα με τη σειρά.

—Άμέσως μπήκε στο γούστο τό άγοροκόριτο. Κι' όταν άκουσε πως ή Κάρμεν Σύλθα

είχε φίλη άδελφική. Κι' άφοι τούς έβλεπε τόσο φαιδρούς, κατάλαβε πως ή ύπόθεσι πού θα τούς άπασχολούσε, δεν θάταν τίποτα ύσάρεστη, ούτε για τό Δήμο, ούτε πού λιγώτερο, για την κόρη της.

Η Κοκώ καθόταν ακόμα στο σκαμνάκι του πιάνου. Ο Δήμος κάθισε στην άκρη του καναπέ, κοιτά της. Άφησε την κασσετίνα σε μία καρέκλα μπροστά του. Κι' άρχισε τη διήγησι, πού την έκοβε κάθε τόσο για να διασάξη απ' ένα γράμμα της Κάρμεν Σύλθα με τη σειρά.

—Άμέσως μπήκε στο γούστο τό άγοροκόριτο. Κι' όταν άκουσε πως ή Κάρμεν Σύλθα

είχε φίλη άδελφική. Κι' άφοι τούς έβλεπε τόσο φαιδρούς, κατάλαβε πως ή ύπόθεσι πού θα τούς άπασχολούσε, δεν θάταν τίποτα ύσάρεστη, ούτε για τό Δήμο, ούτε πού λιγώτερο, για την κόρη της.

Η Κοκώ καθόταν ακόμα στο σκαμνάκι του πιάνου. Ο Δήμος κάθισε στην άκρη του καναπέ, κοιτά της. Άφησε την κασσετίνα σε μία καρέκλα μπροστά του. Κι' άρχισε τη διήγησι, πού την έκοβε κάθε τόσο για να διασάξη απ' ένα γράμμα της Κάρμεν Σύλθα με τη σειρά.

—Άμέσως μπήκε στο γούστο τό άγοροκόριτο. Κι' όταν άκουσε πως ή Κάρμεν Σύλθα

είχε φίλη άδελφική. Κι' άφοι τούς έβλεπε τόσο φαιδρούς, κατάλαβε πως ή ύπόθεσι πού θα τούς άπασχολούσε, δεν θάταν τίποτα ύσάρεστη, ούτε για τό Δήμο, ούτε πού λιγώτερο, για την κόρη της.

Η Κοκώ καθόταν ακόμα στο σκαμνάκι του πιάνου. Ο Δήμος κάθισε στην άκρη του καναπέ, κοιτά της. Άφησε την κασσετίνα σε μία καρέκλα μπροστά του. Κι' άρχισε τη διήγησι, πού την έκοβε κάθε τόσο για να διασάξη απ' ένα γράμμα της Κάρμεν Σύλθα με τη σειρά.

—Άμέσως μπήκε στο γούστο τό άγοροκόριτο. Κι' όταν άκουσε πως ή Κάρμεν Σύλθα

είχε φίλη άδελφική. Κι' άφοι τούς έβλεπε τόσο φαιδρούς, κατάλαβε πως ή ύπόθεσι πού θα τούς άπασχολούσε, δεν θάταν τίποτα ύσάρεστη, ούτε για τό Δήμο, ούτε πού λιγώτερο, για την κόρη της.

Η Κοκώ καθόταν ακόμα στο σκαμνάκι του πιάνου. Ο Δήμος κάθισε στην άκρη του καναπέ, κοιτά της. Άφησε την κασσετίνα σε μία καρέκλα μπροστά του. Κι' άρχισε τη διήγησι, πού την έκοβε κάθε τόσο για να διασάξη απ' ένα γράμμα της Κάρμεν Σύλθα με τη σειρά.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΚΟΛΠΟ

ΚΑΘΕ βράδυ ο Σηράντ Μπλουμ φιλ, διαηγόρος από τους παλιούς του Λονδίνου, έκανε πεζό των περιπτών του, για ν' αντιδόσει έναντιόν της παχυσαρφίας του, που κάθε μέρα αυξανόταν. Περιλάβαινε συχνά - συχνά, καπνίζοντας ν' ανάβουν ένα - ένα τα πρώτα στά σπύια των έξοχων συνοικιών.

Ένα βράδυ, καθώς ο Σηράντ έπληθαι στο δρόμο του, κάτι τον χτύπησε ξαφνικά στα πλευρά. Σαφηνόμορος ο διαηγόρος, έσφιξε στο χέρι το μπιστόνι του κα' εκτίταξε γύρω να ιδεί ποιος άδικοκαίτος τούρησε την πέτρα. Αλλά, μόνον, στο παρόντο του τρίτου πατώματος ενός σπιτιού άριστοτά, ο κ. Μπλουμφίλ, διέκρινε έναν άνθρωπο, σκιμαμένο προς τα έξω. Προφανώς αυτός έφωρε την πέτρα. Άλλωστε, έτοιμαζόταν να ιδεί κα' άλλον...

—Τώρα να ιδής τί θα σου κάνω!... του φώναξε ο κ. Μπλουμφίλ, φοβερίζοντας τον με το μπιστόνι του.

Ο άνθρωπος σήκωσε και κατέβηκε το χέρι του πολλές φορές.

—Ελπίσει, χωρίς άλλο, πώς θα πάω κοντά να με πετύχει καλύτερα με την πέτρα... σκέφθηκε ο κ. Μπλουμφίλ.

Μα πάλιν η επαγγελματική του περιέργεια δέν τον άρνηε ν' απομακρυνθή. Άφού δίστασε λίγο, έπληξε προς το σπίτι εκείνο, έπέρασε μάλιστα την έξοδορα και στάθηκε κάτω απ' το παράθυρο.

—Τί συμβαίνει; φώναξε στον άγνωστο.

Ο άνθρωπος έβαλε το δάχτυλό στο στόμα του, δίνοντάς του να καταλάβει πως δέν έπρεπε να φωνάξει. Ύστερα τοίδευε την πόρτα, γνέφοντάς τον ν' ανέβη πάνω και κατόπιν εξαφανίστηκε απ' το παράθυρο.

—Αρχίζει να γίνεται μυστηριώδες αυτό το επεισόδιο!... σκέφτηκε ο κ. Μπλουμφίλ, κυττάζοντας με δυσπιστία την πόρτα.

Μα η επαγγελματική του περιέργεια πάλι ενίσχυσε τη δυσπιστία τον κα' έκαμε μερικά βήματα προς την πόρτα, ή οποία άνοιξε άμέσως. Ένας άνθρωπος κοντούλης, με δειλό παρουνιστικό, δ' άνθρωπος πούχε ρίξει την πέτρα απ' το παράθυρο, εμφανίστηκε στο κατώφλι.

—Επιτρέψτε μου, εν πρώτοις, να σας ζητήσω συγγνώμην, είπα ταπεινά. Με συγχωρείτε, που σας χτύπησα...

—Μα δέν σας έκανα παράνοια!... εί-

πε με την έντονη φωνή του ο κ. Μπλουμφίλ.

—Σας παρακαλώ, σας εξορκίζω, κύριε, μη μιλάτε δυνατά...

Ο Μπλουμφίλ τον κυττάζε άνησχα.

—Είστε άκριβος το πρόσωπο που χρειάζομαι, είτε ο παράξενος άγνωστος. Έχετε ό,τι χρειάζεται, για να μου παράσχετε μια έκδοσή μου, μια μεγάλη έκδοσή μου, φανέστε δέ εύγενούς άνθρωπος, και δέν θα μου την άρνηθите, βέβαια... Άκολουθήστε με, σας παρακαλώ, κύριε! Μη διστάσετε. Σας παρακαλώ, εν όνοματι κα' προς το συμφέρον της δικαιοσύνης...

Και μόνη ή λέξις δικαιοσύνη έφτασε για να διαλύση όλους τους φόβους και τους διαταγμούς του κ. Μπλουμφίλ. Έποχώρησε λοιπόν με σταθερό και άποφασιστικό βήμα και άκολούθησε τον άγνωστο στο κατώφλι. Όταν έφτασαν στο τρίτο πάτωμα, ο άγνωστος άνοιξε μια πόρτα, έμπασε τον κ. Μπλουμφίλ σ' ένα δωμάτιο κα' άμέσως άναψε δυο κεριά, που βρισκότοντοσαν πάνω στο τζάκι, γιατί το δωμάτιο ήταν σκοτεινό.

Ο κ. Μπλουμφίλ έρριξε μια έρευντική ματιά γύρω του και μη βλέποντας κανένα καθίσμα, έκάζηκε πάνω σ' ένα μεγάλο κιβώτιο για να ξεκουρασθή, επειδή ήταν λαχανιασμένος απ' τις σκάλες.

—Ούψ! Έκοιμε ο άγνωστος, πέφτοντας σ' ένα σκαμνί, που ήταν σ' ένα σκοτεινή γωνιά του δωματίου. Τώρα μπορούμε, κύριε, να μιλήσουμε με την ησυχία μας... Μα, προς Θεού, μην κοιμηθήτε απ' αυτού που κάθεστε!...

—Γιατί; ρώτησε άνησχος ο διαηγόρος.

—Στηρώστε τα πόδια σας από χάρμη και καθίστε μ' όλο σας το βάρος πάνω στο κιβώτιο. Άλήθεια, πόσο ξεγίγχετε;

—Κάπου εκατό τόσα κιλά!...

Ο άγνωστος άνησχος γύρησε με χαρά τα χέρια του.

—Θαυμάσια! Ύπεροχα!... φώναξε. Μα μην κοιμηόστε καθόλου απ' τη θέσι σας!...

—Υπάρχει τίποτε μέσα στο κιβώτιο;

—Ένας άνθρωπος. Ένας μαύρος, ένας κακοροϊζικός Νέγρος, κα' έχει ένα μαχαίρι, ένα τόσο μαχαίρι!...

—Μήπως, ρώτησε άνατριχιάζοντας ο κ. Μπλουμφίλ, είναι ο Μαλίσος εκείνος, που σκότωσε τις προάλλες έναν άνθρωπο, στη μέση του δρόμου;

—Θα ρωτώ πως αυτός είναι... Άχ, καλέ μου κύριε, ή Θεά! Πρόνοια κα' έστειλε απ' τον δρόμο αυτόν!

Ο κ. Μπλουμφίλ κυττάζε άποφασίζοντας τον άγνωστο συνομιλητή του.

—Πάω να ζητήσω βοήθεια!... είτε ο άλλος. Άν τυχόν θέληση να σηκώσει το σκέτασμα, καθίστε με όλο σας το βάρος πάνω στο κιβώτιο...

—Όχι, μη φεύγετε, μη φεύγετε! φώναξε ο κ. Μπλουμφίλ. Σας ικετεύω, μη μ' αφήσετε έδομένα!...

—Μη φοβάσθε! είτε ο άγνωστος.

Ο Νέγρος μέσα στο κιβώτιο είχε έτοιμο πεισμένο, που ήθελε να πάει παραδίπλα απ' το μούδιασμα. Άλλωστε, δέν θ' άρνησθαι, θα γυρίσω άμέσως...

Και βγαίνοντας απ' την πόρτα του δωματίου, πήρε, κοιτροβαλόντας σχεδόν, τα σκαλοπάτια. Σε λίγο ο κ. Μπλουμφίλ άκουσε την έξωπορτα, που έκλεισε με κρότο. Συγχρόνως όμως άκουσε και κάποιο θόρυβο μέσα στο κιβώτιο. Φοβούμενος μήπως ο Νέγρος κατορθώσει ν' άνασχερώσει το σκέτασμα και πεταχθή έξω, κυττάζε γύρω του, μήπως βρή κανένα όπλο. Δέν υπήρχε όμως μέσα στο δωμάτιο, παρά το σκαμνί, που καθόταν ο άγνωστος, κα' αυτό στην άλλη άκρη...

Ένωμεταξύ, ή ώρα περνούσε και κανείς δέν φαινόταν. Έκνευρι-

σμενος ο διαηγόρος, άρχισε να φωνάζει όσο μπορούσε δυνατά, μα στο τέλος του πόνεσε ο λαιμός του κα' έσώπασε. Άκούγοντας πάλι θόρυβο μέσα στο κιβώτιο, άνατριχιάσε. Έβγαλε το ρολόγι του... Έννεα ή ώρα. Τα δυο χεριά χόντεναν να σβήσουν...

Κι όταν το δωμάτιο βυθίστηκε πάλι στο σκοτάδι, ο κ. Μπλουμφίλ άρχισε να τρέμει απ' το φόβο του. Μόνο μια παρηγοριά είχε... Ότι ο Νέγρος, μέσα στο κιβώτιο, θα φοβόταν σ' αυτό στενόχωρο θέσι από αυτόν... Ίσως, μάλιστα, και νύχε σκάσει από άσπρησία...

Είτε άδύνατον να περιγράψουμε την άγωνία και την άνησχη, με την όποιαν ο κ. Μπλουμφίλ πέρασε εκείνη την νύχτα.

Η άσχη βόρκε τον κ. Μπλουμφίλ πασιμένον απ' το κρύο και την άνησχη πάνω στο κιβώτιο. Με πολύ κόπο, κατάφερε να κινήσει λίγο τα μέλη του, για να ξεμουδιάσουν.

Ο κ. Νέγρος, συλλογίστηκε, τί διάβολο να γίνεται μέσα στο κιβώτιο; Ζή τάχα ή ψυχολόγησε;

Για να βεβαιωθεί, χτύπησε πολλές φορές με τα πόδια του το κιβώτιο. Μια φωνή βεβαία, μα θυμωμένη και δυνατή, του άπάντησε από μέσα. Τί έλεγε δέν κατάλαβε.

Μα τώρα, που είχε γίνει πιά μέρα, ο κ. Μπλουμφίλ έπαυσε πιά να φοβάται κα' άρχισε να θυμώνει που δέν είχε έρθει άμέσως κανείς εις βοήθειάν του. Στις έντεκα θα διακρίνοντο στο δικαστήριο μια μεγάλη υπόθεση, για την όποιαν είχε ετοιμάσει μια άγώρευση, που ήθελε να κερδίσει...

Στην άρχή δέν φάνηκε τίποτε. Σε λίγο όμως άκούστηκεν ένας θόρυβος σαν φτερούγισμα κα' από το κιβώτιο ξεπετάχθηκεν ένας παλαμάς, σκούζοντας δυνατά.

Δέν υπήρχε τίποτε άλλο μέσα στο κιβώτιο. Τόμ; ρώτησε κατά πληρωτά ο κ. Μπλουμφίλ.

—Τίποτε, κύριε! είτε με απορία ο γραμματικός, κατεβάζοντας το μπιστόνι του κα' ξινώντας το κεφάλι του.

—Μα πως είναι δυνατόν; μονομύλησε ο κ. Μπλουμφίλ. Ένας άνθρωπος μ' έφώναξε χθές το απόγευμα, μούπε πως μέσα σ' αυτό το κιβώτιο ήταν ένας δολοφόνος Νέγρος, μ' έβαλε να καθίσω πάνω για να μην σηκώσει το σκέτασμα κα' αυτός έφυγε για να ζητήσει βοήθεια... Άκόμα τον περιμένω!...

Ο γραμματικός έμεινε μερικάς στιγμές σκεπτικός...

Αυτό έλεγε! είτε τέλος, χτυπώντας το μέτωπό του. Ο συνήγορος του αντιδίκου σας έπαψε αυτήν την κομωδία...

—Ποιά κομωδία; έρώτησεν ο κ. Μπλουμφίλ σαν αποβλακωμένος.

—Να, όλην αυτή την ιστορία. Σήμερα ήταν ή περίφημη δική που θ' άγορευάτε. Ο συνήγορος του αντιδίκου για να γλιτώσει από σας πού με την άγώρευσί σας θα κερδίζατε τη δική, σας έκάλεσε με αυτή τη φάσα πάνω σ' αυτό το κιβώτιο... Στην δική σας αντίστροφή, ο βοηθός σας, που είχε

χαράδι του άρχισε να χτυπά δυνατά κα' μια τρομερή τόν έπαυσε...

Άκουσε διαστειλά βήματα στην σκάλα κα' σ' λίγο ή πόρτα του δωματίου, στο όποιο βρισκόταν, άνοιξε κα' με άνεκροσση χαρά είδε να εμφανίζεται ο γραμματικός του Τόμ Μπλουμ... Μα ήταν άνικανος ν' άρθρώσει λέξι. Έγούλωσε μόνο τα μάτια του κα' προσάθησε να χαμογέλαση, μα δέν κατάφερε παρά να κίνη έναν άταίσιο μορμασμό.

Τραυμαμένος ο γραμματικός του έπιπορώχθηκεν ένα βήμα κα' έσήκωσε ψηλά το μπιστόνι του.

—Τόμ! έφώναξε τότε ο κ. Μπλουμφίλ.

—Ύψιστε Θεέ! Τί πάτακα λοιπόν, κύριε; Είσαθε άρρωστος;

—Τόμ, τί έλέεις έδώ;

—Ένα χαμίνι, που έξήγησεν ο γραμματικός του, μούφερε από ό-λίγον ένα σημείωμα, στο όποτον κάποιος άγνωστος μούγραφε πως τρελλωθήκατε κα' μπήκατε σ' αυτό το έδω το σπίτι κα' δέν έννοείτε να βγείτε!...

—Ψέματα! Ψέματα! έφώναξε ο κ. Μπλουμφίλ με δάκρυα στα μάτια. Θα σου έξηγησω, Τόμ! Μα μη χάνεις καιρό, άνοιξε αυτό το παράθυρο κα' φώναξε βοήθεια. Μεσα σ' αυτό το κιβώτιο υπάχει ένας Νέγρος, ένας επικίνδυνος φονιάς, όπλασμένος με μαχαίρι. Είκοσι τέσσερες ώρες κάθομαι δω πάνω για να μη σηκώσει το σκέτασμα κα' βγή έξω. Άτόκαμα πιά!

—Τί είναι είπατε; Ένας άνθρωπος, όπλασμένος με μαχαίρι; Για να ιδούμε! είτε ο γραμματικός με ψυχραιμία. Για σηκωθείτε, κύριε...

Και κρατώντας το μπιστόνι του ψηλά ο άρρεος γραμματικός έδωκε μια κλοτσιά κα' έτίναξε πάνω το σκέτασμα του κιβωτίου, ενώ ο κ. Μπλουμφίλ κατάχλωμος είχε ριζώσει στον τοίχο...

Στην άρχή δέν φάνηκε τίποτε. Σε λίγο όμως άκούστηκεν ένας θόρυβος σαν φτερούγισμα κα' από το κιβώτιο ξεπετάχθηκεν ένας παλαμάς, σκούζοντας δυνατά.

Δέν υπήρχε τίποτε άλλο μέσα στο κιβώτιο. Τόμ; ρώτησε κατά πληρωτά ο κ. Μπλουμφίλ.

—Τίποτε, κύριε! είτε με απορία ο γραμματικός, κατεβάζοντας το μπιστόνι του κα' ξινώντας το κεφάλι του.

—Μα πως είναι δυνατόν; μονομύλησε ο κ. Μπλουμφίλ. Ένας άνθρωπος μ' έφώναξε χθές το απόγευμα, μούπε πως μέσα σ' αυτό το κιβώτιο ήταν ένας δολοφόνος Νέγρος, μ' έβαλε να καθίσω πάνω για να μην σηκώσει το σκέτασμα κα' αυτός έφυγε για να ζητήσει βοήθεια... Άκόμα τον περιμένω!...

Ο γραμματικός έμεινε μερικάς στιγμές σκεπτικός...

Αυτό έλεγε! είτε τέλος, χτυπώντας το μέτωπό του. Ο συνήγορος του αντιδίκου σας έπαψε αυτήν την κομωδία...

—Ποιά κομωδία; έρώτησεν ο κ. Μπλουμφίλ σαν αποβλακωμένος.

—Να, όλην αυτή την ιστορία. Σήμερα ήταν ή περίφημη δική που θ' άγορευάτε. Ο συνήγορος του αντιδίκου για να γλιτώσει από σας πού με την άγώρευσί σας θα κερδίζατε τη δική, σας έκάλεσε με αυτή τη φάσα πάνω σ' αυτό το κιβώτιο... Στην δική σας αντίστροφή, ο βοηθός σας, που είχε

ΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΟΥ

Μεγάλο σόιςσορο έγινε στο Παρίσι, ένα βράδυ του Καρναβαλιού, στα 1832, όταν μπροστά στο θέατρο «Βαριετέ», όπου έδιδετο κάποιος άποκαρητικός χορός, σταμάτησεν ένα άρμα, που το έσευαν έξη μεγαλοπρεπή άλογα. Έμπροσθεν έπληθαι μια όμάς έπίσιπων λοχόφρων, που χαλούσαν τον κόσμο με τα κυνηγετικά τους κέρατα. Μόλις σταμάτησεν το άρμα, περικύβηθεν άμέσως από μασκαράδες, περρότους, άρλεκίνους, κολαπίνες, έπιπότες κα' πυρογδοσπίνες, που τραγουδούσαν, έχόρευαν, γελούσαν κα' έπείραζαν τους μασκαράδες που ήσαν έπάνω στο άρμα.

Σε λίγο από το άρμα κατέβηκαν όρσιες κυρίες, ντυμένες με άφάνταστη πολυτέλεια κα' κομφοί νέοι, μεταξή των όποιων διεκρίνετο ένας ψηλός, όρσιος άνδρας, που το συγχρονισμένο πλήθος των περιέτρων τον έξητοκραύγαζε ένθουσιωδώς.

—Μπαρό, μιλώδε Άρσουίν! Ζήτη ο Βασίλειος του Καρναβαλιού!

Από τότε, επί αρκετά χρόνια, μπρός στο «Βαριετέ», όσάκις δινόταν ο μεγάλος άποκαρητικός χορός, σταματούσε το μεγαλοπρεπές άρμα του «Λόρδου Άρσουίν» κα' πάντα γινόταν δεκτό με τον ίδιον ένθουσιασμό από το πλήθος.

Ο έκεντροικός νέος που σ' όλο το Παρίσι ήταν γνωστός με το παρατσούκλι «Λόρδος Άρσουίν» ήταν ο λόρδος Σέιμουρ, γόνος μιας από τις αρχαιότερες οικογένειες της Άγγλικής άριστοκρατίας.

Είχε γεννηθή στο Παρίσι, το 1805 κα' κατοικούσε με την μητέρα του σ' ένα πολυτελές μαγαζο, στην διασταύρωση των όδων Ταμποι κα' Γάνδης. Στο ισόγειο άφ' το πο το μαγαζο ήταν το «Καφέ-ντε Παρί».

Ο νέος κα' πλουσιώτατος λόρδος Σέιμουρ είχε γίνει δημοφιλής στο Παρίσι με την έκεντροική κα' την γενναιοφροσύνη του κα' με τις φάσες που έσάκωνε, φάσες πότε γουστόζες, μα πότε κα' πολύ σκληρές. Διεκρίνετο σ' όλα τα είδη των σπόρ. Ένα διαίτημα

σοστός μπόφους κα' τζάκιμε θάλασσα. Ο αντίδικος, όταν έξερόδιε τη δική του έστειλε με το χαμίνι το άνώγειο σημείωμα για νάβη να σας άπελευθερώσω. Αυτό ήταν όλο!... Πρέπει να δηλώσητε, κύριε Μπλουμφίλ, ότι ός κόλο ήσαν περίφημο!... Σας την έσκασαν μια χαρά!...

—Μου την έσκασαν μια χαρά! μονομύλησε κα' ο κακότυχος διαίτημα, ξινώντας μ' άπελυσία το κεφάλι του κα' σουφρώνοντας άγνοια τα φρύδια του. Είμαι ένας βλάκας κα' μωρός! Τί λέω! Είμαι ένας βλάκας με στέμμα κα' κορώνα!...

AMY TZAKOMPS

Ένα γελοιογραφικό πορτραίτο του λόρδου Σέιμουρ

Ένα βράδυ, που έπερτε οαυθαία δοσχή, έπέρασε μπρός από το Γαλλικό θέατρο, όπου παίζονταν ένα έργο, που αυτός το θεωρούσε άνωπορο.

—Μόνον ήλθον, είτε, μπροστά ν' άναχωτήσω τέτοιο έργο κα' πρό-πει να ταιωρηθώ!...

Και για να τους ταιωρήση τί έκαμε; Ένοίκισαν όλα τ' άμάκια, που στεκότονσαν μπρός από το Γαλλικό θέατρο κα' έτσι όταν έτελειώσαν ή παράσταση, οι θεαταί μη βρισκόντας κανένα άμάκι, άναγκάστηκαν να γυρίσουν πάλι στο σπίτι τους κα' να γίνουν μουσική από την δοσχή.

Ο λόρδος Σέιμουρ πάλι σ' ένα λαϊκό θέατρο, όπου κάποιος άπατιστοπός έδινε παράσταση βάλλοντας ποντίκια να πολεμούν έναντιόν σκυλίων μέσα σ' ένα μεγάλο κλουβί,

έσπασε μ' ένα πυροβολισμό τον σωστή που κρατούσε κλεισμένη την πόρτα του κλουβιού κα' άρρώσως ποντίκια κα' σκυλιά έξέφυγαν κα' σκορπίστηκαν άναμεσα στους θεατάς, ή δέ μάχη τους έσυνεχίσθη κάτω από τα φουστάνια των γυναικών... Φαντασθήτε τί πανδαμόνιο κα' τί πάταγος έπακολούθησε.

Μα το μεγάλο γλέντι της παρέας του λόρδου Σέιμουρ γινότανε τις Άποκαρής, όταν από τα ψηλώματα της Μπελβίλ κατέβαιναν προς τους νευτροικούς δρόμους του Παρισιού επί κεφαλής της «Καρό-δου της Κουρτίλλης».

Ήταν ένα πλήθος μασκαράδων, σωστή όρδη βαρβαρόν, που εισορμούσε στο Παρίσι κα' τζάκιμε θάλασσα, τη δέν νύχτα έγύριζαν πάλι στη συνοικία της Κουρτίλλης κα' έγλεντούσαν στις ταβέρνες ως το πρωί. Η Κουρτίλλη ήταν τότε ή καρδιά του μπουέικου Παρισιού γλεντιού. Νά πάς στο Παρίσι, έλεγαν, κα' να μην ιδής την Κουρτίλλη, είναι σαν να πας στην Ρώμη κα' να μη δής τον Πάπα!...

Ο λόρδος Σέιμουρ είχε από τους ίδιους της άριστοκρατικώτερης λέσχης, του Παρισιού «Τζόκεϊ-Κλουβ», της όποιας πρόκειται φέτος να έορτασθή ή έκαιονταετηρίς.

Η φήμη που είχε άποκτήσει στο Παρίσι ο λόρδος Σέιμουρ με τις διάφορες τρελλές που έκανε, δέν ήταν βέβαια κα' τόσο καλή στον κύκλο των γνωστικών ανθρώπων. Μα φαινόταν πως δέν ήταν μόνο ένας άριστοκράτης Κατεάν-φρασάας, θεότρελλος κα' ρέπελος. Είχε κα' την καλή του πλευρά. Γιατί όταν τον Άπριλιο το 1859 επέθανεν, ένας φίλος του έγραψε την έξης νεκρολογία:

«Ταλαύρος λώρδος! Τί εθιμικός κα' τι καλός σύντροφος ήσουν στα νειάτα σου, έτοιμος πάντα να εμχαριστήσεις τους φίλους σου, γενναίος στους δυστυχείς κα' στους φτωχούς μεγαλόδοτος.

Είταν πολλά για σένα, κα' το πολύ Κοινό που δέν σ' ήξερε καλό, σ' θεωρούσε για έναν παλαδό που έσάπνε πιάτα κα' ποτήρια, στις ταβέρνες... Πάσο γελοιοτήτα!

Ο λόρδος Σέιμουρ αγαπούσε με λατρεία την μητέρα του, έμενεν όλη την μέρα μαζί της κα' δέν την άποχωρούσε ποτέ στις έντακα την νύχτα.

Οι φίλοι τον έφορσαν πάντα με άνοιχο το χέρι κα' οι φίλοι με άνοιχτή την καρδιά. Ήθελε να φαίνεται άποτικός, για να κοόδη την αλαμυριότητα του κα' την καλή του καρδιά. Όσοι τον έγνώριζαν έφρονε ή θησαυρός καλωσύνης κα' ευγενείας έκρυβε κάτω από την έπιφάνει του παλληκαρισμού κα' της παλαβομάρας.

—Μη φοβάσθε... Θα γυρίσω άμέσως, είπεν ο άγνωστος.

Ένα σκίτσο της Κράουφρντ

Η Τζόαν Κράουφρντ, η γυναικική κι' ασύγκριτη καλλιτέχνης του κινηματογράφου, βρίσκεται αυτές τις ημέρες στην Νέα Υόρκη. Η Τζόαν κάνει συχνά τέτοια ταξείδια στις διάφορες πολιτείες της 'Αμερικής, όταν τα συμβόλαια που κλείνει στο Χόλλυγουντ για διάφορες ταινίες, την αφήνουν για λίγο καμω έλευθερη.

Την φορά αυτή, η άδεια για το σύντομο ταξίδι της έδωθε υψόν τον δρόμο που θα γινόταν στο Χόλλυγουντ, μόλις τελειώσουν η προπαρασκευαστικές εργασίες για το γινώμα της νέας ταινίας: «Το Πορτραίτο της Σάντι Μόνα», στην οποία θα πρωταγωνιστήσει.

Στο ταξίδι της στην Νέα Υόρκη συνοδεύει την Κράουφρντ και ο Φράντσο Τόν, ο περίφημος ηθοποιός, που πρωταγωνιστεί μαζί με τον Κλάρε Γκρέϊβιτς, στην τελευταία της ταινία: «Η Κυρία που χορεύει». Η Τζόαν, πρόκειται, ως γνωστόν, να παντρευτεί με τον Τόν. Ωστόσο, στον δημοσιογράφους, που την ρώτησαν, σχετικά με τον προσεχή γάμο της, η Κράουφρντ απάντησε ότι της είναι αδύνατο να πάρει απόφαση για το ζήτημα αυτό, πριν από τον ερχόμενο Απρίλη, όποτε θα λάβει το δικαστικό διαζύγιο της με τον προηγούμενο σύζυγό της, τον Ντούγκλας Φάουζαντς.

Αλλ' ανεξάρτητα από τον γάμο της, η Κράουφρντ είναι ενθουσιασμένη με το νέο της ταξίδι.

—Στο Χόλλυγουντ, είπε στους δημοσιογράφους της Νέας Υόρκης, η ζωή μας είναι πολύ στερεωτική και μονότονη, και η μονοτονία αυτή, αν δεν διακόπτεται κάθε τόσο, μπορεί να έχει θλαβερά επίδραση στην τέχνη μας. Πρέπει κάθε μέρα να παρακολουθούμε την ίδια ώρα στο στούντιο και κάθε μέρα που ανατέλλει, δεν διαφέρει καθόλου από την προηγούμενη.

«Η δουλειά μας είναι, βέβαια, τρομερά ενδιαφέρουσα, χρειάζεται όμως και διακοπές. Γι' αυτό αγαπώ τόσο πολύ την Νέα Υόρκη. Καμιά άλλη πόλη δεν διαφέρει τόσο πολύ από το Χόλλυγουντ και καμιά άλλη πόλη δεν με ξεκουράζει όσο η Νέα Υόρκη από τη ζωή που κάνω στο Χόλλυγουντ.

«Στη Νέα Υόρκη, εξακολουθώ να είμαι Κράουφρντ, μπορώ να δω τους φίλους μου, ενώ στο Χόλλυγουντ δεν βλέπω παρά μόνον τους

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΡΝΤ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ, ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Το ταξίδι της στη Νέα Υόρκη. Το διαζύγιο της κι' ο νέος της γάμος. Η επιθυμία της να παίξει στο θέατρο. Τα ρουχαλίσια του βαφτισμίου της. Η λατρεία της προς τη μουσική. Τραγούδια του παλιού καιρού. Πώς εμπνέεται η Κράουφρντ. Ο έρωας του μουσικοδιδασκάλου. κτλ. κτλ.

ανθρώπους που συναντώ στο στούντιο. Μα την Νέα Υόρκη την αγαπώ και για έναν άλλον λόγο: μου άρεσει να ξεναλωμαι τα μέρη, όπου συχνάζα, όταν ήμουν ακόμα μια απλή χορεύτρια, πριν πάω στο Χόλλυγουντ. Έκτος αυτών όλων, όμως, θα παίζω την εποχή αυτή, στην Νέα Υόρκη, έργα, τα οποία θα ληφθούν πολύ αν δεν βλέπω.

Η Κράουφρντ αντίθετα με άλλους ηθοποιούς του κινηματογράφου, λατρεύει το θέατρο κι' ένας από τους πιο ζωηρούς πόθους της είναι να παίξει σ' αυτό. Της φανερώνεται ότι δεν υπάρχει τίποτε καλύτερο για έναν ηθοποιό του κινηματογράφου, όσο το να παίξει κάθε τόσο και στο θέατρο.

«Θέλω πολύ να παίξω στο θέατρο, είπε, αλλά που καιρός!» Και έπρόσθεσε: «Η περίοδος του θεάτρου, σήμερα, ιδίως, που τόσοι και τόσοι ζητούν να παίξουν στον κινηματογράφο, είναι ένα μεγάλο έργο. Ένας καλός ηθοποιός του θεάτρου είναι πολύ δύσκολο να αποτύχει στον κινηματογράφο.

«Το ίδιο, εξακολουθώ η Τζόαν Κράουφρντ, συμβαίνει και με τον χορό. Και ο χορός είναι ένα σοβαρότατο έργο για ένα νέο ή μια νέα που θέλει να παίξει στον κινηματογράφο. Πρώτα - πρώτα

«Επ' ειδικότητα της μεταβάσεως της Κράουφρντ στην Νέα Υόρκη, η 'Αμερικανική εφημερίδες μιλούν και για την αγάπη που τρέφει η διάσημος ηθοποιός για την μουσική.

«Όλη η ζωή της Τζόαν Κράουφρντ, γράφει μια εφημερίδα,

γιατί ο χορός δίνει στον ηθοποιό σταθερότητα και χάρι στις κινήσεις του, και ύστερα γιατί διατηρεί την λιγερότητα του σώματός του. Μια ηθοποιός που είχε και χορευτικά έχει πάντα κομμάτι βάσιμα και κινήσεις χαριτωμένες».

Οι δημοσιογράφοι ρώτησαν την Κράουφρντ, αν πρόκειται, καθώς θυλείται, να παίξει και κομμάτι ρόλο.

«Το θέλω πολύ κι' αυτό! απάντησε η Τζόαν. Δεν νομίζω ότι ένας ηθοποιός πρέπει να περιορίζεται στους δραματικούς ρόλους. Πρέπει από καιρού εις καιρόν να εμφανίζεται και σ' ένα κομμάτι ρόλο, ακριβώς όπως πρέπει να φεύγει κάθε τόσο κι' από το Χόλλυγουντ».

Σ' όλο το διάστημα του ταξιδιού της από το Χόλλυγουντ στην Νέα Υόρκη, η Κράουφρντ ήταν άσχετη με την μουσική, αλλά από καιρού εις καιρόν να εμφανίζεται και σ' ένα κομμάτι ρόλο, ακριβώς όπως πρέπει να φεύγει κάθε τόσο κι' από το Χόλλυγουντ».

Τα πρώτα κομμάτια που άκουσε η Τζόαν Κράουφρντ και τα οποία διατηρούνται ακόμα ζωντανά στην μνήμη της, είναι μελωδίες από το μελόδραμα «Ποιητής και χωρικός».

«Όλοι οι συνομήλικοί μου, λέει σχετικά η Κράουφρντ, θα θυμούνται το μελόδραμα αυτό, γιατί στην παιδική μας ηλικία ήταν πολύ της μόδας.

«Καμιά μουσική, δεν με συγκίνησε από τότε τόσο πολύ. Όταν άκουγα τις μελωδίες του μελόδραματος αυτού, Έλντα, Έλντα, Έλντα, μ' έβαλε, όμως, που μου έδινε μια βαθύτατη γλυκύτητα ήδονη. Στη μουσική ξεχάσα όλες τις μελωδίες της οικογενειακής μου ζωής, της γεμάτης στερήσεις. Ακούγοντας τους γλυκούς, τους παθητικώτατους τόνους της, έχτισα με την φαντασία μου παλάτια παραμυθένια, έπλεκα δνεια εδνυχίας, δραματικό μου τόπου και ανθρώπους που ούτε τους συνάντησα, ούτε θα τους συναντήσω ποτέ στην ζωή μου».

Η Κράουφρντ θυμάται με συγκίνηση κάποιο επεισόδιο της νεανικής της ηλικίας, που της συνέβη την εποχή που είχε αρχίσει να παίρνει μαθήματα μουσικής. Λάσκαλος της ήταν ένας άσχημος και δειλός, αλλά και αίσθηματώτατος, ηλικιωμένος κύριος.

«Πήγαινα, λέγει η Κράουφρντ, δύο φορές την εβδομάδα στο σπίτι του και έπαινα μαθήματα. Στην αρχή ο δάσκαλός μου ήταν πολύ επιφυλακτικός, πολύ αυστηρός. Συγγνώμη, όμως, άρχισε να με κινεί περιέργεια τα μάτια, να παίρνει τη χώρα μου συχνότερα από ό,τι έπρεπε. Μια μέρα, τέλος, δεν κρατήθηκε. Απλά, τέλος, δεν κρατήθηκε. Τον παρότρυνα να μου εξηγήσει την πρόφασή του. Την τελευταία στιγμή, όμως, τη στιγμή που τα λόγια του έρωτος ήταν έτοιμα να βγουν από τα χείλη του, δειλάσε και δεν είπε τίποτε.

—Και έτσι, συνεχίζει η Κράουφρντ, χαμογελώντας, μπορέσαμε να συνεχίσουμε τα μαθήματά μας. Ωστόσο, έπρόσθεσε, στον κόσμο του έρωτος με πρωτεύονταν η μουσική!...

Η Τζόαν Κράουφρντ

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ

Η ΤΡΙΣΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΚΙ' Ο ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΙΚΟΣ

Ο Ροβέρτος Σατωφρό γύρισε άφημένος τα νομικά του αυτομάτου τηλεφώνου κι' εσχμάτισε τον αριθμό που ζητούσε, περιμένοντας ν' ακούση ν' απαντήσει ή βαρεία φωνή του φίλου του Πεγκουρντέν. Γι' αυτό ξεφύσηξε, μόλις άκουσε ν' απαντήσει μια λεπτή, εύχρηστη γυναικεία φωνή:

—Τι διάβολο! συλλογίστηκε. Ο Πεγκουρντέν δεν είχε παντρευτεί, άραγε; Δεν είχε, ούτε δικηγόρο...

Αέχνη τις σκέψεις του για ν' απαντήσει στη λεπτή γυναικεία φωνή, που ρωτούσε στο τηλέφωνο:

—Τι θέλετε;

—Ο κ. Πεγκουρντέν είν' εκεί; ρώτησε ο Ροβέρτος.

—Αντί απαντήσεως όμως, άκουσε ένα χρυσάλλινο γέλιο.

—Εδώ δεν έχουμε κανέναν κύριο Πεγκουρντέν, είπε η γυναικεία φωνή.

—Μα τι είν' αυτό;

—Ποιόν αριθμό ζητάτε; τον ρώτησε η άγνωστη συνομιλήτριά του.

—Τον αριθμό 88974..., απάντησε ο Σατωφρό.

—Ω! μα ξανάτε λάθος, κύριε. Εδώ είνε το 88964...

—Μπ! Μπ! Λάθος έκανα, μα δεν μου βγήκε σε κακό, δεσποινίς...

Επακούθησε μια μικρή σιωπή και σε λίγο ακούστηκε πάλι η γυναικεία φωνή.

—Δεν είμαι δεσποινίς, αλλά κυρία...

—Α! είπε, με κάποια απογοήτευση, ο Ροβέρτος. Με συγκορείτε, κυρία... Μα έχετε μια φωνή δροσερή, χρυσάλλινη, χορητιστική, τόσο λεπτή, τόσο άθια, που γοητεύει όποιον την ακούει...

—Μα και σεις, κύριε, έχετε μια φωνή πολύ... πολύ... πώς να σας το πω... πολύ ευγενική!...

«Ο άνδρας της κυρίας αυτής, σκέφθηκε ο Ροβέρτος, θα έχει καμιά αποκοσμητική αμορφωσιά...» Έτσι συμβαίνει πάντα. Τα άγγελικά πλάσματα πέφτουν συνήθως σε κατηγόρη χέρια!...

Δεν μπορούσε όμως να συλλογιστεί αλάνθως μπρος στο τηλέφωνο, ούτε να φανταστεί... Έπρεπε να πάρει κάποια απόφαση.

—Αφού η φωνή μου, κυρία, δεν σας είναι υπερβολικά δυσάρεστη, είπα, κι' αφού η δική σας μου φαίνεται τόσο μαγευτική, επιτρέψτε μου να σας ρωτάω τότε - πότε τι γίνεται, αν είναι δυνατόν και δεν σας ενοχλώ...

—Αχ, Θεέ μου! Με βάτετε, κύριε, σε δύσκολη θέση! Σας είπα τον αριθμό του τηλεφώνου μου... Πώς μπορώ να σας απαγορεύσω τώρα να τον χρησιμοποιήσετε; Μόνον επακαλώμαι την διακριτικότητά σας...

—Λοιπόν, την άλλη εβδομάδα, την ίδια μέρα και ώρα, κυρία, θα σας υποβάλω τα σέβη μου από το τηλέφωνο...

Πέρασε με ανυπομονησία την εβδομάδα εκείνη ο Ροβέρτος...

—Και έτσι, συνεχίζει η Κράουφρντ, χαμογελώντας, μπορέσαμε να συνεχίσουμε τα μαθήματά μας. Ωστόσο, έπρόσθεσε, στον κόσμο του έρωτος με πρωτεύονταν η μουσική!...

Ήταν ένας νέος καλοαναθρεμμένος, ευγενής, ξένος προς τις βρομίες της ζωής, που αγαπούσε την μελέτη, ονειροπόλος και δειλός...

Κάθε άλλος στη θέση του θα νύταζε στον τηλεφωνικό κατάλογο να μάθει το όνομα της κυρίας, με την οποία είχε συνομιλήσει. Μα ο Ροβέρτος, μια που ήξερε πως η κυρία αυτή ήταν παντρεμένη, δεν έβαλε στο νου του πως μπορούσε να της κάνει κόρτε. Γιατί η φωνή της του φάνηκε όχι μόνον εύχρηστη, αλλά και ήπια. Κάτι τέτοια σημάδια δεν γελούν τον άνθρωπο. «Αχ, γιατί μέσα σ' όλες τις νέες που γνώριζε, να μην έφη καμιά αυτή τη φωνή;

Περμένε, λοιπόν, με ανυπομονησία να περάσει η εβδομάδα και με το νου του προσπαθούσε από τη φωνή της άγνωστης να μαντέψει τη μορφή της...

Τέλος, έφτασε η όρισημένη μέρα και ώρα. Πήρε στο τηλέφωνο τον

Εμύλησαν πολλή ώρα στο τηλέφωνο. Είχαν τόσες λίγες να πουν ο ένας στον άλλο...

Η άγνωστη διηγόταν τα βάσανά της με άγγελική εγκατέργησι, σαν καμιά πριγκίπισσα του παλιού καιρού, ή όποια παραπονιόταν έναντιον του δράκου που την κρατούσε κλειδωμένη στον ανήλιαγο πάγο του... Τον άνδρα της τον έλεγαν 'Εντγκα. Κι' ο Ροβέρτος είπε πως τη γυναικα του την έλεγαν 'Εντιέ...

Μετά δυο μέρες ξανατηλεφώνησε ο Ροβέρτος. Ύστερα η τηλεφωνική επικοινωνία γινόταν κάθε μέρα και κατόπιν δυο φορές την ημέρα... Και μιλούσαν πάντοτε για τα βάσανά τους. Η Τρισαχαιτωμένη για τις βαναυσότητες του συζύγου της 'Εντγκα κι' ο Τρισευγενικός για τις στοιγγίες της γυναικας του...

Στο τέλος, ο 'Εντγκα και η 'Εντιέ παραμερίστηκαν κι' ο Ροβέρτος με την άγνωστη μιλούσαν παιά

—Σε ποιόν τηλεφωνείς, Ροβέρτε; τον ρώτησε. «Αν δεν γελιέμαι, πήρες τον αριθμό της Διονυσίας Γκαλλουί. Τι συμβαίνει, αγαπητέ μου; Την ήξερες; Πέθανε από δύο ή μερών, ή δυστυχισμένη... Και να σου πω, καλύτερα! Ζωή ήταν η δική της;

—Την έπνιξε ο δράκος;

—Ποιός δράκος; Η δράκαινα, δεν λες καλύτερα...

—Δεν καταλαβαίνω...

—Η καίμενη ή καμπούρετσα...

—Ποιά;

—Η καμπούρετσα, ή συχωρεμένη Διονυσία Γκαλλουί... «Αγχο πλάμα. Ορφανή από μικρή, έπεσε στα χέρια μιας κακοροφικής θεάς της, που με τη φιλαργυρία της και τη γοηυσία της της έκανε τη ζωή αληθινό μαρτύριο.

—Καλά, και ο 'Εντγκα;

—Ποιός 'Εντγκα;

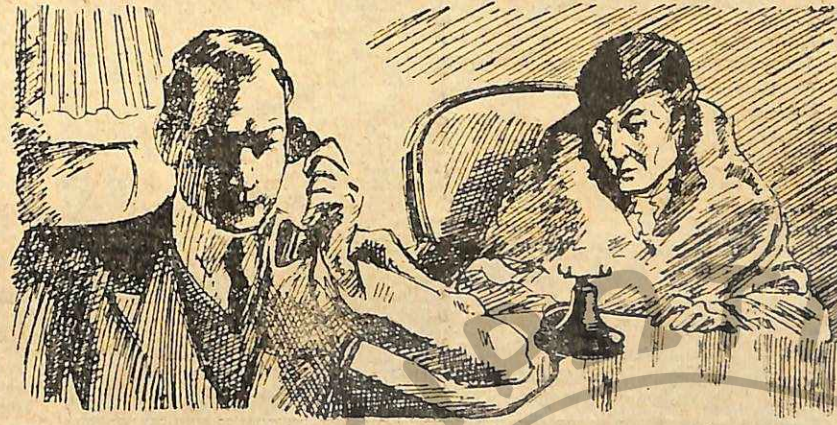
—Ο άνδρας της...

—Δεν σε καταλαβαίνω, Ροβέρτε. Η Διονυσία Γκαλλουί ήταν μια γεροντοκόρη καμπούρα και αλλοδωρη. Ποιός θα την έπαινε γυναίκα; Τώρα τελευταία, από δέκα ημερών, χτύπησε το πόδι της. Από την ταλαιπωρία της, η θεά της φώναζε έναν παληγοπατό, έβαν σωστό αλμπάνη, για να της περιποιηθεί την πληγή. Αυτό όμως την έδωλε, έπαθε γάγγραινα, ή θεά της ούτε τότε δεν νοιάστηκε να την στείλει στο νοσοκομείο και προχτές πέθανε, ή άτυχη... Καλή νυχτή, αλλά άμωρη!...

—Η Τρισαχαιτωμένη μου πριγκίπισσα!...

—Μπ, σε καλό σου, Ροβέρτε, τί έπαθες; Ονειρεύεσαι;

—Ελα στα συγκαλά σου!...

—Σε ποιόν τηλεφωνείς, Ροβέρτε;

αριθμό 88974...

—Αά!

«Α! ακούστηκε η γνωστή του εύχρηστη και άριστη φωνή. Είπατε σεις, ο Τρισευγενικός πριγκίπισ;

—Κι' αυτό; Η Τρισαχαιτωμένη πριγκίπισσα; Καλημέρα, Τρισαχαιτωμένη. Είστε ευτυχής;

—Οχι και πολύ, Τρισευγενική μου, όχι και πολύ... Και σεις;

«Αφού η Τρισαχαιτωμένη είχε παντρευτεί, συλλογίστηκε ο Ροβέρτος, γιατί να μην εξισώσει την κατάστασι; Θα της πω ότι κι' εγώ είμαι παντρεμένος!»

—Η γυναίκα που δεν έχει και τόσο καλό χαρακτήρα, είπε.

—Μα και μένα ο άνδρας μου δεν είναι, δυστυχώς, άξιαγάπητος.

—Είπε επιλάμης;

—Κάτω δ,τι μπορώ, για να μην το δίνω άφορη.

—Την φτωχή, την Τρισαχαιτωμένη... Τολλάριστον δεν πιστεύω να σας έκθετο, τηλεφωνώντας...

—Αυτή την ώρα είμαι πάντα μόνη...

—Κι' εγώ το ίδιο... Ωρεθώσα, λοιπόν...

Ύστερα από τρεις μέρες, τηλεφώνησε πάλι ο Ροβέρτος, γιατί δεν μπορούσε να περιμένει μια εβδομάδα.

για τα δικά τους... Είπαν ο ένας στον άλλο τους καίμους, τους πόθους, τα όνειρά τους... Έξομοι γρήγορα πώς ήταν κι' οι δυο δειλοί στη ζωή, φίλοι της μελέτης και της μοναξιάς, ονειροπόλοι, και βρεθήκαν πώς ταίριαζαν σ' όλα, σαν αδέρφια... σαν συγγενικοί μάλλον...

«Ετσι δεν παρέλπιε ποτέ ο Ροβέρτος να τηλεφωνήσει στην άγνωστη, ή όποια ποτέ δεν έλεγε κι' αυτή από την τηλεφωνική του πρόσκλησι. Μα και ποτέ δεν επέτρεψεν ο Ροβέρτος στον εαυτό του να ξεδιαλύν το μυστήριο, που περιβαλλε την άγνωστη Τρισαχαιτωμένη...

«Έρεξε όλα τα δικά της, τη ζωή της, τα βάσανά της, τα όνειρά της, κάθε στιγμή της ζωής της, μα δεν ήξερε ποιά ήταν...

Το τηλεφωνικό αυτό ειδύλλιο βάστηξε έναν δολιχόρο χρόνο.

Κάποια μέρα ο Ροβέρτος, καθώς τηλεφωνούσε στην άγνωστη, δεν έλαβε καμιά απάντησι. Την ξαναπρόσεξε στο τηλέφωνο. Τίποτε πάλι...

«Εκεί δέκα μέρες δεν απαντούσε κανείς στην τηλεφωνική του πρόσκλησι...

Την ώρα που τηλεφωνούσε για έκτακτη φορά, πήγε ξαφνικά στο σπίτι του μια συγγενής της!

—Τι λέει σχετικά η έπιστημη;

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΤΑ ΚΑΘΥΒΙΑ ΑΥΓΑΣ ΦΑΡΜΑΚΟ

Ένας Βέλγος ιεροπόστολος, που πήγε από καιρό να εκχριστιανίσει μαύρους στα βόρεια της Αφρικής, γράφει τα εξής περιγρατά για το Κογκό:

«Μια μέρα του φθινοπώρου έπιασε ξαφνικά μια τρομερή θύελλα κι' ένας κεραυνός έπεσε απάνω στην καλύβα μιας χήρας. Μόλις το έμαθα, έτρεξα στο μέρος του δυστυχήματος κι' όταν είδα την κεραυνόπληκτη, έκανα το σταυρό μου. Είχα πιστέψει πως είχε πεθάνει. Σε λίγο όμως είδα να φτάνουν εκεί μερικοί ιθαγενείς, κρατώντας κλούβια αυγά. Οι ιθαγενείς έπιασαν την κεραυνόπληκτη γυναίκα, της άνοιξαν το στομάχι και της έχωσαν μέσα τον κρόκο και τ' άσπραδι των κλούβιων αυγών, που βρωμούσαν ανυπόφορα.

Και σε λίγη ώρα ή ιθαγενής ξαναβρήκε τις αισθήσεις της!

Τι λέει σχετικά η έπιστημη;

ναίκα λαχανιασμένη.

Η φτωχή Μάρθα παραζόταν από ρίγη. Φαινόταν πάνω απ' το τραπέζι τα χέρια της από έτρεμαν. Τέλος είπε στη διδα: Έλιέ:

—Ρωτήστε τό: «Ποιός είστε;»!

—Αμέσως ή δις Έλιέ επανέλαβε:

—Ποιός είστε;

Και περίμεναν υπομονετικά την απάντηση.

«Επειτ' από μερικά δευτερόλεπτα, το τραπέζι κινήθηκε και αφού ανασήκώθηκε στα δύο του πόδια, ξανάπεσε κι έμεινε ακίνητο.

—Α-λ-φ-α! είπε ή δις Έλιέ. Τώρα, εξακολουθήστε, κυρία, να απαγγέλετε το αλφάβητο.

Η αγωνιώδης φωνή της Μάρθας άρχισε να λέει Α, Β, Γ, Δ, κτλ.

Στο γράμμα Ν, το τραπέζι έτρεξε, ανασήκώθηκε κι έπεσε πάλι...

—ΑΝ, είπε ή δις Έλιέ. Έξακολουθήστε, κυρία... Μην τρομάζετε...

Μα τα δόντια της Μάρθας χτυπούσαν... Ωστόσο, βρήκε τη δύναμη να ξαναρχίσει ν' απαγγέλει το αλφάβητο...

«ΑΝΤ...»

—ΑΝΤΡΕ! φώναξε ο δόκτωρ.

—Ναί, Άντρέ, επανέλαβε, αναστενάζοντας ή Μάρθα.

—Θεέ μου! είπε κι ή δις Έλιέ, αν είναι το πνεύμα του κ.

Άντρέ ντέ Λά Μποσιέρ, αυτό σ' σημαίνει πώς είναι πεθάνει...

Κι' εξακολουθούσαν υπομονετικά την επίκλησή τους. Πράγματι δέ το τραπέζι απάντησε: Άντρέ ντέ Λά Μποσιέρ.

Η δις Έλιέ βρισκόταν τώρα σε μία τέτοια κατάσταση έρεθισμού, ώστε ο δόκτωρ αναγκάστηκε να την παρακαλέσει σε έντονο τόνο να καθουχάσει.

—Μοφ φαίνεται πώς ή συνειδήσεις δεν είναι δυνατόν να παραταθή, είπε, δείχνοντας τη Μάρθα, ή οποία είχε τώρα πρόσωπο φαντάσματος και μάτια βλοσυρά. Η γνώμη μου είναι ότι πρέπει να τελειώνουμε... Βλέπετε πώς ή κυρία είναι πολύ άσχημα...

—Δόκτωρ, είπε άμέσως κι' ο Ζάκ με φωνή συγκινημένη από το βάθος του άλλου δωματίου, έχετε δίκιο... Τελειώστε! Μη χάνετε ούτε στιγμή...

—Όχι! Όχι! απάντησε άμέσως ή κ. ντέ Σαίν-Φιρμέν. Θά είμαι δυνατός... Αφήστε με...

Αφήστε με να τ' όν ρωτήσω!

Καί, λέγοντας τα λόγια αυτά, με τα χέρια απλωμένα πάντα πάνω απ' το τραπέζι, κάρφανε τα διάπασα ανοιγμένα μάτια της μέσ' στο μισοσκόταδο, σαν να έβλεπαν ή σαν να ζητούσαν να ίδούν μία μορφή άόρατη για όλους. Έπειτα, σαν να μην ενδιαφερόταν για όσους βρισκότουσαν εκεί, ρώτησε δυνατά:

—Αν είσαι εδώ, Άντρέ, φίλε μου, πολυαγαπημένο μου, πές μου, τί σου συνέβη;

«Επειτ' από την ερώτησι αυτή, έπακολούθησε μία σύντομη

σιωπή, έπειτα καινούργια τριξίματα του τραπέζιου.

Κι' εξαφνα, άρχισε να χτυπά καθαρά πολλές φορές στη σειρά. Συγχρόνως με λαχανιασμένη φωνή ή Μάρθα άπήγγελε το αλφάβητο: Α, Β, Γ, Δ...

Σε κάθε χτύπημα του τραπέζιου, ή φωνή της Μάρθας σταματούσε για μία στιγμή, για να ξανακουστή σε λίγο πιο χαμηλή και πιο σθυσμένη.

Η δεσποινίς Έλιέ διάβαζε τα γράμματα και σχημάτιζε τις συλλαβές.

Τέλος, από τα χτυπήματα του τραπέζιου, σχηματίστηκε μία δολοκλήρη φράσις που έλεγγε: «Δ... Ο... Λ... Ο... Φ... Ο... Ν... Η... Θ... Η... Κ... Α...!»

—Δολοφονήθηκε! επανέλαβε μ' ένα ρόγχο ή Μάρθα,

απ' όλ' αυτά στο σύζυγό μου... Άν το μάθαινε, θά με σκότωνε!...

—Θά σ' ασκώανε!.. Μα θ' άστειεύστε χωρίς άλλο... Και άσφαλώς αν σ' άκούγε αυτή τη στιγμή ο σύζυγός σας, θά γελοόσε μαζί σας...

Τα λόγια αυτά τ' άειπε ο δόκτωρ Μουτιέ, σφίγγοντας μέσα στα χέρια του τα χέρια της Μάρθας.

—Τί θέλετε να πείτε, δόκτωρ; ρώτησε ή φτωχή γυναίκα.

—Θέλω να πω ότι σ' άσ μελέτησα αρκετά... Ξέρω τώρα ποιά είναι ή άρρώστεια σας...

Βρίσκεται μέσα σ' αυτό το μικρό κεφαλάκι σας... Από καιρό τώρα, ζήτε με την ιδέα ότι ο εξαίρετος φίλος σας κ. Άντρέ ντέ Λά Μποσιέρ πέθανε δολοφονημένος... Όμολογήστε

—Ε, λοιπόν, κρατήστε αυτήν την ιδέα μέσα στο μυαλό σας κι' άς μη βγί πειά απ' αυτό!.. Αυτό σ' άς ζητάμε μόνο! της άπάντησε άπότομα ή Φανή.

—Αν σ' άκούγαμε, θά μ' άς τρελλανίσετε όλους μ' αυτές τις ιστορίες σας του άλλου κόσμου...

—Ο άλλος κόσμος κι' αυτός εδώ, άποτελούν έναν, κυρία...

—Σ' άς παρακαλώ, δεσποινίς, να σωπάσετε! είπε επιτακτικά ο Ζάκ. Δεν είναι ή κατάλληλη στιγμή για να κάνετε μαθήματα πνευματισμού... Βλέπετε ότι ή κ. Σαίν-Φιρμέν είναι άρρωστη... έξ αίτιας σας...

—Σιωπή!... Κλαίει!... έειπε ο δόκτωρ. Αφήστε την να κλάψει... Τά δάκρυα θά της κάνουν καλό!

Η Μάρθα είχε κυριευθή πράγματι από μι' άσυγκράτητη κρίσι δακρύων και λυγμών...

—Όταν ήσυχασε κάπως, ο δόκτωρ παρακάλεσε να τον αφήσουν μόνο με τη νέα γυναίκα, πράγμα που έγινε άμέσως...

—Όταν ο Ζάκ κι' ή Φανή ξαναβρέθηκαν έξω στο άφθονο φώς, ή Φανή εξαφνίστηκε με τη χλωμάδα του σύζυγού της.

—Θεέ μου! έειπε. Χλωμάσες κι' εσύ σαν την κ. Σαίν-Φιρμέν!

—Ναί, άπάντησε ο Ζάκ. Η ιδέα ότι ο φτωχός άδελφός μου μπορεί να δολοφονήθηκε, μ' έχει άναστατώσει κυριολεκτικά.

—Δεν φαντάζομαι να ξίνεις και σ' όσο άνόητος σαν κι' αυτή τη μικρή Μάρθα... Έλα στα σύγκαλά σου, άγαπητέ μου... Ω! Τί ιστορία!.. Άν ήξερα...

Μα πιστεύεις λοιπόν κι' εσύ στα τραπέζακια;

—Δεν πιστεύω καθόλου, άπάντησε ο Ζάκ. Καί είμαι βέβαιος ότι ο δόκτωρ κάνει πώς τ' άπιστεύει, για να γίνεται πιο ενδιαφέρων στη γυναίκα πελατεία του... Ωστόσο, όταν το τραπέζι ανασήκώθηκε και με τα χτυπήματα του άνήγγειλε την παρουσία του Άντρέ, δεν σού κρύβω πώς ένιωσα ένα κρύο ρίγος να διατρέχει όλο μου το κορμί...

—Ζεστάσου, ζεστάσου, άγκαλιάζοντας τη γυναίκούλα σου, άγαπημένε μου... έειπε ή Φανή.

Ο Ζάκ της φίλησε το χέρι και γύρισαν γρήγορα στα σαλόνια, όπου βρήκαν το συμβολαιογράφο Σαίν-Φιρμέν ν' άνησυχί για την άπουσία της γυναίκας του. Η Φανή τού έειπε ψέμματα πώς ή Μάρθα είχε πάει να δ' ή τα παιδιά μαζί με τη διδα Έλιέ και ξανάρχισε να παίζει μπριτζ.

Εκείνο το βράδυ, όταν οι προσκεκλημένοι έφυγαν κι' οι φιλοξενούμενοι στον πύργο άποσύρθηκαν στα διαμερισμά τους, ο δόκτωρ, ο Ζάκ κι' ή Φανή συναντήθηκαν κι' οί τρεις στο μπουντουάρ.

—Ε, λοιπόν; ρώτησε ή Φανή. Η Μάρθα είναι καλύτερα;

—Ω! άπάντησε ο δόκτωρ. Είναι πολύ περισσότερο άρρωστη απ' ό,τι πίστευα... Βλέπει φαντάσματα!

—Φαντάσματα! επανέλαβαν

—Ε, λοιπόν, κρατήστε αυτήν την ιδέα μέσα στο μυαλό σας κι' άς μη βγί πειά απ' αυτό!.. Αυτό σ' άς ζητάμε μόνο! της άπάντησε άπότομα ή Φανή.

—Αν σ' άκούγαμε, θά μ' άς τρελλανίσετε όλους μ' αυτές τις ιστορίες σας του άλλου κόσμου...

—Ο άλλος κόσμος κι' αυτός εδώ, άποτελούν έναν, κυρία...

—Σ' άς παρακαλώ, δεσποινίς, να σωπάσετε! είπε επιτακτικά ο Ζάκ. Δεν είναι ή κατάλληλη στιγμή για να κάνετε μαθήματα πνευματισμού... Βλέπετε ότι ή κ. Σαίν-Φιρμέν είναι άρρωστη... έξ αίτιας σας...

—Σιωπή!... Κλαίει!... έειπε ο δόκτωρ. Αφήστε την να κλάψει... Τά δάκρυα θά της κάνουν καλό!

Η Μάρθα είχε κυριευθή πράγματι από μι' άσυγκράτητη κρίσι δακρύων και λυγμών...

—Όταν ήσυχασε κάπως, ο δόκτωρ παρακάλεσε να τον αφήσουν μόνο με τη νέα γυναίκα, πράγμα που έγινε άμέσως...

—Όταν ο Ζάκ κι' ή Φανή ξαναβρέθηκαν έξω στο άφθονο φώς, ή Φανή εξαφνίστηκε με τη χλωμάδα του σύζυγού της.

—Θεέ μου! έειπε. Χλωμάσες κι' εσύ σαν την κ. Σαίν-Φιρμέν!

—Ναί, άπάντησε ο Ζάκ. Η ιδέα ότι ο φτωχός άδελφός μου μπορεί να δολοφονήθηκε, μ' έχει άναστατώσει κυριολεκτικά.

—Δεν φαντάζομαι να ξίνεις και σ' όσο άνόητος σαν κι' αυτή τη μικρή Μάρθα... Έλα στα σύγκαλά σου, άγαπητέ μου... Ω! Τί ιστορία!.. Άν ήξερα...

Μα πιστεύεις λοιπόν κι' εσύ στα τραπέζακια;

—Δεν πιστεύω καθόλου, άπάντησε ο Ζάκ. Καί είμαι βέβαιος ότι ο δόκτωρ κάνει πώς τ' άπιστεύει, για να γίνεται πιο ενδιαφέρων στη γυναίκα πελατεία του... Ωστόσο, όταν το τραπέζι ανασήκώθηκε και με τα χτυπήματα του άνήγγειλε την παρουσία του Άντρέ, δεν σού κρύβω πώς ένιωσα ένα κρύο ρίγος να διατρέχει όλο μου το κορμί...

—Ζεστάσου, ζεστάσου, άγκαλιάζοντας τη γυναίκούλα σου, άγαπημένε μου... έειπε ή Φανή.

Ο Ζάκ της φίλησε το χέρι και γύρισαν γρήγορα στα σαλόνια, όπου βρήκαν το συμβολαιογράφο Σαίν-Φιρμέν ν' άνησυχί για την άπουσία της γυναίκας του. Η Φανή τού έειπε ψέμματα πώς ή Μάρθα είχε πάει να δ' ή τα παιδιά μαζί με τη διδα Έλιέ και ξανάρχισε να παίζει μπριτζ.

Εκείνο το βράδυ, όταν οι προσκεκλημένοι έφυγαν κι' οι φιλοξενούμενοι στον πύργο άποσύρθηκαν στα διαμερισμά τους, ο δόκτωρ, ο Ζάκ κι' ή Φανή συναντήθηκαν κι' οί τρεις στο μπουντουάρ.

—Ε, λοιπόν; ρώτησε ή Φανή. Η Μάρθα είναι καλύτερα;

—Ω! άπάντησε ο δόκτωρ. Είναι πολύ περισσότερο άρρωστη απ' ό,τι πίστευα... Βλέπει φαντάσματα!

—Φαντάσματα! επανέλαβαν

—Ε, λοιπόν, κρατήστε αυτήν την ιδέα μέσα στο μυαλό σας κι' άς μη βγί πειά απ' αυτό!.. Αυτό σ' άς ζητάμε μόνο! της άπάντησε άπότομα ή Φανή.

—Αν σ' άκούγαμε, θά μ' άς τρελλανίσετε όλους μ' αυτές τις ιστορίες σας του άλλου κόσμου...

—Ο άλλος κόσμος κι' αυτός εδώ, άποτελούν έναν, κυρία...

—Σ' άς παρακαλώ, δεσποινίς, να σωπάσετε! είπε επιτακτικά ο Ζάκ. Δεν είναι ή κατάλληλη στιγμή για να κάνετε μαθήματα πνευματισμού... Βλέπετε ότι ή κ. Σαίν-Φιρμέν είναι άρρωστη... έξ αίτιας σας...

—Σιωπή!... Κλαίει!... έειπε ο δόκτωρ. Αφήστε την να κλάψει... Τά δάκρυα θά της κάνουν καλό!

Η Μάρθα είχε κυριευθή πράγματι από μι' άσυγκράτητη κρίσι δακρύων και λυγμών...

—Όταν ήσυχασε κάπως, ο δόκτωρ παρακάλεσε να τον αφήσουν μόνο με τη νέα γυναίκα, πράγμα που έγινε άμέσως...

—Όταν ο Ζάκ κι' ή Φανή ξαναβρέθηκαν έξω στο άφθονο φώς, ή Φανή εξαφνίστηκε με τη χλωμάδα του σύζυγού της.

—Θεέ μου! έειπε. Χλωμάσες κι' εσύ σαν την κ. Σαίν-Φιρμέν!

—Ναί, άπάντησε ο Ζάκ. Η ιδέα ότι ο φτωχός άδελφός μου μπορεί να δολοφονήθηκε, μ' έχει άναστατώσει κυριολεκτικά.

—Δεν φαντάζομαι να ξίνεις και σ' όσο άνόητος σαν κι' αυτή τη μικρή Μάρθα... Έλα στα σύγκαλά σου, άγαπητέ μου... Ω! Τί ιστορία!.. Άν ήξερα...

Μα πιστεύεις λοιπόν κι' εσύ στα τραπέζακια;

—Ε, λοιπόν, κρατήστε αυτήν την ιδέα μέσα στο μυαλό σας κι' άς μη βγί πειά απ' αυτό!.. Αυτό σ' άς ζητάμε μόνο! της άπάντησε άπότομα ή Φανή.

—Αν σ' άκούγαμε, θά μ' άς τρελλανίσετε όλους μ' αυτές τις ιστορίες σας του άλλου κόσμου...

—Ο άλλος κόσμος κι' αυτός εδώ, άποτελούν έναν, κυρία...

—Σ' άς παρακαλώ, δεσποινίς, να σωπάσετε! είπε επιτακτικά ο Ζάκ. Δεν είναι ή κατάλληλη στιγμή για να κάνετε μαθήματα πνευματισμού... Βλέπετε ότι ή κ. Σαίν-Φιρμέν είναι άρρωστη... έξ αίτιας σας...

—Σιωπή!... Κλαίει!... έειπε ο δόκτωρ. Αφήστε την να κλάψει... Τά δάκρυα θά της κάνουν καλό!

Η Μάρθα είχε κυριευθή πράγματι από μι' άσυγκράτητη κρίσι δακρύων και λυγμών...

—Όταν ήσυχασε κάπως, ο δόκτωρ παρακάλεσε να τον αφήσουν μόνο με τη νέα γυναίκα, πράγμα που έγινε άμέσως...

—Όταν ο Ζάκ κι' ή Φανή ξαναβρέθηκαν έξω στο άφθονο φώς, ή Φανή εξαφνίστηκε με τη χλωμάδα του σύζυγού της.

—Θεέ μου! έειπε. Χλωμάσες κι' εσύ σαν την κ. Σαίν-Φιρμέν!

—Ναί, άπάντησε ο Ζάκ. Η ιδέα ότι ο φτωχός άδελφός μου μπορεί να δολοφονήθηκε, μ' έχει άναστατώσει κυριολεκτικά.

—Δεν φαντάζομαι να ξίνεις και σ' όσο άνόητος σαν κι' αυτή τη μικρή Μάρθα... Έλα στα σύγκαλά σου, άγαπητέ μου... Ω! Τί ιστορία!.. Άν ήξερα...

Μα πιστεύεις λοιπόν κι' εσύ στα τραπέζακια;

—Δεν πιστεύω καθόλου, άπάντησε ο Ζάκ. Καί είμαι βέβαιος ότι ο δόκτωρ κάνει πώς τ' άπιστεύει, για να γίνεται πιο ενδιαφέρων στη γυναίκα πελατεία του... Ωστόσο, όταν το τραπέζι ανασήκώθηκε και με τα χτυπήματα του άνήγγειλε την παρουσία του Άντρέ, δεν σού κρύβω πώς ένιωσα ένα κρύο ρίγος να διατρέχει όλο μου το κορμί...

—Ζεστάσου, ζεστάσου, άγκαλιάζοντας τη γυναίκούλα σου, άγαπημένε μου... έειπε ή Φανή.

Ο Ζάκ της φίλησε το χέρι και γύρισαν γρήγορα στα σαλόνια, όπου βρήκαν το συμβολαιογράφο Σαίν-Φιρμέν ν' άνησυχί για την άπουσία της γυναίκας του. Η Φανή τού έειπε ψέμματα πώς ή Μάρθα είχε πάει να δ' ή τα παιδιά μαζί με τη διδα Έλιέ και ξανάρχισε να παίζει μπριτζ.

Εκείνο το βράδυ, όταν οι προσκεκλημένοι έφυγαν κι' οι φιλοξενούμενοι στον πύργο άποσύρθηκαν στα διαμερισμά τους, ο δόκτωρ, ο Ζάκ κι' ή Φανή συναντήθηκαν κι' οί τρεις στο μπουντουάρ.

—Ε, λοιπόν; ρώτησε ή Φανή. Η Μάρθα είναι καλύτερα;

—Ω! άπάντησε ο δόκτωρ. Είναι πολύ περισσότερο άρρωστη απ' ό,τι πίστευα... Βλέπει φαντάσματα!

—Φαντάσματα! επανέλαβαν

—Ε, λοιπόν, κρατήστε αυτήν την ιδέα μέσα στο μυαλό σας κι' άς μη βγί πειά απ' αυτό!.. Αυτό σ' άς ζητάμε μόνο! της άπάντησε άπότομα ή Φανή.

—Αν σ' άκούγαμε, θά μ' άς τρελλανίσετε όλους μ' αυτές τις ιστορίες σας του άλλου κόσμου...

—Ο άλλος κόσμος κι' αυτός εδώ, άποτελούν έναν, κυρία...

—Σ' άς παρακαλώ, δεσποινίς, να σωπάσετε! είπε επιτακτικά ο Ζάκ. Δεν είναι ή κατάλληλη στιγμή για να κάνετε μαθήματα πνευματισμού... Βλέπετε ότι ή κ. Σαίν-Φιρμέν είναι άρρωστη... έξ αίτιας σας...

—Σιωπή!... Κλαίει!... έειπε ο δόκτωρ. Αφήστε την να κλάψει... Τά δάκρυα θά της κάνουν καλό!

Η Μάρθα είχε κυριευθή πράγματι από μι' άσυγκράτητη κρίσι δακρύων και λυγμών...

—Όταν ήσυχασε κάπως, ο δόκτωρ παρακάλεσε να τον αφήσουν μόνο με τη νέα γυναίκα, πράγμα που έγινε άμέσως...

—Όταν ο Ζάκ κι' ή Φανή ξαναβρέθηκαν έξω στο άφθονο φώς, ή Φανή εξαφνίστηκε με τη χλωμάδα του σύζυγού της.

—Θεέ μου! έειπε. Χλωμάσες κι' εσύ σαν την κ. Σαίν-Φιρμέν!

—Ναί, άπάντησε ο Ζάκ. Η ιδέα ότι ο φτωχός άδελφός μου μπορεί να δολοφονήθηκε, μ' έχει άναστατώσει κυριολεκτικά.

—Δεν φαντάζομαι να ξίνεις και σ' όσο άνόητος σαν κι' αυτή τη μικρή Μάρθα... Έλα στα σύγκαλά σου, άγαπητέ μου... Ω! Τί ιστορία!.. Άν ήξερα...

Μα πιστεύεις λοιπόν κι' εσύ στα τραπέζακια;

οί δυο σύζυγοι.

—Ναί! Ναί! Είδε το φάντασμα του Άντρέ...

—Αδύνατον!...

—Και όμως, έειπε ο δόκτωρ, το είδε χτές, στον κήπο του σπιτιού της, στην όχθη της λίμνης... Τον άναγνώρισε διέσως... Και το φάντασμα της μίλησε... Ναί! Ο Άντρέ της έειπε πώς δολοφονήθηκε... Μόλις το άκουσε αυτό, ή Φανή λιποθύμησε... Και όταν συνήλθε, το φάντασμα είχε εξαφανιστή...

—Τί λέτε; έκανε ο Ζάκ.

—Ω! Μα τότε θά έπρεπε να την κλείσουν τη δυστυχισμένη γυναίκα σε καμιά κλινική... έπρόσθεσε ή Φανή.

—Όχι! Δεν έφτασε ακόμα στο σημείο αυτό... Της άπηύθυνα διάφορες έρωτήσεις και κατάλαβα ότι κι' ή ίδια δεν άποκλείει το άδεχόμενο να έπαισε θύμα μιάς όφθαλμοπάθειας... Φανταστήτε!... Άκουσε πίσω απ' το φάντασμα θόρυβο άλυσσίδων, όπως συμβαίνει με όλες τις ιστορίες αυτού του είδους... Τότε ή ίδια κατάλαβε ότι μπορεί ή όπτασία αυτή να ήταν δημιούργημα της φαντασίας της... Και έξερετε γιατί ήρθε εδώ πέρα; Γιατί φοβάται τώρα να μείνη μόνη μαζί με το σύζυγό της... Θά σ' άς πω τώρα και κάτι άλλο... κάτι που πρέπει να μείνη έντελώς μεταξύ μας... κάτι που δεν μου το όμολόγησε, κάτι που δεν μου το έμπιστεύθηκε... Αυτή ή φτωχή γυναίκα είναι βέβαιη πώς ο Άντρέ δολοφονήθηκε άπό το σύζυγό της... Φανταστείτε πώς συνέβη κάποια τρομερή ιστορία μεταξύ αυτής, του Άντρέ και του γέρου Σαίν-Φιρμέν, μία ιστορία που ύπηρεζε χωρίς άλλο ή άφορμή της εξαφνικής άναχωρήσεως του Άντρέ... Πάντως, συμβούλευσα τη Μάρθα ν' άρχισι εδώ όσο το δυνατόν συχνότερα... λέγοντάς της ότι κοντά σας θά βρή πραγματικούς φίλους... Προσπαθήστε ν' άποσπάσετε τις έξομολογήσεις της... και θά δοκιμάσουμε να τη θεραπεύσουμε...

—Όταν θά τ' ά μάθουμε όλα, θά ξέρουμε τί ποέπει να κάνουμε.

—Μά ξεχνάτε, δόκτωρ, έειπε ή Φανή, ξεχνάτε ότι πιστεύετε και σεις ο ίδιος στα φαντάσματα...

—Δεν πιστεύω στα φαντάσματα που σέρνουν άλυσιίδες πίσω τους, άπάντησε ο άγαθός δόκτωρ, μ' ένα πλατύ χαμόγελο. Πιστεύω στα πνεύματα... Και τώρα άς πάμε να κοιμηθούμε...

VII

Η ΜΑΡΘΑ ΕΠΙΜΕΝΕΙ ΣΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ

Τη μεθεπομένη το βράδυ, ή Φανή βρισκόταν μαζί με το σύζυγό της, όταν εξαφνα μία καμαριέρα παρουσιάστηκε τρομαγμένη.

—Κυρία, έειπε, ήρθε ή κ. Σαίν-Φιρμέν. Είναι σ' άλγεινή κατάσταση.

—Πού βρίσκεται;

—Ω! κυρία, βρίσκεται κάπου πνευματιστική συνεδρίαση, τωρ ά ζώταν... Δεν ήθελε να τη

δή κανείς και την έμπασα στο γραφείο του κυρίου.

Οί δυο σύζυγοι κατέβηκαν και βρήκαν τη δυστυχισμένη Μάρθα σωριασμένη στο βάθος μιάς πολυθρόνας να τρεμουλιάζει σύκορμη από τρόμο ή άπό κρύο...

Η Φανή της έπήρε τα φλογισμένα της χέρια μέσα στα δικά της και της τ' ά έσφιξε, ενώ συγχρόνως της έλεγε:

—Μά έχετε πυρετό, φτωχό μου παιδί... Τί σ' άς συνέβη πάλι;... Άπό που έρχεστε;... Πώς βρίσκεστε σ' αυτή την κατάσταση;

Η Μάρθα ήταν κυριολεκτικά γεμάτη λάσπες κι' είχε το φόρεμά της ξεσκισμένο σε πολλά μέρη. Είχε το κεφάλι της γυμνό και τα μαλλιά της άναστατωμένα. Φαινόταν σαν τρελή που δραπετεύσε άπό το άσυλό της και που έτρεξε επί πολ-

ποίον έπρόκειτο...

—Ξαναείδα τον Άντρέ!... Σ' άς λέω ότι τον ξαναείδα!... ξαναείδα ή Μάρθα με μι' άφάνταστη δύναμη. Ά! αυτή τη φορά μ' άς λέτε πώς δεν ήταν αυτό!... Τον είδα, όπως σ' άς βλέπω...

Η Φανή και ο Ζάκ κυττάχτηκαν.

—Ά! μ' άς παίρνετε για τρελή!... Είπε τρομερό!... Άν είσαστε εκεί, θά τον βλέπατε όπως τον είδα εγώ...

Και ξανασωριάστηκε στην πολυθρόνα της, κυριευμένη άπό μία τρομερή άδυναμία.

—Πρέπει να ειδοποιήσουμε το δόκτορα Μουτιέ! έειπε ή Φανή, στενοχωρημένη άπό το νέο αυτό έπεισόδιο...

—Όχι!... Όχι! Δεν θέλω τώρα το δόκτορα!... Άργότερα!... Άργότερα! φώναξε ή Μάρθα. Έχω διάφορα πρά-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤΕ ΛΥΣ

— Άγαπητέ μου 'Ιάκωβε, είτε ξύπνα ή Νοέλλ, μου μιλάς ακόμα για έρωτα; 'Η έλπιόν σου με κοιταξέ μου, Μά σε ποιάν τὰ λές αυτά; Σε καμιά άδωά μικρούλα... Εγώ δέν είμαι πια παιδί, άγαπητέ μου, και δέν είμαι καθόλου άδωά, και άσχημη. Πίστωνα στον έρωτα, όταν ήμουν άνωια άμωη στη ζωή. Σήμερα μ' έρχα διδάξει ή πείρα και δέν έχω καμιά έμπιστοσύνη στις έρωτικές εκδηλώσεις των άνδρών... Στην ήλικία μου, ένας έρωτικός δεσμός για να μου άρθε, πρέπει να βασίζεται στο χούμα...

— Ο 'Ιάκωβος Ντ' Ερζόλ άνετήδης μ' αότασε, άντακίζοντας το σταθερό βλέμμα της Νοέλλ, ή όποια σγκώθηκε από την πολυθρόνα, που καθόταν, έπήγε κοντά του κι έβαλε τὰ χέρια στους ώμους του.

— Είλικρινώς, 'Ιάκωβε, σε ποιά οικονομική κατάσταση βρίσκεσαι τώρα; τόν έρώτησε.

— Μου μένουν δια-όλα εκατό χιλιάδες φράγκα.

— Η Νοέλλ χαμογέλασε.

— Και είσαι πρόθυμος να μου τὰ δώσεις να σου τὰ φάω κι' αυτά; Ένε ευγενικό από μέρους σου, αλλά ένε τρέλλα... Σε λίγους μήνες θα μείνης άνένταρος και θ' αινάξεις τὰ μυαλά σου... 'Α! όχι! Δέν μ' άρέσουν αυτές ή τραγικές. Βασέθηκα αϊτήν τη διεφθαρμένη ζωή. 'Αλλωστε πόσα χρόνια ακόμα θα έζη πέρας ή άμωφία μου; Θ' άφήσω την έρωτική μου σταδιοδρομία, πρίν μ' άφήση αυτή. Είχα μερικά οικονομία, άγόρασα ένα κτήμα μ' ένα σπατάρι σε κάποιον άπόμωρη έπαρχία. Δέν μένει παρά να σχηματίσω ένα κεφάλαιο, καμιά πεντακάσια χιλιάδες φράγκα, και ν' άποσπώ έκεί κάτω ν' ήξω. 'Αν μ' ένω μαζί σου τί θα περισσέψουν άπό τίς εκατό χιλιάδες; Ψυχία. Χαμένος καιρός!... 'Εσπατάλησες όλη σου σχεδόν την περιουσία για μια γυναίκα σαν μένα. Δέν σου μένουν πια παρά εκατό χιλιάδες φράγκα. Μά είσαι νέος... Τραβήξον από μένα, κούταξε το μέλλον σου. Είναι καιρός ακόμα. Εγώ θα βρω άλλους, ως ότου να μαζέψω τις πεντακάσιες χιλιάδες φράγκα που χρειάζομαι...

— Σ' αγαπώ, Νοέλλ, ύποφέρω για σένα κι' εσύ μιλάς για συμφέρον. Πώς μπορείς;

— 'Ιάκωβε, μιλάω λογικά και θα έρθη καιρός που θα με δικαιώσης. Τώρα, ως ζωιστοίχη, σαν φίλοι...

— Σε λατρεύω!

— Η Νοέλλ άπομακρύνθηκε βιαστικά, την κράτησε από τὸ χέρι. 'Η ιδέα να την χωρισθῇ τὸν άναστάτωνε. Σε μια στιγμή μέσα, έπήρε την άπόφασή του.

— Άκούσε, Νοέλλ, τῆς είπε. 'Ε-

χεις πεποιθήσι στον λόγο τῆς τιμῆς μου; Ναι; Λοιπόν, ζῆσε μαζί μου ένα χρόνο κι' έπειτα από ένα χρόνο θάχης τὸ μισό εκατομμύριο που σου χρειάζεται και την έλευθερία σου, ν' άποσπώσῃς στην έπαρχία, στο κτηματάκι σου...

— Πρωτολογίζεσαι, φίλε μου... 'Εσύ είσαι κατεστραμμένος σήμερα. Που θα βοηθῇ σ' ένα χρόνο τις πεντακάσιες χιλιάδες;

— Αυτό είνε τὸ μυστικό μου... — Εξήγησέ μου τουλάχιστο.

— Θα έχης αὐτοί τις άποδείξεις. Και σκόδοντας, τῆς έφίλησε με λαχτάρα τὸ χέρι.

— 'Ωρεβουά άόριο.

— Από τὸ σπίτι τῆς φίλης του ο 'Ιάκωβος ντ' Ερζόλ διηυθύνθηκε στὰ γραφεία μιας μεγάλης ασφαλιστικής εταιρείας. Εξήγησε τὸν διευθυντὴ και τὸν έρώτησε αν μπορούσε να κάνει μίαν ασφαλεία ζωῆς για πεντακάσιες χιλιάδες φράγκα.

— Όταν εκείνος τὸν άπάντησε καταφατικά, ο Ντ' Ερζόλ ξαναρώτησε:

— Η άσφάλεια ισχύει και για την περίπτωση αυτοκτονίας;

— Βέβαια, ὑπό ένα όρον μόνο.

— Δηλαδή;

— Ισχύει αν ή αυτοκτονία συμβῇ ένα χρόνο και μια μέρα ακριβώς μετά την σόναμ της άσφαλείας...

— Κώ, βλέποντας τὸν 'Ιάκωβο να άποσπῇ, τὸν εξήγησε:

— Τὸ ελάγγελμά μας, κύριε, μας κάνει καί ψυχολόγους. 'Η πείρα μας έδίδαξε πως είνε άδύνατο ένας άνθρωπος να έζη μέσα στο μυαλό του πολλὴν καιρὴ την άπόφαση τῆς αυτοκτονίας. Δέν λέω... Πολλοί άποφασισμένοι ν' αυτοκτονήσουν άσφαλίζουν την ζωή τους

— 'Εσύ πιστεύεις, 'Ιάκωβε.

— Ο Ντ' Ερζόλ την άγκάλιασε και την έφίλησε με πάθος.

— Εκείνη τὸν έσπρωξεν έλαφρά.

— 'Οχι αισθηματικότητες! τὸν είπε.

— Νοέλλ, τὸν χρόνο που μου χρειάζεις, ως τὸν ξήσουμε άγαπημένοι. Θέλεις ν' άφήσης την παραλημένη ζωή που έκανες ως τώρα. Μετά ένα χρόνο θάχης όσα χρειάζεσαι για να ζήσης στο έξῆς τιμα στο βόλο μιας έπαρχίας. Γιατί να μὴ φύγουμε μαζί;

— 'Ιάκωβε! 'Ιάκωβε! άρχισε να φωνάζει σαν τρελή.

— 'Ερριξε βιαστικά μια όμπα πάνω της και κατέβηκε στὸν κήπο, τραγοντας σαν τρελή.

— Σε μια γωνιά, στην άκρη του κήπου βοήκε τὸν 'Ιάκωβο πεσμένο κάτω άναίσθητο με μια πληγή στὸν κορμάκι. Τὸ δεξί του χέρι έσφιγγεν ακόμα τὸ πιστόλι. 'Επασε άπάνω του, τὸν άγκάλιασε με παρρησία, τὸν φιλοῦσε, βρέχοντας τὸ κατόχλημα πρόσωπό του με τὰ θεράμια τῆς δάκρυα.

— 'Ιάκωβε! Γιατί τὸκαμες αὐτό; Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!

— Ο 'Ιάκωβος άνοιξε, για μια στιγμή τὰ μάτια...

— Νοέλλ! τραύλισε.

— 'Ιάκωβε! 'Αγάπη μου, πρέπει να ζήσης! Ζῆσε για μένα! Για τὸ παιδί μας, γιατί σε λίγον καιρό θα γίνω μητέρα... Δέν σου τὸ είπα ως τώρα... Τὸ φύλαγα να σου τὸ πῶ σήμερα, στην επέτειο τοῦ έρωτός μας, τοῦ αληθινοῦ μας έρωτα... Πρέπει να ζήσης...

— Μά ο 'Ιάκωβος Ντ' Ερζόλ, δέν άκούγε πια, δέν έβλεπε... Είχε κοιτάξει τὸν λόγο του.

— Δέν είμαι πια παιδί, άγαπητέ μου Ζάκ.

— Άκούσε, Νοέλλ, τῆς είπε. 'Ε-

χεις πεποιθήσι στον λόγο τῆς τιμῆς μου; Ναι; Λοιπόν, ζῆσε μαζί μου ένα χρόνο κι' έπειτα από ένα χρόνο θάχης τὸ μισό εκατομμύριο που σου χρειάζεται και την έλευθερία σου, ν' άποσπώσῃς στην έπαρχία, στο κτηματάκι σου...

— Πρωτολογίζεσαι, φίλε μου... 'Εσύ είσαι κατεστραμμένος σήμερα. Που θα βοηθῇ σ' ένα χρόνο τις πεντακάσιες χιλιάδες;

— Αυτό είνε τὸ μυστικό μου... — Εξήγησέ μου τουλάχιστο.

— Θα έχης αὐτοί τις άποδείξεις. Και σκόδοντας, τῆς έφίλησε με λαχτάρα τὸ χέρι.

— 'Ωρεβουά άόριο.

— Από τὸ σπίτι τῆς φίλης του ο 'Ιάκωβος ντ' Ερζόλ διηυθύνθηκε στὰ γραφεία μιας μεγάλης ασφαλιστικής εταιρείας. Εξήγησε τὸν διευθυντὴ και τὸν έρώτησε αν μπορούσε να κάνει μίαν ασφαλεία ζωῆς για πεντακάσιες χιλιάδες φράγκα.

— Όταν εκείνος τὸν άπάντησε καταφατικά, ο Ντ' Ερζόλ ξαναρώτησε:

— Η άσφάλεια ισχύει και για την περίπτωση αυτοκτονίας;

— Βέβαια, ὑπό ένα όρον μόνο.

— Δηλαδή;

— Ισχύει αν ή αυτοκτονία συμβῇ ένα χρόνο και μια μέρα ακριβώς μετά την σόναμ της άσφαλείας...

— Κώ, βλέποντας τὸν 'Ιάκωβο να άποσπῇ, τὸν εξήγησε:

— Τὸ ελάγγελμά μας, κύριε, μας κάνει καί ψυχολόγους. 'Η πείρα μας έδίδαξε πως είνε άδύνατο ένας άνθρωπος να έζη μέσα στο μυαλό του πολλὴν καιρὴ την άπόφαση τῆς αυτοκτονίας. Δέν λέω... Πολλοί άποφασισμένοι ν' αυτοκτονήσουν άσφαλίζουν την ζωή τους

— 'Εσύ πιστεύεις, 'Ιάκωβε.

— Ο Ντ' Ερζόλ την άγκάλιασε και την έφίλησε με πάθος.

— Εκείνη τὸν έσπρωξεν έλαφρά.

— 'Οχι αισθηματικότητες! τὸν είπε.

— Νοέλλ, τὸν χρόνο που μου χρειάζεις, ως τὸν ξήσουμε άγαπημένοι. Θέλεις ν' άφήσης την παραλημένη ζωή που έκανες ως τώρα. Μετά ένα χρόνο θάχης όσα χρειάζεσαι για να ζήσης στο έξῆς τιμα στο βόλο μιας έπαρχίας. Γιατί να μὴ φύγουμε μαζί;

— 'Ιάκωβε! 'Ιάκωβε! άρχισε να φωνάζει σαν τρελή.

— 'Ερριξε βιαστικά μια όμπα πάνω της και κατέβηκε στὸν κήπο, τραγοντας σαν τρελή.

— Σε μια γωνιά, στην άκρη του κήπου βοήκε τὸν 'Ιάκωβο πεσμένο κάτω άναίσθητο με μια πληγή στὸν κορμάκι. Τὸ δεξί του χέρι έσφιγγεν ακόμα τὸ πιστόλι. 'Επασε άπάνω του, τὸν άγκάλιασε με παρρησία, τὸν φιλοῦσε, βρέχοντας τὸ κατόχλημα πρόσωπό του με τὰ θεράμια τῆς δάκρυα.

— 'Ιάκωβε! Γιατί τὸκαμες αὐτό; Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!

— Ο 'Ιάκωβος άνοιξε, για μια στιγμή τὰ μάτια...

— Νοέλλ! τραύλισε.

— 'Ιάκωβε! 'Αγάπη μου, πρέπει να ζήσης! Ζῆσε για μένα! Για τὸ παιδί μας, γιατί σε λίγον καιρό θα γίνω μητέρα... Δέν σου τὸ είπα ως τώρα... Τὸ φύλαγα να σου τὸ πῶ σήμερα, στην επέτειο τοῦ έρωτός μας, τοῦ αληθινοῦ μας έρωτα... Πρέπει να ζήσης...

— Μά ο 'Ιάκωβος Ντ' Ερζόλ, δέν άκούγε πια, δέν έβλεπε... Είχε κοιτάξει τὸν λόγο του.

— Δέν είμαι πια παιδί, άγαπητέ μου Ζάκ.

— Άκούσε, Νοέλλ, τῆς είπε. 'Ε-

χεις πεποιθήσι στον λόγο τῆς τιμῆς μου; Ναι; Λοιπόν, ζῆσε μαζί μου ένα χρόνο κι' έπειτα από ένα χρόνο θάχης τὸ μισό εκατομμύριο που σου χρειάζεται και την έλευθερία σου, ν' άποσπώσῃς στην έπαρχία, στο κτηματάκι σου...

— Πρωτολογίζεσαι, φίλε μου... 'Εσύ είσαι κατεστραμμένος σήμερα. Που θα βοηθῇ σ' ένα χρόνο τις πεντακάσιες χιλιάδες;

— Αυτό είνε τὸ μυστικό μου... — Εξήγησέ μου τουλάχιστο.

— Θα έχης αὐτοί τις άποδείξεις. Και σκόδοντας, τῆς έφίλησε με λαχτάρα τὸ χέρι.

— 'Ωρεβουά άόριο.

— Από τὸ σπίτι τῆς φίλης του ο 'Ιάκωβος ντ' Ερζόλ διηυθύνθηκε στὰ γραφεία μιας μεγάλης ασφαλιστικής εταιρείας. Εξήγησε τὸν διευθυντὴ και τὸν έρώτησε αν μπορούσε να κάνει μίαν ασφαλεία ζωῆς για πεντακάσιες χιλιάδες φράγκα.

— Όταν εκείνος τὸν άπάντησε καταφατικά, ο Ντ' Ερζόλ ξαναρώτησε:

— Η άσφάλεια ισχύει και για την περίπτωση αυτοκτονίας;

— Βέβαια, ὑπό ένα όρον μόνο.

— Δηλαδή;

— Ισχύει αν ή αυτοκτονία συμβῇ ένα χρόνο και μια μέρα ακριβώς μετά την σόναμ της άσφαλείας...

— Κώ, βλέποντας τὸν 'Ιάκωβο να άποσπῇ, τὸν εξήγησε:

— Τὸ ελάγγελμά μας, κύριε, μας κάνει καί ψυχολόγους. 'Η πείρα μας έδίδαξε πως είνε άδύνατο ένας άνθρωπος να έζη μέσα στο μυαλό του πολλὴν καιρὴ την άπόφαση τῆς αυτοκτονίας. Δέν λέω... Πολλοί άποφασισμένοι ν' αυτοκτονήσουν άσφαλίζουν την ζωή τους

— 'Εσύ πιστεύεις, 'Ιάκωβε.

— Ο Ντ' Ερζόλ την άγκάλιασε και την έφίλησε με πάθος.

— Εκείνη τὸν έσπρωξεν έλαφρά.

— 'Οχι αισθηματικότητες! τὸν είπε.

— Νοέλλ, τὸν χρόνο που μου χρειάζεις, ως τὸν ξήσουμε άγαπημένοι. Θέλεις ν' άφήσης την παραλημένη ζωή που έκανες ως τώρα. Μετά ένα χρόνο θάχης όσα χρειάζεσαι για να ζήσης στο έξῆς τιμα στο βόλο μιας έπαρχίας. Γιατί να μὴ φύγουμε μαζί;

— 'Ιάκωβε! 'Ιάκωβε! άρχισε να φωνάζει σαν τρελή.

— 'Ερριξε βιαστικά μια όμπα πάνω της και κατέβηκε στὸν κήπο, τραγοντας σαν τρελή.

— Σε μια γωνιά, στην άκρη του κήπου βοήκε τὸν 'Ιάκωβο πεσμένο κάτω άναίσθητο με μια πληγή στὸν κορμάκι. Τὸ δεξί του χέρι έσφιγγεν ακόμα τὸ πιστόλι. 'Επασε άπάνω του, τὸν άγκάλιασε με παρρησία, τὸν φιλοῦσε, βρέχοντας τὸ κατόχλημα πρόσωπό του με τὰ θεράμια τῆς δάκρυα.

— 'Ιάκωβε! Γιατί τὸκαμες αὐτό; Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!

— Ο 'Ιάκωβος άνοιξε, για μια στιγμή τὰ μάτια...

— Νοέλλ! τραύλισε.

— 'Ιάκωβε! 'Αγάπη μου, πρέπει να ζήσης! Ζῆσε για μένα! Για τὸ παιδί μας, γιατί σε λίγον καιρό θα γίνω μητέρα... Δέν σου τὸ είπα ως τώρα... Τὸ φύλαγα να σου τὸ πῶ σήμερα, στην επέτειο τοῦ έρωτός μας, τοῦ αληθινοῦ μας έρωτα... Πρέπει να ζήσης...

— Μά ο 'Ιάκωβος Ντ' Ερζόλ, δέν άκούγε πια, δέν έβλεπε... Είχε κοιτάξει τὸν λόγο του.

— Δέν είμαι πια παιδί, άγαπητέ μου Ζάκ.

— Άκούσε, Νοέλλ, τῆς είπε. 'Ε-

χεις πεποιθήσι στον λόγο τῆς τιμῆς μου; Ναι; Λοιπόν, ζῆσε μαζί μου ένα χρόνο κι' έπειτα από ένα χρόνο θάχης τὸ μισό εκατομμύριο που σου χρειάζεται και την έλευθερία σου, ν' άποσπώσῃς στην έπαρχία, στο κτηματάκι σου...

— Πρωτολογίζεσαι, φίλε μου... 'Εσύ είσαι κατεστραμμένος σήμερα. Που θα βοηθῇ σ' ένα χρόνο τις πεντακάσιες χιλιάδες;

— Αυτό είνε τὸ μυστικό μου... — Εξήγησέ μου τουλάχιστο.

— Θα έχης αὐτοί τις άποδείξεις. Και σκόδοντας, τῆς έφίλησε με λαχτάρα τὸ χέρι.

— 'Ωρεβουά άόριο.

— Από τὸ σπίτι τῆς φίλης του ο 'Ιάκωβος ντ' Ερζόλ διηυθύνθηκε στὰ γραφεία μιας μεγάλης ασφαλιστικής εταιρείας. Εξήγησε τὸν διευθυντὴ και τὸν έρώτησε αν μπορούσε να κάνει μίαν ασφαλεία ζωῆς για πεντακάσιες χιλιάδες φράγκα.

— Όταν εκείνος τὸν άπάντησε καταφατικά, ο Ντ' Ερζόλ ξαναρώτησε:

— Η άσφάλεια ισχύει και για την περίπτωση αυτοκτονίας;

— Βέβαια, ὑπό ένα όρον μόνο.

— Δηλαδή;

— Ισχύει αν ή αυτοκτονία συμβῇ ένα χρόνο και μια μέρα ακριβώς μετά την σόναμ της άσφαλείας...

— Κώ, βλέποντας τὸν 'Ιάκωβο να άποσπῇ, τὸν εξήγησε:

— Τὸ ελάγγελμά μας, κύριε, μας κάνει καί ψυχολόγους. 'Η πείρα μας έδίδαξε πως είνε άδύνατο ένας άνθρωπος να έζη μέσα στο μυαλό του πολλὴν καιρὴ την άπόφαση τῆς αυτοκτονίας. Δέν λέω... Πολλοί άποφασισμένοι ν' αυτοκτονήσουν άσφαλίζουν την ζωή τους

— 'Εσύ πιστεύεις, 'Ιάκωβε.

— Ο Ντ' Ερζόλ την άγκάλιασε και την έφίλησε με πάθος.

— Εκείνη τὸν έσπρωξεν έλαφρά.

— 'Οχι αισθηματικότητες! τὸν είπε.

— Νοέλλ, τὸν χρόνο που μου χρειάζεις, ως τὸν ξήσουμε άγαπημένοι. Θέλεις ν' άφήσης την παραλημένη ζωή που έκανες ως τώρα. Μετά ένα χρόνο θάχης όσα χρειάζεσαι για να ζήσης στο έξῆς τιμα στο βόλο μιας έπαρχίας. Γιατί να μὴ φύγουμε μαζί;

— 'Ιάκωβε! 'Ιάκωβε! άρχισε να φωνάζει σαν τρελή.

— 'Ερριξε βιαστικά μια όμπα πάνω της και κατέβηκε στὸν κήπο, τραγοντας σαν τρελή.

— Σε μια γωνιά, στην άκρη του κήπου βοήκε τὸν 'Ιάκωβο πεσμένο κάτω άναίσθητο με μια πληγή στὸν κορμάκι. Τὸ δεξί του χέρι έσφιγγεν ακόμα τὸ πιστόλι. 'Επασε άπάνω του, τὸν άγκάλιασε με παρρησία, τὸν φιλοῦσε, βρέχοντας τὸ κατόχλημα πρόσωπό του με τὰ θεράμια τῆς δάκρυα.

— 'Ιάκωβε! Γιατί τὸκαμες αὐτό; Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!

— Ο 'Ιάκωβος άνοιξε, για μια στιγμή τὰ μάτια...

— Νοέλλ! τραύλισε.

— 'Ιάκωβε! 'Αγάπη μου, πρέπει να ζήσης! Ζῆσε για μένα! Για τὸ παιδί μας, γιατί σε λίγον καιρό θα γίνω μητέρα... Δέν σου τὸ είπα ως τώρα... Τὸ φύλαγα να σου τὸ πῶ σήμερα, στην επέτειο τοῦ έρωτός μας, τοῦ αληθινοῦ μας έρωτα... Πρέπει να ζήσης...

— Μά ο 'Ιάκωβος Ντ' Ερζόλ, δέν άκούγε πια, δέν έβλεπε... Είχε κοιτάξει τὸν λόγο του.

— Δέν είμαι πια παιδί, άγαπητέ μου Ζάκ.

— Άκούσε, Νοέλλ, τῆς είπε. 'Ε-

χεις πεποιθήσι στον λόγο τῆς τιμῆς μου; Ναι; Λοιπόν, ζῆσε μαζί μου ένα χρόνο κι' έπειτα από ένα χρόνο θάχης τὸ μισό εκατομμύριο που σου χρειάζεται και την έλευθερία σου, ν' άποσπώσῃς στην έπαρχία, στο κτηματάκι σου...

— Πρωτολογίζεσαι, φίλε μου... 'Εσύ είσαι κατεστραμμένος σήμερα. Που θα βοηθῇ σ' ένα χρόνο τις πεντακάσιες χιλιάδες;

— Αυτό είνε τὸ μυστικό μου... — Εξήγησέ μου τουλάχιστο.

— Θα έχης αὐτοί τις άποδείξεις. Και σκόδοντας, τῆς έφίλησε με λαχτάρα τὸ χέρι.

— 'Ωρεβουά άόριο.

— Από τὸ σπίτι τῆς φίλης του ο 'Ιάκωβος ντ' Ερζόλ διηυθύνθηκε στὰ γραφεία μιας μεγάλης ασφαλιστικής εταιρείας. Εξήγησε τὸν διευθυντὴ και τὸν έρώτησε αν μπορούσε να κάνει μίαν ασφαλεία ζωῆς για πεντακάσιες χιλιάδες φράγκα.

— Όταν εκείνος τὸν άπάντησε καταφατικά, ο Ντ' Ερζόλ ξαναρώτησε:

— Η άσφάλεια ισχύει και για την περίπτωση αυτοκτονίας;

— Βέβαια, ὑπό ένα όρον μόνο.

— Δηλαδή;

— Ισχύει αν ή αυτοκτονία συμβῇ ένα χρόνο και μια μέρα ακριβώς μετά την σόναμ της άσφαλείας...

— Κώ, βλέποντας τὸν 'Ιάκωβο να άποσπῇ, τὸν εξήγησε:

— Τὸ ελάγγελμά μας, κύριε, μας κάνει καί ψυχολόγους. 'Η πείρα μας έδίδαξε πως είνε άδύνατο ένας άνθρωπος να έζη μέσα στο μυαλό του πολλὴν καιρὴ την άπόφαση τῆς αυτοκτονίας. Δέν λέω... Πολλοί άποφασισμένοι ν' αυτοκτονήσουν άσφαλίζουν την ζωή τους

— 'Εσύ πιστεύεις, 'Ιάκωβε.

— Ο Ντ' Ερζόλ την άγκάλιασε και την έφίλησε με πάθος.

— Εκείνη τὸν έσπρωξεν έλαφρά.

— 'Οχι αισθηματικότητες! τὸν είπε.

— Νοέλλ, τὸν χρόνο που μου χρειάζεις, ως τὸν ξήσουμε άγαπημένοι. Θέλεις ν' άφήσης την παραλημένη ζωή που έκανες ως τώρα. Μετά ένα χρόνο θάχης όσα χρειάζεσαι για να ζήσης στο έξῆς τιμα στο βόλο μιας έπαρχίας. Γιατί να μὴ φύγουμε μαζί;

— 'Ιάκωβε! 'Ιάκωβε! άρχισε να φωνάζει σαν τρελή.

— 'Ερριξε βιαστικά μια όμπα πάνω της και κατέβηκε στὸν κήπο, τραγοντας σαν τρελή.

— Σε μια γωνιά, στην άκρη του κήπου βοήκε τὸν 'Ιάκωβο πεσμένο κάτω άναίσθητο με μια πληγή στὸν κορμάκι. Τὸ δεξί του χέρι έσφιγγεν ακόμα τὸ πιστόλι. '

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ντ' Αργκό

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Η πράξι αυτή δεν τιμά διόλου ένα ευγενή! είπε ο Λουμπέν.

—Ετσι μάς ανταμείβει ο ιππότης για την εργασία που του κάναμε!.. Επρόσθεσε ο Τιμπώ.

—Δεν θα ξανακάνω καλό στη ζωή μου!.. φώναξαν κι' οι δυο μαζί.

Ο Μοντωμπάν τους άφησε να μιλούν, χωρίς να τους διακόψει, χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση. Στεκόταν με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος και κύτταζε αμίλητος τους δυο σατανικούς καλογήρους...

Φαίνεται, όμως, ότι τα βλέμματα που τους έριχνε είχαν τόση μαγνητική δύναμη, ώστε οι δυο καλόγεροι να μη τολμήσουν πειρά να ανοίξουν το στόμα τους. Καί άρχισαν να αποσχωρούν, τρομαγμένοι, όπως άκούμπησαν με τις πλάτες σ' ένα τοίχο...

Καί, ξαφνικά, γονάτισαν κι' οι δυο, φωνάζοντας:

—Ελεος!

Τότε μονάχα ο Μοντωμπάν αποφάσισε να τους πλησιάσει.

—Τά όμολογείτε, λοιπόν, όλα; τους ρώτησε.

Ο τόνος της φωνής του δεν ήταν διόλου θυμωμένος. Γά μάτια του όμως πετούσαν τέτοιες λάμψεις, ώστε οι δυο καλόγεροι κατάλαβαν ότι έφτασε ή τελευταία τους στιγμή.

—Άρχισαν να γυπούν το στήθος τους με τα δυο χέρια τους και να λένε κλαίγοντας:

—Ομολογούμε το έγκλημά μας!..

—Ενδιαφερθήκατε, λοιπόν, να με γλυτώσετε από ένα κίνδυνο, για να με ρίξετε σε μία άλλη παγίδα; εξακολούθησε ο Μοντωμπάν. Θέλατε να με προδώσετε στον άνθρωπο που με μισεί θανάσιμα, σαν το χειρότερο εχθρό του;

—Ελεος!.. Λυπηθήτε μας!.. Ξακούσαν κι' οι δυο καλόγεροι συγχρότως.

—Και αυτό το έγκλημα δεχθήκατε να το κάνετε για λίγα χρήματα;... Τί αηδία!

Ο Μοντωμπάν πρόφερε τά λόγια αυτά σε τόνο που φανέρωνε τέτοια όργη και περιφρόνηση, ώστε ο Τιμπώ και ο Λουμπέν βεβαιώθηκαν πειρά ό-ριστικά ότι δεν επρόκειτο να βγούν ζωντανό από τά χέρια του ιππότη. Εκείνος, όμως, αφού τους έριξε ακόμα ένα άγριο βλέμμα, τους είπε προστακτικά:

—Σηκωθείτε πάνω!..

Οι δυο καλόγεροι ύπακούσαν, χωρίς να πάσουν να μου-

γκρίζουν σαν βώδια που τα πηγαίνουν να τά σφάζουν.

—Και τώρα, δρόμο! συνέχισε ο Μοντωμπάν. Θά με οδηγήσετε σ' αυτόν τον έλεεινό τόν Κεντενάς, ό οποίος δεν πέθανε πραγματικά, καθώς φαίνεται!.. Καί, τό καλό που σας θέλω, μη δοκιμάσετε να μου παίξετε κανένα άλλο άσχημο παιχνίδι, γιατί!..

Ο Λουμπέν και ο Τιμπώ κούνησαν καταφατικά τό κεφάλι. Ο Μοντωμπάν τους έκανε τόπο να περάσουν. Καί οι δυο καλόγεροι βγήκανε από τό δωμάτιο, παραπατώντας από την ταραχή τους. Είχαν ξεμεθύσει πειρά. Όστόσο, ή άπάθεια του Μοντωμπάν τους φόβιζε περισσότερο και από ένα τρομακτικό ξέσπασμα όργης. Ήσαν βέβαιοι ότι μόλις θά συναντούσαν

να και τόν Κεντενάς, στην αύλή, ό σατανικός ιππότης θά τους έσφαζε και τους τρεις μαζί. Καί αυτός ακριβώς ό φόβος τους έκανε να μη μπορούν να σταθούν καθόλου καλά στά πόδια τους.

Όταν όμως, φτάνοντας στο διάδρομο, άκουσαν τό Μοντωμπάν να γελά δυνατά και να τους λέη:

—Χαθήτε από μπροστά μου, παληόμouτρα, και προσέξτε να μη ξαναβρεθήτε στο όρμό

μου, γιατί αυτή τη φορά δεν θά σας λυπηθώ διόλου!..

Οι δυο καλόγεροι δεν ήθε-λαν, δεν μπορούσαν στην αρχή να πιστέψουν σ' αυτή τους! Τους ήταν αδύνατο να πιστέψουν ότι τά την γλυτώνανε τόσο φτηνά.

Μά ό Μοντωμπάν τους άφησε και προχώρησε για να βγη έξω. Έφτασε στο κεφαλόσκαλο τη στιγμή ακριβώς που μία σκιά σκαρφάλωνε στον τοίχο. Ο Μοντωμπάν δεν δυσκολεύτηκε ν' αναγνωρίση τόν Κεντενάς, ό οποίος προσπαθούσε έκείνη τη στιγμή να σωθή!.. Κι' έτρεξε άμέσως από πίσω του, για να τόν πιάσει.

Γιατί, όμως, ό Κεντενάς ζητούσε να τό σκάσει; Απλούστατα, γιατί κατάλαβε κάτι που δεν μπόρεσαν να τό αντιληφθούν οι δυο καλόγεροι. Σκέφτηκε ότι δεν ήταν δυνατό να μην είχαν άκούσει ό φυλακισμένος Μοντωμπάν τη ζωηρή συζήτηση που έκαναν έξω από τη θύρα του ύπογειου. Καί δεν είχε πέσει έξω στους συλλογισμούς του. Ο Μοντωμπάν είχε άκούσει πράγματι τί είπαν οι τρεις άνδρες. Όστόσο, ό Κεντενάς δεν ήταν άπολύτως βέβαιος ότι ό ιππότης παρακολούθησε τη συνομιλία του με τόν Λουμπέν και τόν Τιμπώ.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η Γκρέτα Γκάρμπο, για την οποία κυκλοφόρησε ή φήμη ότι παντρεύτηκε με τόν περίφημο σκηνοθέτη Μακμούλιαν

Θά μπορούσε, λοιπόν, ν' αφήσει τό Μοντωμπάν στο κελλί του. Δεν τό έκανε όμως αυτό, για να μη βοηθήση τόν Μπουκασέν στα σχέδιά του. Καί γι' αυτό τό λόγο ριψοκινδύνευσε τό παιχνίδι, κάνοντας τη σκέψη ότι αν ό Μοντωμπάν δεν άκουσε τίποτα, τόν κρατούσε στη διάθεσί του. Άν πάλι ό φυλακισμένος άκουσε τη συζήτηση, θά εξέφυγε από τά χέρια όχι μονάχα τό Κεντενάς, αλλά και τό Μπουκασέν!..

Άφού, λοιπόν, ό Κεντενάς κατέστρωσε αυτό τό σχέδιο, κρύφτηκε σε μία γωνιά και παρακολούθησε από μακριά τις κινήσεις του Μοντωμπάν και τών δυο καλογήρων. Είδε τόν Τιμπώ και τό Λουμπέν να πέφτουν οι ίδιοι στην παγίδα που είχαν στήσει για τόν ιππότη.

—Τό καλύτερο που έχω να κάνω τώρα, είπε με τό νοῦ του ό Κεντενάς, είναι να τό δίνω! Άν με πιάσει αυτός ό καταραμένος ιππότης θά με σφάξη μαζί με τους δυο άνήτους καλόγερους!..

Κι' έτρεξε στον τοίχο, προσπαθώντας να σκαρφάλωσει πάνα...

Τη στιγμή όμως έκείνη τόν πρόφτασε ό Μοντωμπάν.

Ο Κεντενάς κατάρθωσε, με μία υπερτάτη προσπάθεια, να τηδήση από την άλλη πλευρά του τοίχου, στην όδό Βερναρδίνων. Μά ό ιππότης ήταν άποφασισμένος να μη τόν αφήσει να ξεφύγει μέσα από τά χέρια του. Πήδησε κι' αυτός τόν τοίχο, και άρχισε να κυνηγά τόν Κεντενάς.

Ο σωματοφύλας του βαρώνου ντε Βιλ κατάλαβε ότι δεν θά μπορούσε να γλυτώσει.

—Χίλοι διαβόλοι! είπε με τό νοῦ του. Δεν πάει να με κυνηγούν έτσι, σαν γυναίκα που φοβάται τό εύλο!.. Καλύτερα είναι ν' αντικρύσω τό θάνατο πρόσωπο με πρόσωπο, να πεθάνω τουλάχιστον σαν παλληκάρι!..

Σταμάτησε απότομα και έκανε μία μεταβολή, σταυρώνοντας τά χέρια του στο στήθος του.

Ο Μοντωμπάν έκατσε κοντά του, κυττάζοντας τον κατάματα, όπως κύτταζε πρίν από λίγη ώρα τόν Τιμπώ και τόν Λουμπέν. Τά χαρακτηριστικά του προσώπου του είχαν γίνει τόσο τραχεία από τη συγκατεμένη όργη, ώστε ό Κεντενάς, όσο παλληκάρι και αν ήταν, δεν

μπόρεσε να μη ανατριχίσει από τό φόβο του...

Ο Μοντωμπάν τράθηξε τό έγχειρίδιό του από τη ζώνη του, πλησίασε πιδ κοντά στον Κεντενάς και τό είπε με σταθερή και άτάραχη φωνή:

—Θέλωσες να με παραδώσεις ζωντανό στα χέρια του βαρώνου ντε Βιλ, αν και ξέρεις καλά ότι ό άνθρωπος αυτός πρόκειται να με υποβάλη στα πιό τρομερά βασανιστήρια!.. Δεν επέτυχες όμως τό σκοπό σου και τώρα σ' έχω έχω στη διάθεσί μου!.. Έχω τό δικαίωμα να σε σκοτώσω!.. Δεν είναι άλληθια; Δεν συμφωνείς μαζί μου;

—Ναι! άποκρίθηκε ό Μπουκασέν.

—Άφού είναι έτσι... έτοιμάσου να πεθάνεις!

—Χτύπα! φώναξε ό Μπουκασέν.

Και πρότεινε τά στήθη του, κυττάζοντας κι' αυτός στα μάτια τόν Μοντωμπάν.

—Δεν θά υπερασπιστής διόλου τόν έαυτό σου; ρώτησε ό ιππότης.

—Τί έχω να κερδίσω; άποκρίθηκε ό Κεντενάς. Είσαι πιό δυνατός από μένα!.. Έπαιξα

ένα παιχνίδι μαζί σου. Έχασα. Πρέπει να πληρώσω! Χτύπα, λοιπόν!

Ο Μοντωμπάν σήκωσε τ' όπλισμένο χέρι του.

Ο Κεντενάς δεν έκανε την παραμικρή κίνηση. Ούτε καν χαμήλωσε τά βλέμματά του. Αντίκρυζε τό θάνατο με άφύσικη άπάθεια.

Ο ιππότης τό έριξε ένα παράξενο βλέμμα και, ξαφνικά, κατέβασε τό χέρι του και ξανάβασε τό έγχειρίδιό στη ζώνη του.

—Θεούλη μου! είπε με τό νοῦ του ό Κεντενάς. Ο ιππότης άλλαξε γνώμη. Άποφάσισε να με στραγγαλίση, αντί να με μαχαίρωσι!.. Θά προτιμούσα, όμως, τόν πρώτο θάνατο!..

Ο Μοντωμπάν έμεινε λίγο σιωπηλός, βυθισμένος σε σκέψεις...

Τέλος, είπε:

—Πήγαινε! Σου χαρίζω τη ζωή!..

—Μου... μου χαρίζετε τη ζωή; τραύλισε ό Κεντενάς, μη πιστεύοντας σ' αυτή του.

—Ναι!.. για τρίτη φορά σήμερα, αν δεν γελιέμαι!

—Μά, γιατί άποφασίσατε να μου χαρίσετε τη ζωή;

—Από συμπάθεια για τό σκυλί σου! άποκρίθηκε ό Μοντωμπάν, χαμογελώντας.

Ο Κεντενάς όπισθοχώρησε τρομαγμένος, νομίζοντας πως είχε να κάνει μ' ένα τρελλά.

—Άδικα προσπαθείς να εξαγνήσεις τό αίτημα! συνέχισε ό Μοντωμπάν. Ή, μάλλον, προσπάθησε να βρής μό:ος σου τί λύσι του!.. Καί τη μέρα που θά την βρής!.. Ελα να με συναντήσεις! Είμαι βέβαιος ότι θά μπορέσουμε τότε να συνεννοηθούμε μαζί!.. Στο μεταξύ—είσαι έλεύθερος να φύγεις!

Πήγαινε στο καλό, γενναίε μου!..

Ο Κεντενάς άπομακρύνθηκε με μηχανικά βήματα, χωρίς να μπορέ ή ακόμα να καταλάβη αν έβλεπε όνειρο ή αν είχε ζήσει μία πραγματική σκηνή.

—Μά, τί είδους άνθρωπος είναι αυτός!.. Έλεγε με τό νοῦ του. Τί μανία τόν έπιασε με τό σκυλί μου; Άν καταλαβαίνο τίποτα, να με τρυπήση ό διάβολος με τη μεγαλειότερη ρομφαία του και να με σιγοψηνη όλόκληρους αϊώνες στη φωτιά της κόλασεως!..

Ο Μοντωμπάν ξαναπλησίασε, στο μεταξύ, στην πόρτα του μεγάρου του καρδινάλιου της Λωρραίνης. Είχε θυμηθί τόν Τιμπώ και τό Λουμπέν που τούς είχε κλειδώσει μέσα. Για μία στιγμή, έκανε τη σκέψη να τούς έλευθερώσει. Ύστερα όμως κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ήταν προτιμώτερο να τούς αφήσει εκεί που βρίσκόντουσαν—για να δοκιμάση μία δυσάρεστη έκπληξη ό καρδινάλιος της Λωρραίνης, όταν θά πηγαινε την άλλη μέρα τό πρωί στο μεγάλο του, για να συλλάβη τό Μοντωμπάν.

Και ό ιππότης τράθηξε πρὸς

τη Μικρή Γέφυρα, ευχαριστή- μένος από τόν έαυτό του.

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ή πόρτα του σπιτιού της Νικολ ντε Σαβινι άνοιγε με τρόπο για να βγη μία γυναίκα, σκεπασμένη από πάνω ως κάτω μ' ένα πολύπτυχο μανδύα.

Η γυναίκα αυτή χάθηκε ανάμεσα στο πλήθος τών διαβατών και τών πλανοδίων έμπόρων που κυκλοφορούσαν σε κείνο τό δρόμο. Ύστερα όμως από λίγη ώρα, ή άγνωστη χτυπούσε την πόρτα του άντικρυνοῦ σπιτιού, που άνήκε στο βαρόνο ντε Βιλ.

Φαίνεται ότι στο σπίτι εκείνο θά περίμεναν την άγνωστη γυναίκα, γιατί ή πόρτα άνοιξε άμέσως, με τό πρώτο χτύπημα. Καί στο άνοιγμά της παρουσιάστηκε ό ίδιος ό βαρόνος ντε Βιλ, ό οποίος έκανε μία ευγενική υπόκλιση μπρός στην επισκεπτική του. Κατόπιν ό ίδιος κτήτης του σπιτιού διευθύνθηκε πρὸς την κεντρική σκάλα, κάνοντας νόημα στη γυναίκα να τόν ακολουθήσει.

Σέ λίγο, ό βαρόνος και ή μυστηριώδης έπισκέπτριά του βρίσκόντουσαν σ' ένα δωμάτιο του πρώτου πατώματος, έπιπλωμένο με μεγάλη άπλότητα.

Ο ντε Βιλ προσέφερε ένα κάθισμα στην κυρία. Εκείνη κάθισε, ξεσκεπάζοντας επί τέλους τό κεφάλι της από την κουκούλα του μανδύα της.

Ήταν ή Νικολ ντε Σαβινι, ή νόμιμος σύζυγος του βαρόνου ντε Βιλ.

Από τά περίεργα βλέμματα που έριχνε γύρω της ή Νικολ, φαινότανε καθαρά ότι για πρώτη φορά πατούσε τό πόδι της στο σπίτι του άνδρός της. Καί από τόν περιφρονητικό μορφασμό που ζωγραφίστηκε ξαφνικά στο πρόσωπό της, έβγαινε τό συμπέρασμα ότι τό περιβάλλον εκείνο δεν ένθουσίαζε την άρροδίατη και καλομαθημένη Νικολ.

—Φαντάζομαι, είπε ξαφνικά ό βαρόνος, ότι ήρθες για να μου ανακοινώσης κάτι ευχάριστο... Ή υπόθεσις που μάς άποσχολεί θά βρίσκεται, βέβαια, σε καλό δρόμο!..

—Ναι! άποκρίθηκε ή Νικολ. Έκείνος έδωσε επί τέλους τη συγκατάθεσί του. Κοπίασα βέβαια πολύ έως ότου καταρωσω να τό άποσπάσω τη συγκατάθεσί του!.. Στο τέλος, όμως, επέτυχα εκείνο που ήθελα!..

—Ο γιός του Γκιζ! φώναξε κατάπληκτος ό βαρόνος ντε Βιλ. Είπε, λοιπόν, στο Παρίσι: —Ετσι φαίνεται! άποκρίθηκε ή Νικολ.

Τό πρόσωπο του βαρόνου έλαμπε από χαρά.

Ο Φραγκίσκος, είπε, θέλει ναάρθί με τό δικό μας μέρος, εγκαταλείποντας την Άρτεμιδα του Πουατιέ. Καλά σου τό έλεγα εγώ πως δεν θά σου ή-

ταν διόλου δύσκολο να έκμηδενίσης την αντίζηλό σου!.. Τό άστρο σου άρχίζει να μεσουρανή!..

Μά ό βαρόνος άφησε μόνος του να καταπέση ό υπερβολικός ένθουσιασμός του και συνέχισε συνοφρυωμένος:

—Όστόσο, πρέπει να έχουμε τά μάτια μας δεκατέσσερα, μήπως οι ευγενείς του οίκου της Λωρραίνης ζητήσουν να καρπωθούν οι ίδιοι όλα τά όφελήματα από τούς δικούς μας κόπους!.. Τό καλύτερο που έχεις να κάνεις, είναι να γυρίσης άμέσως στο σπίτι σου και να μη βγής διόλου έξω, πρίν δεχτής την έπισκεψή του Φραγκίσκου!.. Είμαι βέβαιος ότι θά σ' έπισκεφθί σήμερα κιόλας, αφού θά σου κοντά τη προηγούμενας κανένα πλούσιο δώρο!..

—Νομίζεις; ρώτησε ή Νικολ, της οποίας τά μάτια έλαμψαν από χαρά.

—Είμαι βέβαιος! την καθυσάχε ό σύζυγός της. Οι ευγενείς της Λωρραίνης θά ζητήσουν να σε καλοπιάσουν, έπειδή καταλαβαίνουν ότι έχουν την ανάγκη σου!.. Θέλουν όμως να σε κατακτήσουν με μικροπράγματα, επειδή δεν άποκτήσας ακόμα μεγάλη δύναμη!..

Νομίζουν ότι μ' ένα κόσμημα θά σε κάνουν υποχείριό τους!.. —Είπε πολύ γελασμένος! ψιθύρισε ή Νικολ με υπόκοφη φωνή.

—Τό έρω! συμφώνησε μαζί της ό σύζυγός της. Όπως κι' αν έχει τό πράγμα, εγώ ή ά σου δώσω, οδηγίες τί πρέπει να κάνεις. Καί είμαι βέβαιος ότι θά επιτύχης και πάλι, αν δείξεις την ίδια προθυμία κι' έμπνίδα. Πρὸ παντός να ζήσης υπ' όψει σου ότι οι Γκιζ θά προσπαθήσουν να σε πείσουν ότι είναι πιό δυνατοί από σε-

λεγμένος έπίτηδες για να με διακόλυνη στα σχέδιά μου!.. Θεέ μου! ό βασιλεύς κάνει μεγάλη άφροσύνη, κυκλοφορώντας τη νύχτα μόνος του σε δρόμους τόσο επικίνδυνους!..

—Κανείς δεν θά τοῦ φταιή για ότι πάθει! συμπλήρωσε ή βαρόνη.

—Άσφαλώς!.. Όπως και αν έχει τό πράγμα, έσύ έργαστηκες πολύ καλά!.. Ή έπιτυχία τών σχεδίων μας θά όφείλεται άποκλειστικά σε σένα!..

—Χτές, ό διάδοχος μου παρουςίασε ένα φίλο του!.. τό πρώτο πρόσωπο που έφερε μαζί του στο σπίτι μας!.. Καί ξέρεις ποιός ήταν αυτός;

—Πού θέλεις να έβρω!..

—Ο Φραγκίσκος της Λωρραίνης!

—Ο γιός του Γκιζ! φώναξε κατάπληκτος ό βαρόνος ντε Βιλ. Είπε, λοιπόν, στο Παρίσι: —Ετσι φαίνεται! άποκρίθηκε ή Νικολ.

Τό πρόσωπο του βαρόνου έλαμπε από χαρά.

Ο Φραγκίσκος, είπε, θέλει ναάρθί με τό δικό μας μέρος, εγκαταλείποντας την Άρτεμιδα του Πουατιέ. Καλά σου τό έλεγα εγώ πως δεν θά σου ή-

ταν διόλου δύσκολο να έκμηδενίσης την αντίζηλό σου!.. Τό άστρο σου άρχίζει να μεσουρανή!..

Μά ό βαρόνος άφησε μόνος του να καταπέση ό υπερβολικός ένθουσιασμός του και συνέχισε συνοφρυωμένος:

—Όστόσο, πρέπει να έχουμε τά μάτια μας δεκατέσσερα, μήπως οι ευγενείς του οίκου της Λωρραίνης ζητήσουν να καρπωθούν οι ίδιοι όλα τά όφελήματα από τούς δικούς μας κόπους!.. Τό καλύτερο που έχεις να κάνεις, είναι να γυρίσης άμέσως στο σπίτι σου και να μη βγής διόλου έξω, πρίν δεχτής την έπισκεψή του Φραγκίσκου!.. Είμαι βέβαιος ότι θά σ' έπισκεφθί σήμερα κιόλας, αφού θά σου κοντά τη προηγούμενας κανένα πλούσιο δώρο!..

—Νομίζεις; ρώτησε ή Νικολ, της οποίας τά μάτια έλαμψαν από χαρά.

—Είμαι βέβαιος! την καθυσάχε ό σύζυγός της. Οι ευγενείς της Λωρραίνης θά ζητήσουν να σε καλοπιάσουν, έπειδή καταλαβαίνουν ότι έχουν την ανάγκη σου!.. Θέλουν όμως να σε κατακτήσουν με μικροπράγματα, επειδή δεν άποκτήσας ακόμα μεγάλη δύναμη!..

Νομίζουν ότι μ' ένα κόσμημα θά σε κάνουν υποχείριό τους!.. —Είπε πολύ γελασμένος! ψιθύρισε ή Νικολ με υπόκοφη φωνή.

—Τό έρω! συμφώνησε μαζί της ό σύζυγός της. Όπως κι' αν έχει τό πράγμα, εγώ ή ά σου δώσω, οδηγίες τί πρέπει να κάνεις. Καί είμαι βέβαιος ότι θά επιτύχης και πάλι, αν δείξεις την ίδια προθυμία κι' έμπνίδα. Πρὸ παντός να ζήσης υπ' όψει σου ότι οι Γκιζ θά προσπαθήσουν να σε πείσουν ότι είναι πιό δυνατοί από σε-

να!.. Πρέπει όμως να τους δώσης να καταλάβουν ότι αντεστράφησαν οι δροι και ότι εσύ διαθέτεις σήμερα περισσότερη ούναμη από αυτούς... 'Η επιτυχία μας εξαρτάται από τον τρόπο, με τον οποίο θα χειρισθής το λεπτό αυτό ζήτημα...

—Μπορείς να ξηγής έμπιστοσύνη σε μένα! τον διέκοψε η Νικολ, ενώ ένα παράξενο χαμόγελο άνηζε στα χείλη της.

—Ω! είμαι βέβαιος ότι ξέρεις να προστατεύς τα συμφέροντά σου!..

Και ο βαρώνος ντέ Βιλ, πλησιάζοντας πώς κοντά στη γυναίκα του, της εξέγησε χαμηλόφωνα τί στάσι έπρεπε να κρατήσει απέναντι του Φραγκίσκου. 'Ο Νικολ δέν άκουσε με μεγάλη προσοχή. Και όταν ο σύζυγος της τελείωσε, σηκώθηκε όρθια, ξανασκέπασε το κεφάλι της με το μανδύα της και είπε με τόνο άνησυχίας στη φωνή!

—Θά ήμουν περισσότερο βέβαιη για την έπιτυχία των σχεδίων μας, αν έλειπε από τη μέση αυτή η Πριμερόζα... Θά το φανταζόσουν ποτέ σου ότι χτες το βράδυ, ο διάδοχος, ενώ βρισκότανε μαζί μου, δέν έπαυε να συλλογίζεται εκείνην!..

—Σου το είπα και άλλοτε, δέν πρέπει να σε άπασχολή αυτή η κοπέλλα... 'Αφησε την σε μένα... Θά την κανονίσω εγώ!

Ο βαρώνος πρόφερε τά λόγια αυτά με τόση αυτόπειποίησι, ώστε καθούσχασε τελείως τη γυναίκα του.

Τη στιγμή εκείνη, ένα χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα.

Η Νικολ δέν μπόρεσε να κρύψη την ταραχή της... 'Ερριξε γύρω της ένα άνησυχο βλέμμα, σαν να ζητούσε ένα μέρος να κρυφτεί.

—Μη φοβάσαι! της είπε ο άντρας της. 'Εκείνος που χτυπάει έτσι την πόρτα, δέν μπορεί, παρά να εινε ένας από τους πιστούς μου ανθρώπους, ή ο Κεντενάς ή ο Μπουκασέν.

Και ο βαρώνος κατέθηκε τη σκάλα αθόρυβα, συνοδευόμενος από τη γυναίκα του. 'Ανοίξε μιά άλλη θύρα, που έβλεπε στην όδο Τέμπλο και έκανε νόημα στη βαρόνη ότι μπορούσε να φύγη. Η Νικολ έξαφάνιστηκε άμέσως.

Κατόπιν, ο ντέ Βιλ πήγε και άνοιξε την πόρτα που έβγαζε στην όδο Πιθήκων. 'Εκείνος που χτύπησε ήταν ο Μπουκασέν. 'Ο βαρώνος τον άφησε να μπη μέσα και ξανάκλεισε την πόρτα, αφού βεβαιώθηκε ότι κανείς από το δρόμο δέν είχε αντίληψη αυτήν την επίσκεψη.

—Τί έχεις να μου άναγγείλεις; ρώτησε τον έμπιστο ακόλουθό του.

—Συνέλαβα το Μοντωμπάν! φώναξε θριαμβευτικά ο Μπουκασέν.

—Ζωντανό; βρυχήθηκε ο βαρώνος, του όποιου τά μάτια πέταξαν στίβες άγριας χαράς.

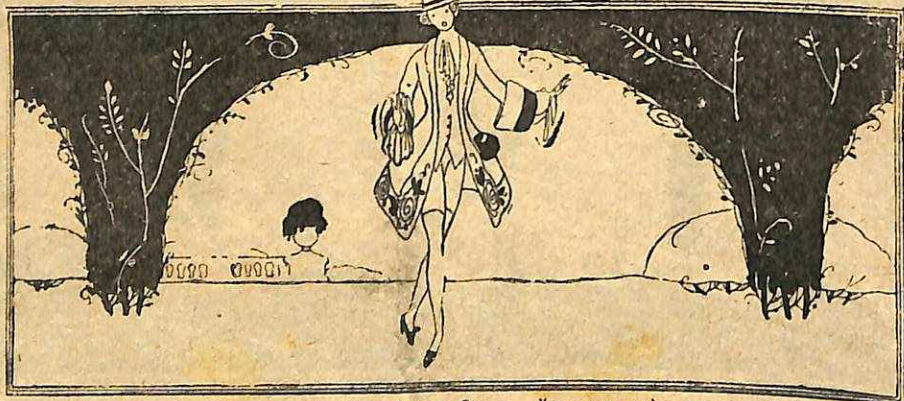
—Ζωντανό, μάλιστα!

—Και πού τον έχεις τώρα; —Αιχμάλωτο στο μέγαρο του καρδινάλιου της Λωρραίνης...

—Στου καρδινάλιου της Λωρραίνης; ρώτησε ο βαρώνος με ύψος άπορίας.

Ο Μπουκασέν είχε έτοιμάσει από πρώτα την ιστορία που θά έλεγε στον κύριο του. Καί άρχισε να την δηηγείται άμέσως:

—'Υστερ' από πολλές έρευνες και άναζητήσεις, κατάρθωσα επί τέλους να ξετρυπώσω αυτόν τον καταραμένο ίππότη... Και από τη στιγμή εκείνη, τον παρακολούθησα βήμα προς βήμα... 'Όταν βράδυάσε, τον είδα να μπαίνει στο μέγαρο του καρδινάλιου της Λωρραίνης, το όποιο θεωρούσα, όπως και όλος ο κόσμος, άκατοίκητο... 'Όστόσο, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, μπήκα και γώ μέσα... Το πρώτο πρόσωπο που συνάντησα μπροστά μου, ήταν ο κόμης ντέ 'Ω-μάλ, που ξαναγύρισε, καθώς φαίνεται, από το στρατό... Του άνακοίνωσα άμέσως ότι ένας τρυάνδος είχε πατήσει το σπί-τι του, βέβαιος ότι ο κόμης

δέν θά τον άφηνε να γλυτώσει και αυτή τη φορά... Πράγματι, ύστερ' από λίγη ώρα, ο Μοντωμπάν ήταν φυλακισμένος σ' ένα υπόγειο...

—Όπως βλέπει ο άναγνώστης, ο Μπουκασέν έλεγε την καθαρά αλήθεια. Με τη διαφορά ότι απέφυγε άφ' ενός να μπη σε λεπτομέρειες, για να μη υπερδέψη τά λόγια του, και άφ' έτέρου ν' αναφέρει, ζώτω και μιά φορά, τ' όνομα του Κεντενάς.

—Τό δυστύχημα, όμως, συνέχισε ο Μπουκασέν, ήταν που ο κόμης ντέ 'Ωμάλ διέταξε έξαφνικά να πλημμυρίσω με νερό το υπόγειο, στο όποιο ήταν φυλακισμένος ο Μοντωμπάν!

—Αφού εινε έτσι, φώναξε ο βαρώνος, μονάχα το πτώμα του ίππότη θά βρούμε τώρα!.. Γιατί, λοιπόν, μου είπες, ότι κατάρθωσες να τον πιάσης ζωντανό!..

—Ξέρω τί λέω! άποκρίθηκε ο Μπουκασέν με πειραγμένο ύφος. Γιατί φρόντισα να σταματήσω εγκαίρως τα νερά του Σηκουάνα που πλημμυρούσανε το υπόγειο!

—Και είσαι βέβαιος ότι ο Μοντωμπάν δέν πνίγηκε;

—Βεβαίωτατος... άφού του μίλησα και μου άποκρίθηκε!..

—Μήπως, όμως, κατάρθωσε στο μεταξύ να δραπετεύσει;

—'Αδύνατο, έξοχώτατε! Πέρασα όλη τη νύχτα μου μπρος στην πόρτα του υπογείου... Το μέγαρο ήταν τότε έρημο και άδειανό, κανείς λοιπόν δέν θά μπόρεσε ν' άνοιξη την πόρτα του Μοντωμπάν, όσο καιρό έκανα εγώ νάρθη έδω... 'Α! τον κρατώ, τον κρατούμε στα χέρια μας τώρα, τον καταραμένο αυτόν ίππότη!..

—Μά ο Κεντενάς, τί έκανε σ' όλο αυτό το διάστημα; ρώτησε έξαφνικά ο βαρώνος ντέ Βιλ.

—Ο Κεντενάς; άποκρίθηκε ο Μπουκασέν, κάνοντας ένα περιφρονητικό μορφασμό. Δέν ξέρω τί άπέγινε! 'Ο Κεντενάς φιλοδοξούσε να γίνη πρώτος σωματοφύλαξ του βαρώνου... Κι' επειδή έχω και γώ την ίδια φιλοδοξία, χωριστήκαμε για να ενεργήσουμε ο καθένας με δική του πρωτοβουλία... Δέν ξέρω, λοιπόν, τί άπέγινε...

Και ο Μπουκασέν συνέχισε με προσποιητή μετριοφροσύνη: —Δέν υπάρχει βέβαια καμιά αμφιβολία ότι ο Κεντενάς εινε επιδέξιος άνθρωπος... Με τη διαφορά ότι αυτή τη φορά στά-

τωμπάν και για να πάρω συγχρόνως από τον κόμητα ντέ 'Ωμάλ την άδεια να μπω στο μέγαρό του και να συλλάβω τον ίππότη... Πάμε τώρα...

Ενώ όμως οι δυο άνδρες έθγαίνουν στο δρόμο, ένας άνθρωπος, ο όποιος φαινότανε σαν να τους περίμενε, πλησίασε το βαρώνο κι' έκανε μιά βαιθείά υπόκλιση μπροστά του.

—Ο Κεντενάς!.. ούρλιασε ο Μπουκασέν, άναγνωρίζοντας το σύντροφό του.

—Τί γίνεσαι, περιστράκι μου; τον ρώτησε ο Κεντενάς μέ... καλόκαρδο χαμόγελο.

—Ο Κεντενάς!.. έπανελάζε ο Μπουκασέν, σαν να μη πίστευε ακόμα στα μάτια του.

Και συνέχισε με υπόκωφη φωνή:

—'Όστε, δέν...; —'Ηθελε να πη: «δέν πέθανες ακόμα;» μά σταμάτησε εγκαίρως.

Ο Κεντενάς κατάλαβε τη μυστική σκέψη του συντρόφου.

—'Όστόσο, καμώθηκε τον άφελή.

—Θέλεις να πης ότι δέν παρακολουθώ το Μοντωμπάν; ρώτησε, χαμογελώντας πάντοτε.

—Ναι, ναι! Αυτό άκριβώς ήθελα να πω! συμφώνησε μαζί του και ο Μπουκασέν.

—Χέες, κύριε βαρώνε, έξακολούθησε ο Κεντενάς, άποτεινόμενος στον ντέ Βιλ αυτή τη φορά, παρακολουθούσα σχεδόν όλη τη μέρα έναν άληγχο, ο όποιος έμοιάζε καταπληκτικά με τον ίππότη Μοντωμπάν. 'Όταν κατάλαβα το λάθος μου, ήταν πολύ άργά πια, γιατί στο μεταξύ είχα χάσει πολύτιμες ώρες... Και μου φαίνεται ότι και ο Μπουκασέν δέν θά στάθηκε πιο διαθήςμα...

—'Απατάσαι! τον διέκοψε ο βαρώνος. 'Ο Μπουκασέν φάνηκε πιο έπιτήδειος από σένα... 'Οχι μόνο δέν έκανε την γκάφα να παρακολουθώ όρε δόκληρης ένα πρόσωπο που μας εινε άδιάφορο, αλλά και κατάρθωσε να συλλάβη τον Μοντωμπάν!..

Ο Κεντενάς έρριξε μιά λοξή ματιά στον Μπουκασέν.

Κάτω από τη φαινομενική άπάθειά του, έτρεμε δόκληρος από ευχαρίστησι, βλέποντας την περιλυστή έκφρασι της φυσιγνωμίας του συντρόφου του.

Πράγματι, ο Μπουκασέν δέν θριαμβεύσε πια. Είχε καταλάβει ότι αφού ο Κεντενάς δέν είχε πεθάνει, που θά τον κατείχε βέβαια η δίψα της έκδικήσεως, θά του έπαιζε τώρα κανένα άσχημο παιχνίδι...

—'Όστόσο, ο Κεντενάς έκανε μιά υπόκλιση μπρος στον Μπουκασέν και του είπε με ειρωνικό τόνο:

—Τά συγχαρητήριά μου, συνάβελφε!.. 'Ομολογώ ότι εγώ δέν σε θεωρούσα τόσο έπιτήδειο!..

—Συγκέντρωσε δέκα ανθρώπους, συνέχισε, και να με περιμένεις στην πόρτα του άνακτόρου Τουρνέλ. Θά πάω άμέσως εκεί, για να είδοποιήσω το διάδοχο ότι πιάσαμε το Μον-

τωμπάν!

—Συγκέντρωσε δέκα ανθρώπους, συνέχισε, και να με περιμένεις στην πόρτα του άνακτόρου Τουρνέλ. Θά πάω άμέσως εκεί, για να είδοποιήσω το διάδοχο ότι πιάσαμε το Μον-

τωμπάν!

—Συγκέντρωσε δέκα ανθρώπους, συνέχισε, και να με περιμένεις στην πόρτα του άνακτόρου Τουρνέλ. Θά πάω άμέσως εκεί, για να είδοποιήσω το διάδοχο ότι πιάσαμε το Μον-

τωμπάν!

(Άκολουθεί)

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΞΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τα καλλυντικά, ή μόδα, τo σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.]

Η ΜΟΔΑ

Τ

ο χρώμα που θά προτιμηθής περισσότερο από κάθε άλλο στα άνοιξιάτικα φορέματα, θά εινε το μπλέ, σε ό-

λους τους τόνους και σ' όλες τις αποχρώσεις. Για γαρνιτούρες στα φορέματα αυτά συνηθίζονται γιακάδες και μανικέ-τια, ή εσάρπα, ή κουμπιά, έπίσης μπλέ, αλλά σε χρώμα πιο άνοι-κτό ή πιο σκούρο από του φορέματος.

—'Αν θέλετε να είσθε άπολύ-τως κομψή, το καπέλλο που θά φορέσετε με το φόρεμα αυτό, πρέπει να εινε έπίσης μπλέ, στο ίδιο χρώμα με τη γαρνιτούρα.

—'Ός ύφασμα, θά προτιμήσετε το άγκορά ή ένα καινούργιο λαϊνάξ που μοιάζει με τρικό και πέφτει θαυμάσια στο σώμα. 'Επίσης έξαιρετικά της μόδας θά εινε τά σκωτσέζικα ή μάλλον τά καρρό ύφασματα, σε δυο χρώματα, άσπρο και μαύρο, μπλέ και γκρι, μαρρόν και μπέζ, κόκκινο και γκρι κτλ.

Περισσότερο συνηθίζονται τά μεγάλα καρρό, αλλά αυτά ταιριάζουν μόνον στις πολύ ψη-λές και πολύ κομψές γυναίκες. Για μιά κοινή και παχουλή, εινε άταίριαστα.

Το μαύρο έξακολουθεί να εινε πάντοτε το πιο συμπαθητικό και πρακτικό χρώμα για τά άπογευματινά ιδίως φορέματα. 'Αμα σ' ένα τέτοιο μαύρο φό-ρεμα βάλετε μιά ηρέκη άσπρη γαρνιτούρα, σε σχήμα πλαστρόν, ή γιακά ή φιδόγκου, θά είσθε πάντοτε καλοντυμένη.

—'Αποφεύγετε τις χρωματιστές γαρνιτούρες στα μαύρα φορέ-ματα. Πολύ σπανίως έρχονται ώραια.

Φαίνεται πως στα άνοιξιάτικα φορέματα θά ίδούμε και πολλά κέντηματα από μαλλί σε ζωηρούς τόνους. Σχετικό με το φόρεμα θά εινε και το καπέλλάκι, στο όποιον θά έπανα-λαμβάνεται το ίδιο κέντημα.

—'Απαραίτητο συμπλήρωμα κάθε γυναικείας τουαλέτας εινε και τά γάντια, τά όποια πρέπει να φοριούνται σε χρώμα που να συνδυάζεται με το χρώ-μα του φορέματος.

Πάρα πολύ θά φορεθούν έ-φέτος με τά σπορ ταγιέρ, ή μπλουζες από λευκό μάλλινο τρικό, σε σχήμα καζάκας, με μακρυά ή κοντά μανίκια, με γιακάδες και κουμπιά. Εινε ώραιότερες και πολύ νεανικές, πρέπει όμως να εινε άσπρες εις λευκότητα και να έφαρμό-ζουν στην εντέλεια στο σώμα.

Παρ' όλη την άπλότητα της μόδας, θά φορεθούν πολύ ως γαρνιτούρες στα άπογευματινά ιδίως φορέματα, πολλοί πλισέ-δες και ρύς και βολανάκια.

—'Ιδίως ή γαρνιτούρες αυτές συ-

νηθίζονται στα μανίκια, τά ό-ποια εινε κοντά ως τον άγκω-να και γαρνίζονται γύρω-γύρω μ' ένα πλισεδάκι ή μ' ένα βο-λάν. 'Η ίδια γαρνιτούρα έπα-ναλαμβάνεται στην μπάσκα του φορέματος και κάτω στη φούστα.

Την καινούργια αυτή μόδα μπορείτε να την εφαρμόσετε ώραιότερα σ' ένα φόρεμά σας που θέλετε να διορθώσετε. 'Ε-να άφράτο βολανάκι κι' ένα ώραίο πλισέ φρεσκάρουν και ξανανιώνουν και το πιο μετα-χειρισμένο φόρεμα, χωρίς κανένα περιττό έξοδο και χωρίς φόβο άποτυχίας.

ΤΑ ΝΕΑ ΧΤΙΝΙΣΜΑΤΑ

—'Η νέα μόδα των μαλλιών εινε τελείως διαφορετική από εκείνη που είχαμε συνηθίσει ως τώρα.

—'Όλα τά καινούργια χτενί-σματα άφίνουν εντέλως έλευ-θερο το μέτωπο και καταρ-γούν άπολύτως τά μυτάκια, τά καπετόνια και τίς άφέλειες. Τά μαλλιά χτενίζονται ή εντέλως

ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

1) Φόρεμα από λαϊνάξ ρόζ, γαρνιρισμένο με γιακά και ζώνη από λαϊνάξ πλισέ. — Φόρεμα από κρέπ - μαροκσίν μαρρόν. — 'Ο γιακάς, σε σχήμα εσάρπας, σταυρώνει μπρος και γυρίζει, σχηματίζοντας ζώνη. — 'Η ζώνη ντουμπλάρεται με κρέπ - ζαρζέτ, σε χρώμα λιλά. — 3) Παλτό από λαϊνάξ καφετί άνοικτό, με γιακά από ρενάρ σταχτί. Οι όμοι γαρνίζονται με πιετάκια.

προς τά πίσω ή σε χωρίστρα, ή όποια όμως πρέπει να αφή-νι το μέτωπο ξεσκέπαστο σ' ό-λη του την έκταση.

Και στο συνολικό τους όμως αλλάξει και δείχνουν γενικά μιά τάσι προς... τά ύψη. Τά χαμηλά χτενίσματα δέν συνηθί-ζονται πια. 'Όσες έχουν κον-τά μαλλιά, τά χτενίζουν σε μπουκλάκια που άρχίζουν από τον τράχηλο και φθάνουν ως την κορυφή του κεφαλιού. Στο αυτί έπίσης σχηματίζεται ένα μπουκλάκι που άφίνει το μισό αυτί γυμνό. 'Όσες έχουν μα-κρυά μαλλιά ή τά χτενίζουν σε μιά μεγάλη μπουκλα που πιάνει όλο το πίσω μέρος του κεφα-λιού ή τά στρίβουν σε μιά σφι-χτή τορσάντα, την όποια καρ-φώνουν όσο πιο ψηλά μπορούν, ή τά πλέκουν σε δυο κοτσίδες, τίς όποιες σταυρώνουν ψηλά στο μέτωπο σαν τίς χωριάτο-πολτες.

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

—'Η μόδα στα παπούτσια δέν άλλαξε και πολύ. Για τό πρωί και γενικά για τους δρόμους, συνηθίζονται πολύ τά σκαρπί-νια από χοντρό μπόξ-κόλα ή άπό ένα καστόρι νέου είδους, πολ-λό γερό και χοντρό. Για τό ά-πόγευμα, τά γοβάκια άρχίζουν πάλι να όποχωρούν μπρος στα σανδάλια και μπρος στα μισο-στιβάλα, με τά κουμπάκια στο πλάι που έχουν ξετρελλάνει τίς Παριζιάνες. Γίνονται από κα-στόρι ή λεπτό σεβρώ ή κροκό-δειλο ή καστόρι και λουστρίνι συνδυασμένα. Το λουστρίνι προσπαθεί να επανέλθω στην μόδα, αλλά έχει πια πιστοποιη-θή πως εινε έλάχιστο πρακτι-κό και γι' αυτό μόνον όσες έ-χουν πολλά παπούτσια μπορούν να ακολουθήσουν τη μόδα. Για τίς άλλες το καταλληλότερο δέρμα. Για τά άπογευματινά φορέμα-τα, συνηθίζονται έπίσης καί με-ταξωτά παπούτσια από μαρο-καίν μαύρο.

—'Η νέες τσάντες γίνονται πιο

προσπαθεί να επανέλθω στην

μόδα, αλλά έχει πια πιστοποιη-θή πως εινε έλάχιστο πρακτι-κό και γι' αυτό μόνον όσες έ-χουν πολλά παπούτσια μπορούν να ακολουθήσουν τη μόδα.

—'Η νέες τσάντες γίνονται πιο

προσπαθεί να επανέλθω στην

μόδα, αλλά έχει πια πιστοποιη-θή πως εινε έλάχιστο πρακτι-κό και γι' αυτό μόνον όσες έ-χουν πολλά παπούτσια μπορούν να ακολουθήσουν τη μόδα.

—'Η νέες τσάντες γίνονται πιο

προσπαθεί να επανέλθω στην

μόδα, αλλά έχει πια πιστοποιη-θή πως εινε έλάχιστο πρακτι-κό και γι' αυτό μόνον όσες έ-χουν πολλά παπούτσια μπορούν να ακολουθήσουν τη μόδα.

—'Η νέες τσάντες γίνονται πιο

προσπαθεί να επανέλθω στην

μόδα, αλλά έχει πια πιστοποιη-θή πως εινε έλάχιστο πρακτι-κό και γι' αυτό μόνον όσες έ-χουν πολλά παπούτσια μπορούν να ακολουθήσουν τη μόδα.

—'Η νέες τσάντες γίνονται πιο

προσπαθεί να επανέλθω στην

μόδα, αλλά έχει πια πιστοποιη-θή πως εινε έλάχιστο πρακτι-κό και γι' αυτό μόνον όσες έ-χουν πολλά παπούτσια μπορούν να ακολουθήσουν τη μόδα.

—'Η νέες τσάντες γίνονται πιο

προσπαθεί να επανέλθω στην

μόδα, αλλά έχει πια πιστοποιη-θή πως εινε έλάχιστο πρακτι-κό και γι' αυτό μόνον όσες έ-χουν πολλά παπούτσια μπορούν να ακολουθήσουν τη μόδα.

Η Δις ΑΙΑΝΑ

Σατυρική Δελτία

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Μας ήρθε κι' η Σαρακοστή, έληξες,
(χαβιάρι, μίδια,
και σκόρδα και κορεμνίδια,
και πέρας' η' Αποκοχή, χωρίς καν
(ν' άκουσθης
ώσαν Σαρακοστή.

Πέρασε κι' η 'Αποκοχή, τὰ πάντα
(ματαόχτες,
δγάζει τὰ μασκαράδικα ο' κάθε πα-
(τρώτης,
και ο' καθείς σαν τίμος έδω κι' έ-
(χει γυρίσει
χωρίς ο' ένας να μισση τον άλλον
(να γνωρίσει.

Μας ήρθε κι' η Σαρακοστή, με
(σκόρδα με κορεμνίδια,
νιστεία και κατήνεια και προσει-
(χή πολλή,
πέρασε κι' η 'Αποκοχή, τὰ γέλια,
(τὰ παιχνίδια,
και μοναχή παρηγοριά μας μένει...
(η Βουλή!

ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΟΔΙ

Κάποτε πέθανε η γυναίκα ενός
χωριάτη. Ο χωριάτης την κήδεψε
όπως της έπρεπε, μά χωρίς να
χίση ούτε ένα δάκρυ.

Ένα μήνα μετά τον θάνατο της
γυναίκας του, ο δυστυχισμένος ο
χωριάτης έπαθε και δεύτερη συμ-
φοά. Τον άκουσε έλο το χωριό,
ένα πουγκό, να κλαίει και να σκού-
ζει, γιατί του φάνησε το βώδι του!

Οι συγχωριανοί του θαλάγγανε
τότε να τον παρηγορήσουν, μά
κείνος έξακολούθησε να χίνη φλο-
γερά δάκρυα.

Τέλος ένας απ' τους γείτονάς
του του είπε:

—Ντροπή σου, Γιώργη, να κά-
νης έτσι για ένα καληόκοιδο πο-
σο φάνησε! Έσύ έχασες την σιω-
πημένη την γυναίκα σου και δεν
έκλαψες!... Καί τώρα κλαίς για
το βώδι σου!...

Κι' ο Γιώργης, καταπίνοντας τα
δάκρυά του, απάντησε:

—Δίχνο έχεις, κομπάρε. Μά
απ' τον καιρό που πέθανε η σιω-
πημένη η γυναίκα μου, μούταν να
μου δώσουν σαράντα γυναίκες. Απ'
τη μέρα όμως που φάνησε το βώ-
δι μου, κανένας δεν είπε να μου
δώσει ένα βώδι!...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Η φτιασιδωμένη κυρία στο
ζωγράφο:

—Μπορείτε να πετύχετε το κό-
κκινο χρώμα του προσώπου μου;
—Γιατί όχι; Φτάνει μόνον... να
μου φέρετε τις υπογιές που μετα-
χειρίζεσθε!...

Ζήτημα... έθιμοτυπίας!

—Όστε σε διώξανε απ' το
στράτο για λόγους κακής συμπερι-
φοράς;

—Βέβαια.

—Και τι έκανες;

—'Απλούστατα... γύρισα τὰ νό-
τα μου στον έχθρό!...

Συζυγικός πόθος.

Ο γυναικάς. — Η γυναίκα
σου δεν θα μπορέ να μιλήσει επί
μιά δομάδα.

Ο σύζυγος. — Και δεν έ-
πάσχει έλλειδα να γίνει χρονία η
αφρόσυντα της, γιατί μου;

—Δεν μπορεί να χωρέσει στο
μυαλό μου το πως αυτοκτόνησε ο
Χ., που φοβότανε μην τυχόν κι' α-
ρρωστήσει.

—Δεν είχε παράξενο. Αυτοκτό-
νησε... για ν' αποκτήσει αυτό που
φοβότανε!...

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΘΕΡΑ

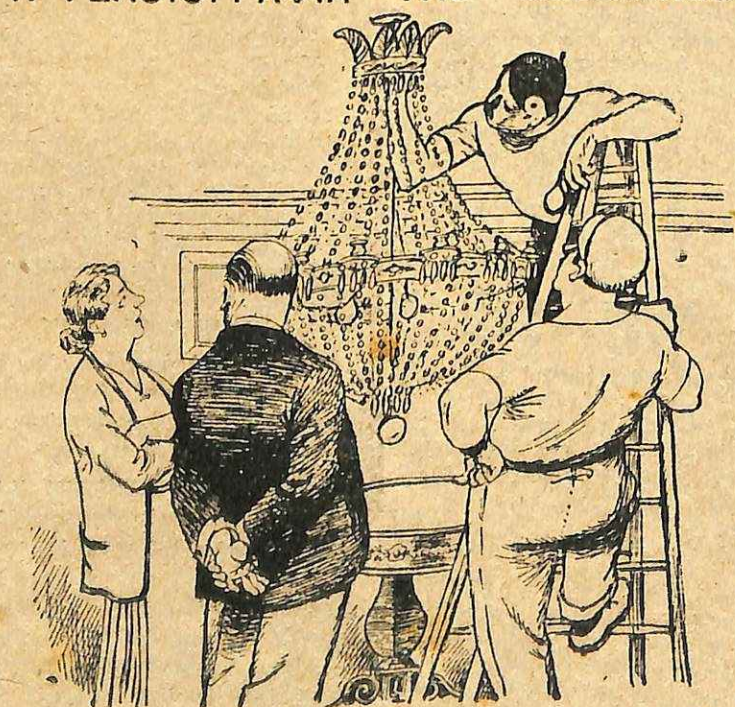
Όσες πράσινες φοράδες
τόσες καλές πεθεράδες.

Πεθερά καμπάνα έχει
κι' ανδραδέλφη καμπανέλια.

Πώς ήσουν νύφη μιά φορά
δεν το θυμάσαι, πεθερά;

Πεθερά κορμιόδο σύλιο

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η σύζυγος. — Δεν μου άρσει καθόλου αυτός ο πο-
λυέλεος.

Ο σύζυγος. — Εμένα όμως μούρχεται πολύ βολι-
κός. Απ' την ημέρα που τον βάλαμε, καταργήσαμε τις
λάμπες του πετρελαίου, τις οποίες μου...πέταγες, για
ψύλλου πήδημα, στο κεφάλι!...

κάθε δαγκανά και δάκρυο.

Νύφη μου πασαλειμμένη
ποιός μπορεί να σ' υπομένει;

Όλα τὰ σταρά καρθέλια
ή νύφη μας τὰ κάνει.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Είς ανυπόφορον ποιητήν:

Το ποίημά σου ήκουσα! λαμπρόν!
(μά τι τὰ θέλεις,
Με συγχαίνει πλείοτερον σάν...

Είς νεαρόν Άσκληπιόδην:

Είσαι Θεός, μά τον Θεόν, κι' απ'
(Θεός, αν θέλεις,
'Αφού τὰ πλάσματά του σ' κατά
(διαβόλου στέλλεις!

"Αν ο Θεός απ' το μηδέν ανθρω-
(πους ξεφουρνίσει,
ή έξοχότης σου, γιατί, ξανά τοίς
(μηδενίζει!

Είς ώρούμενον αοιδόν:

Πώς τραγουδείς έξαιρετα και σ'
(δεν άμφιβάλλεις,
Μά ψάλλεις πιο γλυκύτερα άκόμα
(σάν... δεν ψάλλεις.

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Θεός είσαι το ξέρουμε
Θεός όμως που λύνεις
Θεός που κλείς τις καρδιές
Θεός που... ξεθελώνεις!...

ΕΥΘΥΜΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

"Υστερα απ' τὰ καρναβάλια
που ξετρούλλιαν κεφάλια
κι' εσημάσανε μυαλά,
με φαιδρότητα πολλήν
ανταρκίζω την Βουλήν
και φωνάζω τρά-λά-λά!...

Βλέπω γύρω μου δουβάτους
και κομπάρους καρναβάλους
κι' άγορεύσεις και κακό
στη Βουλή τί νταβατοῦν
τί σαστό άνεμοδοῦν
τί τρελλό κληρονομιά!...

Είς ώρούμενον αοιδόν:

Πώς τραγουδείς έξαιρετα και σ'
(δεν άμφιβάλλεις,
Μά ψάλλεις πιο γλυκύτερα άκόμα
(σάν... δεν ψάλλεις.

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

Είς άνοικονόμητον εύφυσόλο-
γον:

"Όλοι τον λέγουν έξυπνον κι' ο κό-
(σμος δεν πλανάται,
Κι' εγώ τον βλέπω έξυπνον ο-
(πότεν δεν... κομπάι!

ΛΑΜΠΑΙ ΑΜΠΑΖΟΥΡ ΠΑΡΣΥΜΕ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 23038

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ!! ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιολίδες πάσης αξίας, παν-
τός είδους, ώρελόγια, παλαιά αση-
μια, παντός είδους παράσημα - Νο-
μισματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοίνις,
εικόνες Βυζαντινές, παλαιά Έλλη-
νικά χαρτονομίσματα (άχαιρα),
κερπολόγια και πίπες, κεχρημά-
ρια και Γιούσερ, παντός είδους Κο-
ρόλλια, με άνωτέρας τιμές όλων
των άλλων καταστημάτων. Όστις
μας πωλήση τὸ χρυσὸν του ώρε-
λόγιον, αναλαμβάνομεν τὴν τοπο-
θέτησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικε-
λένια κάσα.

Λέγω ρεκλάμας. ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΩ
ώρελόγιον ήγγυημένον διὰ 2 ἔτη
πρὸς 40 δραχμὰς διὰ πᾶσαν βλάβην.
Έγώ τοὺς καλυτέρους τεχνίτας.
Κατασκευάζω και πωλῶ καλλιτε-
χνικά κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ και
πλατίνης εἰς πολὺ εὐδυνὰς τιμὰς.

ΠΡΟΤΟΧΗ!

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας
προτὺ μὰς ἐπισκεφθῆτε, και τοῦτο
πρὸς τὸ συμφέρον σας.
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εἰς τὴν διεύ-
θυνσιν και τὸν ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Όρολογιοποιὸς — Χρυσόχοος
56 — ΑΘΗΝΑΣ — 56

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΗΡΑΝ
ΤΟ KISSINGA

Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ φαρμακεία
Γεν. Αντιπρ ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων 9.
ΔΙΟΓ. ΦΟΙΝΙΣ.

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ"

(Λιπαρά (νυκτός)
είνε ή επιμέλεια του δέρμα-
τος και των χειρών

Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον
ἀπὸ τὰς καιρικές μεταβολὰς

Ἀπορροφᾶται τελείως ἀπὸ τὸ
δέρμα, τὸ ὁποῖον μαλακώνει
και τονώνει

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ"

Ἐξαιλεῖται τὰς ρυτίδας, τὰ
ερυθήματα και τὰς κηλίδας
τοῦ προσώπου

Η ΚΡΕΜΑ "ΕΛΕΝΑ"

Στεγνὴ — Χιονέ
Κρατεῖ τὴν πούδρα και πα-
ρουσιάζει πάντοτε ἕνα πρό-
σωπον θαλερόν.

Διὰ τοὺς Κυρίους
Προφυλάσσει τὸ δερμα ἀπὸ
τὸν ἐρεθισμὸν τοῦ ξυρίσματος

ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ ΘΑ ΣΑΣ
ΠΕΙΣΗ

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ
Νοσήματα ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΑ
Ἀχαρνῶν 149. 7-9 και 5-6
Ἀθῆναι

ΚΥΡΙΑΙ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Η ΜΟΔΑ ΑΠΑΙΤΕΙ
ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΛΕΠΤΕΣ

Διὰ νὰ κατορθώσετε ὅμως
τοῦτο χωρὶς νὰ βλάψετε τὴν
υγείαν σας, πρέπει νὰ χρησι-
μοποιήτε τὸ

ΤΣΑΪ RICHTER

τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς ὅλα
τὰ καλὰ Φαρμακεία.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικῶν και Δερματικῶν
νοσημάτων
Μάγερ 23α—Τηλ. 25532
Ἰδιαιτέρον διαμέρισμα
δι' ἑκάστον ασθενή

ΔΗΜ. Γ. ΜΑΥΡΑΚΗΣ

Χειρουργός Ὁδοντίατρος Π.Ε.Π.
Ἐδραι ἐπισκέψεων 9-1 και 3-7
Ὁδὸς Ἐμμανουὴλ Μενάκη 38

Ο ΟΙΚΟΣ "ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ"

Εἰσποιεῖ ἔτι ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου λειτουργεῖ ΣΧΟ-
ΛΗ ΡΑΠΤΙΚΗΣ με τὸ τελευταῖο Παρισινὸ σύστημα.
Ὁδὸς Φωκίωνος 8.

ΔΟΥ ΣΕΪΡΑΙ

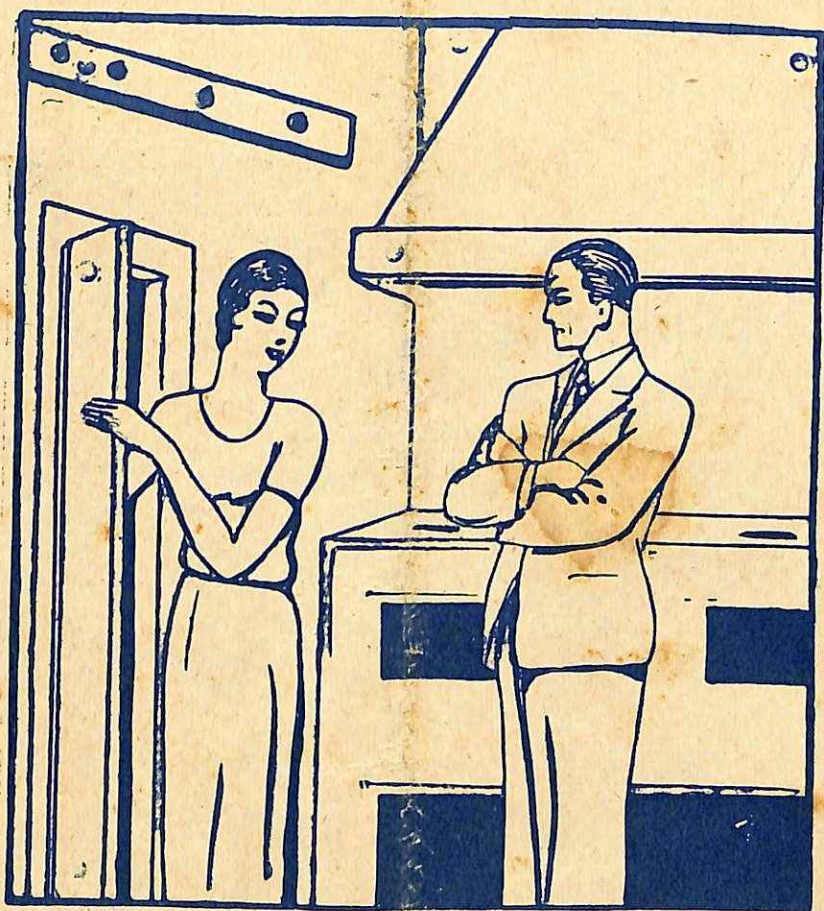
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΝ
Μ' ΕΓΓΡΑΦΟΝ
ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 15

Θὰ ἀποκτήσετε, μεταχειριζό-
μενοι καθημερινῶς τὴν ὀδον-
τολογία

EDELWEISS

Γ. Ν. Μουμουτζής

Ἰατρός Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεξαστίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
Ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηνητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται:
Ὁδὸς Κεφαλληνίας και Τεγέας 1
Ὁρε 8-11 π.μ. και 5-7 μ.μ.

— Πῶς θα ἐφοδιασούμε ἡμεῖς
τὴν μαγειρεία μας κορίττα,
γυναῖκα

— Ἀπὸ ποῦ: Θὰ πᾶς εἰς
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (πραξιτέρας 39)
καὶ θὰ πάρῃ ἀπὸ ἐκεῖ ὅσα ἐν
ἰσχύει τῆς μαγειρείας μας —

